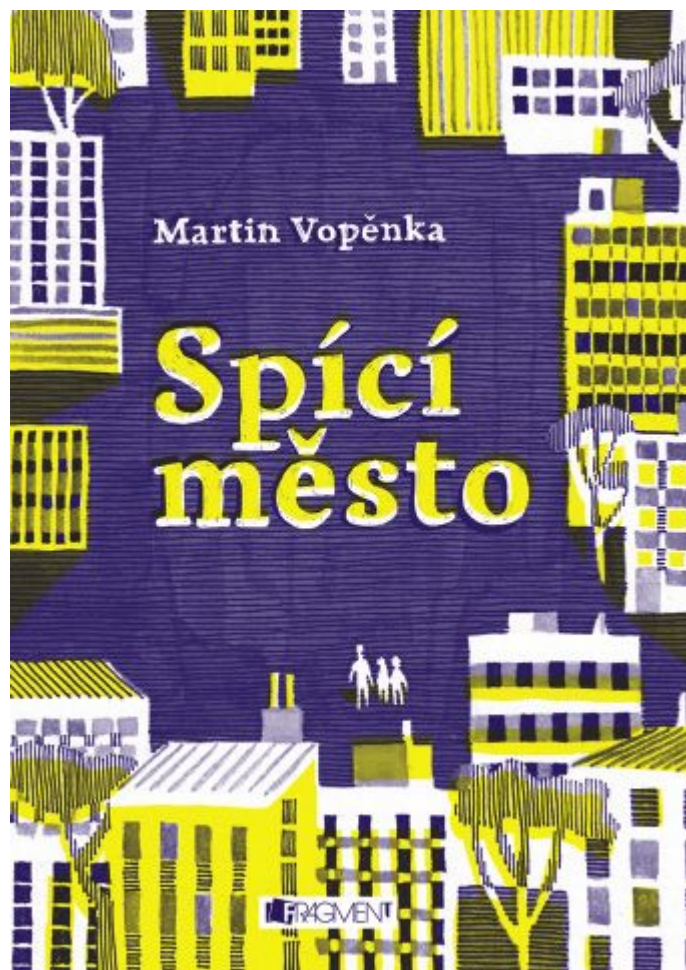

Martin Vopěnka

Spící město

FRAGMENT

Martin Vopěnka

Spící město

FRAGMENT

Spící město

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další e-knihy:

Michaela Burdová – Křišťály moci – Zrada temného elfa
Roderick Gordon, Brian Williams – Ztracený svět v PODZEMÍ
Michaela Burdová – Poselství jednorožců – Strážci dobra
Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas
Rick Riordan – Percy Jackson – Zloděj blesku

Martin Vopěnka

Spící město – e-kniha

Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Martin Vopěnka

Spící město

Martin Vopěnka

Spící město

F RAGVENT

„Všem mým dětem – Elišce, Jonathanovi, Kláře a Sebastianovi.“

Obsah

Část první – Probuzení do spánku

Část druhá – Opravdu bez rodičů

Část třetí – Po stopách Samuela

Část čtvrtá – Tenhle pán není hodný

Část pátá – Do neznáma

Část šestá – Sám

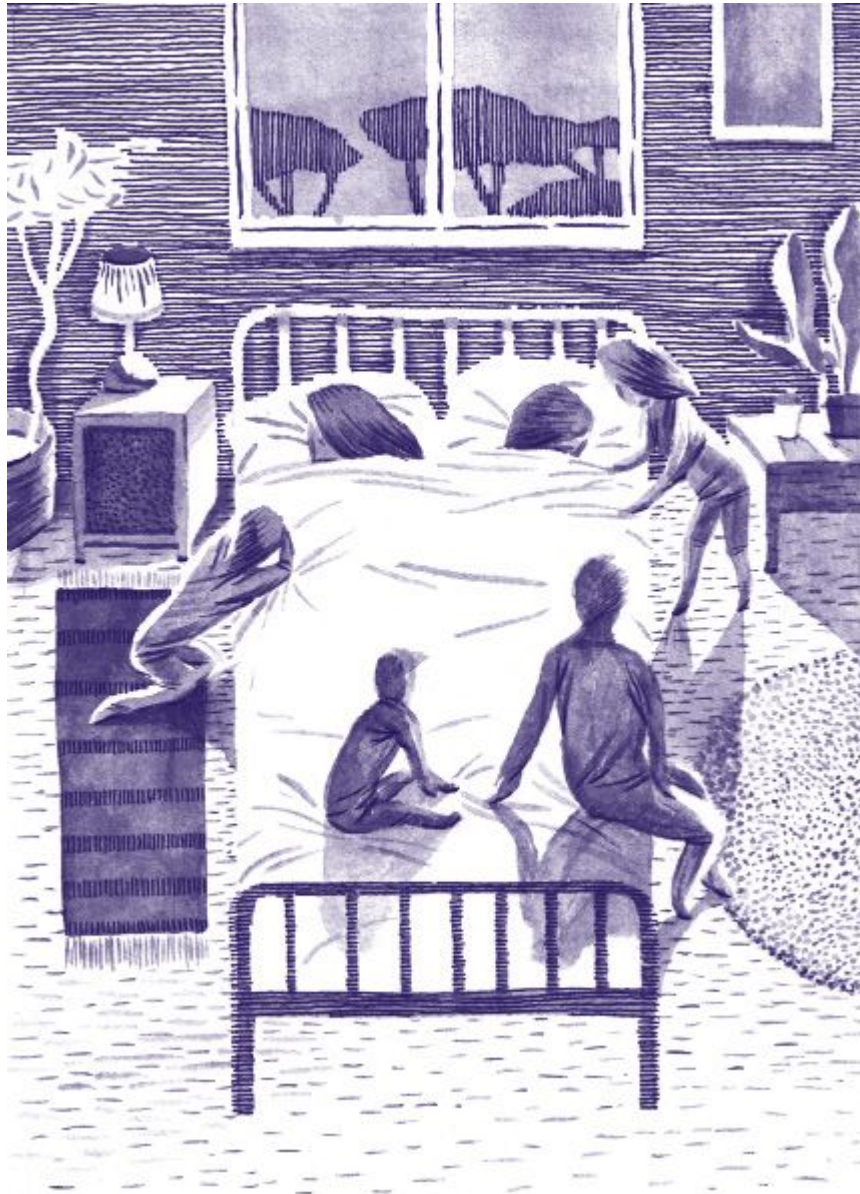
Část sedmá – Bez naděje

Část osmá – Utéct

Část devátá – Návrat

Ukázka z následujícího dílu: Spící spravedlnost

Část první – Berte nás vážně!

Část první – Probuzení do spánku

1

První se probudil malý Samuel. Otevřel oči a zjistil, že oknem z ulice se už do pokoje dere spousta denního světla. Odkopl ze sebe peřinku a posadil se na posteli – dychtivě, nedočkavě. Byl tady další den.

Brácha nahoře na palandě ještě spal. Velký patnáctiletý Kryštof, který vyspává, jen když není škola. A protože škola bývá skoro pořád a protože Kryštof vyspává, musí dnes být jeden z těch vzácných dnů, kdy škola není – neděle nebo sobota.

Jestlipak jsou už vzhůru alespoň holky?, pomyslel si Samuel. Tiše vyklouzl z pokoje a bosýma nohama šlapal na parketovou podlahu. V obýváku bylo bohužel ticho, rodiče spali nahoře v ložnici. Oknem balkonu sem dopadaly sluneční paprsky a všechno nadějně vonělo – teď, když noc – ta hloupá noc, kdy se nedá dělat nic jiného než spát – je konečně pryč.

Samuel se pustil nahoru po točitých schodech. Našlapoval neslyšně jako myška, přestože ve skutečnosti si přál, aby omylem způsobil veliký rámus, takový, který by probudil rodiče nebo holky. Samuel nechtěl být sám.

Žádný předmět, o který by se dalo zakopnout, nebo který by se dokonce mohl zřítit po schodech, se mu však do cesty nepřípletl. Tak se alespoň hlasitě nadechl.

Rodiče však leželi nehybně na své velké posteli, kam za nimi Samuel občas v noci chodil. Byli oba schoulení do klubíčka a leželi zády k sobě. Samuel slyšel rychlejší mamčin i pomalejší tatínkův dech.

V tom něco zašramotilo za dveřmi Kristýnina pokoje, dveře se otevřely a objevila se tu Kristýna v noční košilce, ještě rozespalá, ale dychtivá něčeho nového – tak jako on. Popadla překvapeného a šťastného Sama a vtáhla ho dovnitř. „Ahoj Samí,“ muchlala ho a objímala a smála se. To byla celá ona – dvanáctiletá Kristýnka se zlatými rovnátky, která nosila už od zimy, aby se jí narovnaly zoubky.

„Pojď, budeme si hrát na ponorku,“ spustila hned. „Tohle je ponorka a pojedeme s ní pod mořem.“ Načež se i se Samuelem vrhla na svou postel a přehodila přes oba peřinu. „Vidíš toho žraloka? Pozor! Žralok!“

Samuel nevěděl, kde má toho žraloka vidět, ale jedno mu bylo jasné: začal další báječný den.

2

Ema se probudila v půl deváté. Ema byla Kristýnino dvojče. Vždycky spala déle než sestra – také proto, že její pokoj byl až vzadu za Kristýniným, a Samuel se tudíž na své ranní cestě zastavoval nejprve u Kristýny.

Ema byla našťvaná, že musí spát takhle odstrčená – vzadu a sama. Občas se večer tajně přestěhovala ke Kristýnce – tak, aby to maminka nevěděla. Sestry pak spaly spolu, nebo spíš na sobě; nikdo jiný než ony by se takto vyspat nedokázal, a dokonce ani maminka nevěřila, že se jim takto může dobře spát, a nechtěla jim to dovolovat. A přitom to měly natrénované z jejího břicha.

Ema se teď v postýlce protáhla a načechrala si pod zády druhý polštář. Pohledem zkontrolovala květiny, které vždy pečlivě zalévala a které, živené světlem ze střešních oken podkrovního pokoje, utěšeně rostly. Nejraději by ještě chvíli zůstala ležet a snít. Z Kristýnina pokoje se však ozývaly tlumené zvuky jakési tajemné hry. Nejen že Kristýna má blíž k mamince a tatínkovi, ale ještě si se Samíkem hraje první! A jí – Emu – zase nebude chtít přibrat.

Ema vyskočila z postele tak rychle, až se jí zamotala hlava. Hned se však vzpamatovala a rázně otevřela dveře. Při všech výčtech výhod Kristýnina pokoje obvykle zapomínala na jednu podstatnou nevýhodu: Kristýnin pokoj byl mnohem menší než ten její. Tím pádem se teď Ema ocitla přímo nad vyboulenou peřinou, pod kterou se to zmítalo a chichotalo. Zaslechla tlumený Samuelův výkřik: „Velryba! Tamhle je velryba. Spolkne nás!“

„No dovol, já nejsem žádná velryba,“ zlobila se naoko Kristýnka.

Takový rámus Ema nemohla strpět. Strhla z těch dvou peřinu a nakvašeně je napomenula: „Tak hele, vám nevadí, že rodiče možná ještě spí? Musíte dělat takový rámus?“

„Ježíš, pozor, to je ta velryba,“ vycenila na ni Kristýna rovnátka a objala Sama, jako by ho chtěla chránit.

To bylo na Emu příliš. Navzdory kázání o klidu se hlasitě rozkřikla: „Co si to jako dovolujete, tohleto!! V sobotu ráno!“

3

Kryštof o víkendu dospával, co nenaspal v týdnu. Pryč byla doba, kdy vstával ze všech nejdřív. V posledních měsících se cítil pořád unavený. Tak unavený, že mu bylo zatěžko slézat po žebříku z palandy, i když už byl vzhůru. Někdy mu bylo zatěžko dokonce i jen promluvit. A to už bylo co říct, protože dříve míval ve zvyku mluvit bez ustání – až do chvíle, kdy jeho kolísající, prohlubující se hlas naštvál rodiče a ti ho okřikli, ať mlčí.

Také dnes ráno ležel na posteli skoro bezvládný. Nic se mu nechtělo dělat. Ale všiml si, že Samuel zase nezavřel dveře, když od něho odcházel. Kryštof pocítil zlost. Vždyť Samovi bude už šest. Jak to, že neumí zavřít?

Jenomže rodiče se Samuela pořád zastávají. Samuel je nespravedlivě zvýhodněný.

Konečně se Kryštof přece jen sesunul po žebříku dolů. Chuť vynadat bráchovi v tom hrála významnou roli. Jinak od dnešního dne neměl žádná očekávání.

V obýváku ho přivítaly rozdováděné sestry. „Pojď si s námi hrát na ponorku! Hele, tohle všechno je moře, tady je mořský příkop a my jsme se sem potopili seshora z útesu.“

„Pojed' s námi! Pojed',“ žadonil i Sam.

„Zase jsi nezavřel dveře,“ opáčil Kryštof. „Říkal jsem ti, že máš zavírat. Potřebuju se vyspat.“

Ale Sam už neposlouchal. Dál si hrál se sestrami.

„Tak co, jedeš s námi?“ zeptala se ještě jednou Ema.

„No tak jo,“ zamumlal otráveně Kryštof a přisedl si k ostatním na gauč. Tahle hra ho nelákala. Na druhou stranu to je lepší než nic. „Já budu kapitán,“ navrhl skromně.

„Tak to ne, tady jsem kapitán já!“ vztyčila se divadelně Kristýna.

„Proč nemůžu být kapitán, když jsem nejstarší?“ ohradil se Kryštof ublíženě.

„Protože tohle je moje ponorka,“ trvala Kristýna na svém. „Ty budeš třeba... třeba dělostřelec,“ napadlo ji.

To byla do nebe volající pitomost. Kryštof nesnášel nepřesnosti.

„Dělostřelec na ponorce? Prosím tě, copak na ponorce jsou děla? Jak bys chtěla střílet z děla pod vodou? Ponorka má torpéda.“

Taková nepodstatná maličkost Kristýnu nevzrušovala. „No tak budeš torpédostřelec, no!“

„Já chci být kapitán,“ žadonil umíněně a poněkud nemůžně Kryštof. „Prosím.“

Vložila se do toho Ema: „Budeš tředostřelec a basta!“

„Torpédostřelec, ne tředostřelec,“ bránil Kryštof to málo, co na něj zbylo.

„A já jsem plavčík,“ vykřikl Sam.

„Plavčíci na ponorce taky nejsou. Z ponorky nemůžeš jít plavat.“

„Ježíšmarjá,“ rozzlobily se sestry. „To je jedno!“

„Není to jedno. Pojd'te se zeptat táty, že to není jedno.“

„Tatínek ještě spí,“ poklepala si Ema na čelo. „Snad bys ho kvůli tomu nechtěl budit?“

„No tak maminky, když tatínek ještě spí,“ trval Kryštof na svém.

„Maminka taky spí.“

Kryštof se zarazil: „Počkej, chceš říct, že naši v tomhle rámusu ještě spí? To nemyslíš vážně.“

Něco na tom bylo. Vždyť z obývacího vedl nahoru do ložnice velký průhled a všechno tam bylo slyšet. Kristýna však už měla Kryštofových námitek plné zuby: „Je sobota a rodiče se potřebují vyspat!“ rozkřikla se. „Víš, co měli přes týden práce? Pořád se o nás museli starat. Tak teď prostě spí. Jestli nám nevěříš, běž se podívat.“

4

První, komu se zastesklo po mamince, byla Kristýnka. Hra na ponorku ji přestala bavit – zdálo se jí, že Kryštof s Emou se zmocnili jejího nápadu a pro ni už tady nezbylo místo. Pokusila se odlákat malého brášku: „Chtěl by sis se mnou hrát ve svém pokojíčku?“ Ale hloupý Sam že ne, že se mu líbí hrát na ponorku. Takový nevděk, pomyslela si Kristýna. A to byla právě ta chvíle, kdy si vzpomněla na maminku. Jedině mamčiná blízkost, její porozumění a podpora, mohla zahojit tuhle křivdu. Být sama v blízkosti maminky, být alespoň chvíli její jedinou a vyvolenou.

Kristýna v nestřeženém okamžiku opustila hru a tiše vyšla nahoru. Jakmile se ocitla v ložnici, u postele rodičů, kteří zjevně stále ještě spali, dolehla na ni samota. Jako by nepatřila dolů k sourozencům ani sem nahoru k rodičům.

Udělal dva nespělé kroky, svésila ramena a hlavu nachýlila dopředu. „Mami,“ řekla tlumeně. „Mami.“

Nic se nepohnulo. Rodiče zhluboka, vyrovnaně dýchali. Maminka měla pravou ruku položenou na peřině; její hladká jemná kůže se na světle leskla a krásná laskavá tvář s výrazným nosem spočívala na polštáři. „Maminko,“ zopakovala Kristýna hlasitěji. „Mami... Mami.“ Říkala to znovu a znovu, stále však jen polohlasně – nemohla sama sobě přiznat, že by snad maminku chtěla vzbudit – ne, to ne, jenom zkouší, jestli maminka opravdu spí. Maminka jistě už nespí a za chvíli ji uslyší. „Mami...“

Nic. Obvykle se v této chvíli maminka již dávno protáhla a otevřela oči. Anebo jen pokynula rukou a nadzvedla peřinu, aby Kristýnce umožnila vklouznout k sobě. Anebo se probudil alespoň tatínek a přísně sykl: „Nevidíš, že maminka spí? Pššš!“

Nic z toho se tentokrát nestalo. A tak se Kristýna hrbila čím dál víc – jak na ni doléhal smutek a sebelítost. Připadala si opuštěná a zrazená.

Pootvřeným střešním oknem sem doléhal zpěv ptáků povzbuzených včerejším deštěm, vanul sem voňavý jarní vzduch a na bělostné peřiny dopadaly teplé paprsky. Avšak Kristýnky jako by se nic z toho netýkalo. Svět se jí zúžil do jediného zoufalého pocitu opuštěnosti, vyjádřeného tlumeným slovíčkem: „Mami.“

5

Před polednem děti dostaly hlad. Sam si vzal z ledničky jogurt a Kryštof si udělal chleba s máslem a s medem. Ema s Kristýnou (která mezitím už zapomněla na svůj smutek) si opekly tousty. Všichni teď byli veselí a šťastní. Nekonečný spánek rodičů jim začal připadat zábavný.

„To se jim ani nechce čurat?“ napadlo Sama.

„No jo, vid’“, přitakala mu v žertu Ema. „Aby se nepočurali, že jo.“

„Já myslím,“ zasmála se Kristýna, „že rodiče se nepočurávají.“

Počuráváš se spíš ty.“

Na podobné vtípky byl Samuel velice háklivý. „Já se nepočurávám! Ty se počuráváš!“ vykřikl vztekle a začal do Kristýny bušit pěstičkami. Kristýna odstrčila židli, na které seděla, a začala s ním naoko zápasit. Nakonec ho sevřela tak, že na ni nemohl dosáhnout, a plácla ho celkem jemně přes tvářičky. Samuel sebou mrskal v záchvatu zuřivosti. Tohle nenáviděl. Nechce být pořád nejmenší. Chce vyhrávat; být silný jako oni. Najednou mu to přišlo hrozně líto. Nakrabil pusinku: „Ty jsi zlá.“

„Kristýno!“ vložila se do toho Ema. „Musíš mu všechno oplácet?“

„Jsi zlá,“ opakoval Samuel. „A já to na tebe řeknu.“ Sebral se a běžel ke schodům.

„Tak to řekni, klidně.“ Kristýnu to nechávalo klidnou. „Rodiče stejně spí.“

„Nespí! Oni nespí,“ rozkřičel se Sam ze všech sil – jako by právě na síle hlasu záviselo, jestli bude mít pravdu. A utíkal nahoru. Rodiče však opravdu spali – to mu došlo, jakmile je uviděl schoulené na posteli. A tak zamířil do Kristýnina pokoje a zavřel za sebou. Nechtěl přiznat, že se mýlil.

Sedl si na Kristýninu postel a trochu se uklidnil – už jen popotahoval. Jít zpátky teď nemohl – to by se mu smáli. A tak tam seděl

a bylo mu smutno. Smutno z toho, že se ho nemá kdo zastat, a smutno z toho, že tady musí být sám. Mimoděk ručičkou hladil Kristýnina plyšového pejska.

Po chvíli mu to ale nedalo a pootevřel dveře. Poslouchal. Kryštof dole u stolu něco vykládal svým jednotvárným hlasem a holky ho občas přerušovaly. Několik metrů odsud spali rodiče. Samuel vyklouzl ven a přikradl se do jejich blízkosti. Mezi tatínkem a maminkou bylo místo zrovna tak pro něj. Cítil, že má na to místo právo – věděl, že tam patří. Hop, hop, a už ležel mezi nimi.

Často sem takhle přicházel v noci. Jenomže v noci ho obvykle maminka i ve spánku k sobě přivinula a přikryla peřinou. Zatímco tentokrát spala dál, jako by tu nebyl. Navíc ležela na části peřiny a Samuel se pod ni nemohl dostat. Chvíli se o to marně pokoušel a potom se naklonil k maminčině hlavě a zašeptal jí do ouška: „Zahraješ si se mnou něco?“ A po chvíli, když maminka mlčela, upřesnil: „Zahraješ si se mnou pexeso? Maminko... Maminečko...“

Nic. Maminka se ani nepohnula. Obrátil se tedy k tatínkovi a jak se k němu nakláněl, skulil se mu na záda. „Tatínku, zahraješ si se mnou něco? Půjdeme spolu na hřiště, když je tam tak hezky?“

Zase nic. Samuel začínal tušit, že bude odmítnut. Ale i tak se mu tu leželo hezky – mezi oběma rodiči. Pohodlně se rozvalil a zahleděl se do šikmého stropu, na který slunce vykreslilo žebra rolet.

Samuel začal počítat, kolik je to proužků, a asi by usnul, kdyby sem nepřišel Kryštof. „Samí,“ zašeptal, „dohodli jsme se, že uklidíme celý byt, když rodiče spí. Bude to pro ně překvapení.“

„Tak jo,“ zaradoval se Sam a vyskočil z postele – na smutek už zapomněl. „Překvapíme je. Jóó!“ Něco ho napadlo a významně ke Kryštofovi zvedl prst: „Ale nejdřív se převlíkneme – v pyžámku uklízet nemůžeme. Pyžámko je na spaní. A vyčistíme si zoubky.“

6

Děti uklidily úplně všechno. Knížky a hračky, které se celé dny válely na zemi, peřiny a polštáře, ze kterých při hře na ponorku vytvořily velikou hromadu, složily své oblečení, Samuel s Kryštofem vyluxovali, Ema s Kristýnou umyly a utřely nádobí. Všichni pracovali o to usilovněji, čím vroucněji si přáli, aby se rodiče už probudili.

Malý Sam se hrozně těšil, jak tatínkovi a mamince předvede své srovnané hračky. Hlavně maminka se umí tak krásně divit – přitiskne ho k sobě a zahrne ho pusinkami.

Ema už viděla, jak bude pochválená za nádobí. Maminka určitě řekne: „Vy jste takové dvě moje velké pomocnice – co bych si bez vás počala?“ Vezme je kolem ramen a přitiskne je k sobě – Emu první.

Kristýna byla nejvíc pyšná na své uklizené zásuvky a na to, že se odhodlala vyhodit polovinu věcí v nich uskladněných. Kristýně se nikdy nedařilo udržet ve svých věcech pořádek. Sbírala kamínky i barevná sklíčka, sbírala hadříky i nefungující mobily, lahvičky od máminých parfémů a krabičky od všeho možného. A teď si představovala, jak maminka už ve dveřích vyvalí oči a řekne vážným hlasem: „Neuvěřitelné. Tak to už jsi asi velká, moje úžasná Kristýnko.“ A dokonce i tatínek uznale pokývá hlavou a trochu zaraženě prohodí: „Tak teď jenom aby ti to vydrželo.“

A Kryštof, který byl velký a už se s rodiči nemazlil, teď celý úklid řídil, chodil kontrolovat holky, jak jsou daleko s nádobím, a pak zase Samuela, jak uklidil jejich společný pokoj. Myslel na to, že by ho tatínek mohl pochválit, jak ho vzorně zastal – nehrál na mobilu ani na počítači, ale místo toho zorganizoval uklízení – byl to jeho nápad.

Rodiče se stále ještě neprobouzeli a všechno bylo dávno uklizené, a tak děti vymýšlely čím dál nedůležitější úkoly: potřetí vyleštily skleněný stůl, podruhé skleněné tabule na dveřích a Ema začala kartáčovat spáry v dlaždicích.

Venku se mezitím rozpukl krásný jarní den. Ovocné stromy v nedalekém sadu právě kvetly a zelené městské trávníky zežloutly tisícem pampelišek. Otevřenými dveřmi na balkon sem pronikal vůněmi prosycený vzduch a spolu s ním vzdálené zvuky města – teď právě houkání sanitek nebo policejních vozů.

„Oni by se snad neprobudili, ani kdyby hořelo,“ napadlo Emu.

„To přece není normální, aby takhle dlouho spali,“ ulevila si Kristýna. „Co když nějak onemocněli?“

„Myslíš jako, že taková nemoc existuje?“ nesouhlasil Kryštof.

„Takové nemoci přece nejsou. Já myslím, že to jenom dělají... To je ono,“ zaradoval se ze svého nápadu. „Už jsem na to přišel,“ vykřikl chraptivě.

„Domluvili se a jenom to předstírají.“

„Myslíš?“ zaváhala Ema.

„Určitě! To pro ně musí být sranda, takhle nás pozorovat.“

„Já si teda myslím,“ vstoupil do toho rozvázně i Samuel, „já bych si myslel, že když to jenom dělají, tak že bychom mohli jít ven na hřiště.“

„Jó,“ souhlasila radostně Kristýna. „To je nápad. Půjdeme na hřiště.“

Ema váhala. Nechat rodiče – možná nemocné rodiče – samotné doma a odejít? Jenomže ostatní sourozenci byli nápadem nadšení. „Tak jim to ale musíme napsat,“ zdůraznila Ema. „Napíšeme jim, kam jsme šli.“

„Tak jo, tak jo,“ souhlasil Sam. „Napiš jim třeba, že se do večera vrátíme.“

„No, to určitě... Do večera... To by měli radost...“

Ema vzala veliký papír a napsala na něj krasopisně: „Šli jsme na hřiště. Vrátime se do tří.“ Všichni se pod to podepsali a Kristýna tam přimalovala červené srdce. Ostatním pak ale bylo líto, že by tam měla mít srdíčko jenom ona, a přidali každý ještě jedno. „No jo, všichni se musíte opičít,“ zlobila se Kristýna.

„No a co!“ utrhla se na ni Ema. „To mě napadlo, že jim napíšeme. Ty by sis na ně ani nevzpomněla.“

Kryštof už vyběhl s míčem na chodbu a Sam hned za ním. „Tak dělejte! Pojd'te,“ volali.

Sestry se rozběhly za nimi. Ema si vzala na starost klíče a Kristýna hodinky. „Počkejte na nás,“ volala Kristýna. „Není to jenom váš míč.“

7

Když běželi dolů po schodech, v prvním patře zaslechli za dveřmi usedavý pláč dítěte. Byl to dvouletý Pavlík, kterého občas vídali na chodníku před domem.

„A ježíš,“ vyslovila Ema, co si mysleli všichni. „Pavlík už zase bulí.“

Byla sobota po poledni a po jindy rušné ulici, která vedla kolem jejich domu, neprojíždělo ani jedno auto. Vyběhli menší ulicí do kopce a dorazili k tramvajovým kolejím. Na stanici nikdo nestál – ulice byla jako vymetená, všechny obchody zavřené. Po chodníku se ploužila jediná stará babička o holi.

Přešli na druhou stranu a pokračovali dál do kopce, až k nově opravenému oplocenému hřišti na košíkovou, kam je brával tatínek. Na hřišti nikdo nebyl, jen v přilehlém parčíku postávala parta velkých kluků a holek. Kouřili a o něčem vzrušeně debatovali.

Všichni čtyři sourozenci vletěli na hřiště a Kryštof rozhodl: „Já budu hrát se Samuelem proti vám.“

„To teda ne,“ ohradila se Ema. „To v žádném případě! Se Samuelem chci hrát já.“

„Já s ním chci taky hrát, ne jenom ty,“ rozzlobila se Kristýna.

„To nejde,“ trval na svém Kryštof. „Nemůžete s ním hrát – to byste prohráli.“

„No tak bysme prohráli, co je na tom?“

Samuel, přestože byl ze všech nejmenší, navrhl řešení: „Tak já budu hrát chvíli s Kryštofem a potom se vystřídáme a budu hrát s Emou a nakonec budu hrát s Kristýnou.“

Ještě chvíli se dohadovali, ale potom to tak udělali. Kristýna si šla stoupnout do brány, za zády měla tu ošklivou partu; nelíbilo se jí, jak i ty holky mluví sprostě a kouří.

Začalo se hrát. Kristýna sledovala, jak Ema vepředu přišla o míč a Kryštof se nezadržitelně blíží a... Vtom ale zaslechla úryvek hovoru za sebou: „Ty vole, moji rodiče taky. Tak, jak si lehli... Všichni v celý zemi.“

Kristýna přestala sledovat hru. Do hlavy se jí nahrnula krev. Poslouchala: „Moje třídní je taky matka. Všichni učitelé, kromě toho týpka na počítače. Ty vole, to škola nebude.“

„Prej nebude vůbec nic,“ odpovídal kdosi. „O všechno se postará armáda.“

Kryštof právě vstřelil gól. „Teda Kristýno...“ pohoršila se Ema. „To jsi mohla chytit.“

„Gól,“ radoval se Sam. „Dali jsme gól.“

Kristýna si sedla na zem a dala se do pláče. Nevěděla, proč brečí. Vlastně vůbec nechápala, co ta slova, která slyší, znamenají. Věděla jen, že je to něco hrozného – hrozně vážného. A že se to týká maminky a tatínka. Věděla (tušila), že rodiče se jen tak neprobudí. Nic už nebude jako dřív.

Sourozenci se k ní seběhli a divili se: „Co je? Co se ti stalo? No tak jsi dostala gól. To nevadí.“

Ale Kristýna dál vzlykala, hlavu v dlaních. Nedokázala ze sebe vypravit ani slovo.

„Tak Kristýno... Promiň. Já to tak nemyslela, Kristýno,“ snažila se ji Ema utěšit.

Kristýna se kolem sebe nešťastně rozhlédla. Ne, nenacházela slova, kterými by dokázala vyjádřit, co tuší; co skoro jistě ví. „Rodiče!“ vyrazila ze sebe. „Naši rodiče! Je to... je to špatný!“

„Co je s nimi?“ ptali se všichni. „Co je špatný?“

Ale čím víc se vyptávali, tím hůř se Kristýna cítila. „Zeptejte se tamtěch!“ ukázala za sebe k partě mladých, vyskočila a rozběhla se k domovu. Ema, Kryštof a Samuel ji překvapeně sledovali. Samuel se podívil: „Co je jí?“

To už se od party oddělila jedna dívka. Bylo jí asi sedmnáct, měla černou sukni a černé havraní vlasy: „Hele, vy to ještě nevíte?“ spustila ne moc jemně. Ale byl v tom cítit trochu i soucit: „Všichni – matky i fotři – usnuli. Je to náká nemoc nebo co. Nejsou mrtví, ale každé, kdo měl někdy

dítě, spí. Jestli máte někoho bezdětného, kdo se o vás může postarat, měli byste ho najít.“

„Postarej se o ně ty,“ houkl na ni hrubě někdo z party. „Když ti na nich tak záleží.“

„Třeba je nakoj,“ přidal se další. „Ten malej by moh bejt tvůj.“

„Anebo ten velkej,“ přisadil si ještě někdo.

„Hele, dej si vodjezd,“ opáčila tmavovlasá dívka hrubě. Ema tuhle její hrubost nemohla pochopit, když na ně přece zároveň byla tak hodná.

„A kdy se probuděj?“ zeptal se hloupě Kryštof.

Z parku se místo odpovědi ozval hurónský chechtot. I holka se zasmála a pokrčila rameny: „Co já vím? Může to trvat chvíli, nebo taky pořád.“ Měla se k odchodu. „Někoho si najděte – hlavně pro toho malýho. Rozumíš?“

Ještě pořád jim to nedocházelo. Nemohli to pochopit ani tomu uvěřit. Ale mimoděk se chytli za ruce – všichni tři zbylí sourozenci. V téhle podivné chvíli, na červeném basketbalovém hřišti, uprostřed parku obklopeného městskými domy, hledali jeden u druhého oporu a zároveň se navzájem chránili – vždyť nikoho jiného neměli.

Emu to napadlo první: „Musíme dohonit Kristýnu.“

Seběhli po hliněném náspu na silnici a dál k hlavní třídě, po níž obvykle jezdily tramvaje. Žádný otevřený obchod a žádní lidé na dohled. Nedávali si to do souvislostí. Neměli jiný cíl, než zachránit rodiče a dohonit Kristýnu.

8

Kristýnu našli u vchodu do domu. Zvonila na zvonek a bušila do dveří. Volala: „Mami! Mami!“ Také Ema propukla v hlasitý nářek.

Samuel ničemu nerozuměl. Ze všeho nejvíc ho zneklidňovalo, jak sestry vyvádějí: „Co se stalo mamince?“ nabíral také k pláči. „Co je s maminkou a tatínkem? Řekněte mi to! Proč mi to nechcete říct?“

Jediný, kdo nebrečel, byl Kryštof. Namísto zoufalství, které prožívaly sestry, v sobě cítil tupou prázdnotu. Vlastně by si hrozně přál být jako ony: křičet, brečet, dávat najevo obavy a lítost. Jenomže ta lítost, kterou v sobě také měl, nešla ven.

Emě se konečně podařilo odemknout a přivolali si výtah. Když se nacpali dovnitř, napadlo Kristýnu: „Co když se to s námi zastaví? Nikdo nás nevysvobodí, když rodiče spí.“ V panice zmáčkla všechny knoflíky a výtah se otevřel. Vyhrnuli se ven a rozběhli se po schodech nahoru. Samuel zůstal uvnitř poslední a volal: „Proč na mě nepočkáte? Proč mi to nechcete říct?“ Sedl si na schody a brečel čím dál víc.

„Samí, nebreč, dělej,“ pobídl ho seshora Kryštof. „Musíme probudit rodiče. Rozumíš?“

Samuel nerozuměl. Proč by se mělo nadělat tolik povyku kolem toho, že mají probudit rodiče? A neříkala ta holka na hřišti, že se rodiče neprobudí? Nikdo neměl čas mu to vysvětlit. Ani Kryštof ne – právě zmizel za dveřmi do chodby. Samuel vstal a spěchal za ním.

9

O hodinu později ležely holky úplně vyčerpané na podlaze vedle postele rodičů a vzlykaly. Peřina, pod kterou ležela maminka, byla napůl spadlá – to jak se děti snažily rodiče vzkřísit, jak se k nim tiskly a jak jimi třásly. Samuel také vzlykal, ale už ho ten smutek přestával bavit. Napadlo ho, že když rodiče spí, mohl by si pustit nějaký film – třeba Dobu ledovou. Obyčejně mu rodiče něco takového odpoledne nedovolovali.

Kristýnka se teď rozvzlykala ještě víc a vylezla k mamince na postel. Hlasitě bědovala: „Mami! Mami!“ Tolik se vžila do svého neštěstí, které bylo navíc tentokrát, poprvé v jejím životě, opravdové, že se zdála být úplně mimo sebe.

„To nemá cenu,“ snažil se ji uklidnit Kryštof. „Oni se neprobudí.“

„Ty jsi dobřej,“ obořila se na něj. „Takže rodiče se neprobuděj, a tobě je to jedno!“

„Není mi to jedno,“ bránil se. „Ale vidím prostě, že se neprobudí.“

„Ale to přece nejde, aby se neprobudili. To by nám nemohli udělat.“

„Oni za to nemůžou, Kristýno,“ ohradila se plačtivě Ema. „Je to nějaká nemoc. Slyšela jsi to přece: všichni rodiče, každej, kdo měl někdy dítě, spí.“

„Když je to nemoc, tak k nim musíme zavolat doktora. Proč nezavoláme doktora?“ napadlo Kristýnu.

„Jó, zavoláme doktora,“ zaradoval se Sam. Zdálo se mu, že problém je vyřešený.

„Tak jo,“ souhlasil i Kryštof a vytáhl mobil, který nosil pořád v kapse. Vytočil číslo první pomoci. Avšak linka byla obsazená. Zkusil to ještě několikrát. Dávno by toho nechal, kdyby holky netrvaly na tom, že to má zkoušet dál. Když už volal asi popadesáté, konečně se ozvalo zazvonění a spustil se záznamník. Výrazný, avšak nijak zvlášť laskavý hlas promlouval: „Milé děti. Ničeho se nebojte, protože vaši rodiče žijí. Jenom usnuli a nikdo neví, kdy se probudí. Může to trvat i mnoho dní, ne-li týdnů. Od dnešního odpoledne proto bude probíhat akce na vaši záchranu. Oblečte se a vyjděte před dům. Záchranný tým Červeného kříže vás odveze do bezpečí. Nezůstávejte samy doma.“ (Hlas nyní zněl naléhavěji.) „Odvezeme vás do bezpečí.“

„Co je? Co tam slyšíš?“ ptali se všichni. Kryštof podal mobil holkám – navzdory vztekajícímu se Samuelovi. „Počkej, Same!“

Holky si poslechly celý vzkaz. „To tedy ne. Já nikam nejdu,“ odmítla Kristýna.

„Co tam slyšíte? Dejte mi to! Já to chci taky vědět,“ dožadoval se Sam.

„Já taky nikam nejdu,“ přidala se Ema. „Copak ty bys tady rodiče nechal?“ obořila se na Kryštofa.

„Já neříkám, že tam máme jít!“ bránil se Kryštof podrážděně. Přitom si vzpomněl na jednu hru, kterou s nimi hrál tatínek o minulých prázdninách. Jmenovala se Na ztracené děti. Vždy jednomu z nich ovázal šátkem oči a odvedl ho do lesa. Tam mu šátek sundal a děti měly hledat cestu domů. Tehdy jim tatínek říkal, jak je dobré, aby se o sebe uměli postarat, kdyby se třeba rodičům něco stalo. „Postaráme se o sebe sami. To je jasný.“

„Hurá, postaráme se o sebe,“ jásal Sam. „Můžu si pustit Dobu ledovou?“

„Rodiče jsou nemocní, a ty si chceš pouštět Dobu ledovou?“ nechápala Ema.

„Prosím!“ žadonil Samuel.

„Pro mě za mě si pust' třeba Dobu pekelnou, když ti na rodičích nezáleží,“ prohodila opovržlivě Kristýna.

„Ne, teď si nic pouštět nebudeš,“ rozhodl přísně Kryštof. „Musíme se podívat na zprávy – co se děje.“

Samuel se rozplakal. „Proč nemůžu, když mi to Kristýnka dovolila?“

Kryštofovi se zdálo, že je ta pravá chvíle, aby uplatnil svou autoritu – autoritu nejstaršího: „Prostě se teď nebudeš dívat a basta!“

10

Přesunuli se dolů k televizi – sice ještě rozechvělí, ale zároveň je už spojovalo společné rozhodnutí za nic na světě neopustit spící rodiče. To kvůli rodičům teď budou muset všechno zvládnout.

První ani druhý kanál televize nevysílal. Obraz se objevil až na třetím. V nehezkém studiu, snad to ani studio nebylo, stál nějaký kněz a nějaká žena. Kněz mluvil naléhavým hlasem: „Vy všichni, kteří jste z jakéhokoliv důvodu bezdětní a jste schopní se o sebe postarat, teď musíte pomoci. Pro nevinné kojence a nejmenší děti jsou tohle rozhodující hodiny. Začněte tím, že prohledáte nejbližší domy. Jestli víte o rodině s malým dítětem nebo dětmi, neprodleně se tam vydejte, protože ty děti vás potřebují. Vyjděte do ulic a pátrejte po zapomenutých dětech spících rodičů.“

Potom si vzala slovo žena. Byla mladá a vypadala docela klidně. Ve tváři měla odhodlání, kterému Kryštof, Kristýna i Ema věřili. Mluvila však překotně a přerývaně: „Víte co, my jsme s přítelem dlouho plánovali dítě, ale zatím nám to nevyšlo. Tak jsem teď moc ráda, že můžu pomoci. Jsou nás přece tisíce a je nutné postarat se o statisíce dětí. Hlaste se dobrovolně do škol – tam se o děti postaráme a tam je svázejte. Každému dítěti, které najdete, dejte na krk cedulku s adresou, kde jste je našli, a pokud možno i se jménem. Později se to bude hodit. Dneska hledejte hlavně děti ve věku do šesti let. Hlavně nejmenší: kojence a batolata. Nahlaste je v nejbližší škole, i když se o ně třeba postaráte sami. Můžete se o ně postarat sami – vzít je k sobě. Nemusíte je nikam vodit.“

„Myslíte, že je miminko, miminko nebo batole,“ vložil se do toho koptavě Sam – zpočátku nikdo ze sourozenců nevěděl, co jim chce říct – „myslíte, že by mohl bez rodičů umřít malý Pavlík?“

Až když zaznělo Pavlíkovo jméno, všem to došlo. Přece v prvním patře. Brečící Pavlík. Předtím si mysleli, že brečí pro nějakou hloupost. Teď bylo jasné, proč brečel. Protože jeho rodiče spí.

„Musíme Pavlíkovi pomoci,“ vykřikla Ema.

„No, já jsem myslel,“ chtěl Samuel pokračovat, avšak ostatní ho už neposlouchali a tlačili se do dveří.

„Slyšeli jste, co říkali,“ pokračovala Ema. „Musíme ho dovést do nejbližší školy.“

11

V prvním patře bylo ticho. Nejprve dlouze zvonili a potom bušili na dveře. „Pavlíku, otevři! Pavlíku! My jsme děti z domu a chceme ti pomoci!“

Za dveřmi se však nic nehýbalo. „Co když už umřel?“ vylekala se Kristýna.

„Prosímte!“ chytil se za hlavu Kryštof. „Člověk vydrží bez vody tři dny. Od rána přece nemohl umřít.“

„Co když umřel strachem?“ napadlo Emu. „Představ si to: takový malý dítě a najednou se mu rodiče neprobudí. To přece nemůže pochopit.“ Když to Ema vyslovila, najednou už si nepřipadala tak zoufalá jako před chvílí. Uvědomila si, že na rozdíl od Pavlíka to chápe: rodiče usnuli, ale žijí. Velké děti jako Kryštof, ona nebo Kristýna se o sebe dokážou postarat. Ale ty malé by mohly umřít. Co by si počali rodiče takových překů, až by se probudili a našli vedle sebe své milované děti mrtvé?

Za dveřmi jako by se teď přece jen něco pohnulo.

„Pavlíku!“ vykřikli všichni. „Otevři! To jsme my, děti z pátého patra.“

Místo odpovědi se ozval kňouravý pláč.

„No tak, Pavlíku, nebreč. My ti pomůžeme.“

„Dáme ti bonbónek, Pavlíku, když nám otevřeš,“ napadlo Sama.

A potom se to stalo: bylo slyšet, že Pavlík bere za kliku a chce otevřít. Jenomže se mu to nepodařilo, bylo asi zamčeno. Kryštof do dveří vši silou vrazil. „Pověš se na kliku celou vahou,“ vykřikl.

„Bobek,“ promluvil za dveřmi Pavlík.

„To je jedno, že máš bobek,“ vložila se do toho Kristýna. „Hlavně otevři dveře a my ti pomůžeme.“

Kryštof znovu vrazil do dveří.

„Ježíšmarjá,“ ztrácela Kristýna nervy. „Udělejte přece něco! Proč ty dveře nevylomíš?“

„A jak je mám vylomit? Vždyť se o to snažím.“

„Co kdybychom vylezli na balkon,“ napadlo Ema. „Je to první patro.“

„Tak jo,“ souhlasili všichni a běželi před dům. Balkon však zase tak nízko nebyl. „Štafle,“ vzpomněla si Ema. „Máme doma štafle.“

Kryštof utíkal pro štafle a Kristýna se vrátila ke dveřím – kdyby se Pavlíkovi přece jen podařilo otevřít.

12

Pavlíkovi se otevřít nepodařilo, místo toho znovu propukl v pláč. Všichni sourozenci se sešli venku a Kryštof roztáhl štafle, byly však krátké. Kolem zrovna procházel nějaký muž – šel rychle a obličej měl divně křečovitě sevřený.

„Prosím vás,“ vrhla se k němu Kristýna. „Potřebujeme zachránit dítě.“

„Vlezte mi na záda, parchanti,“ odsekl muž neobyčejně zle. „Je vás teď plný město. Když pochcípáte, bude to lepší.“

Děti se otřásly hrůzou. Nikdy se s ničím tak krutým nesetkaly. Až dosud vyrůstaly obklopené láskou a hojností. I za kamarády měly jen samé slušné děti ze slušných rodin. Teď všichni zmlkli a zaraženě na sebe hleděli. První se oklepal Kryštof. „Tak já na ty štafle vylezu a někoho z vás vyzvednu. Chytíte se zábradlí.“

„Mě, vyzvedni mě,“ hlásil se Samuel.

„Ty bys tam, Samí, nedosáhl,“ vysvětlil mu Kryštof.

Jenomže se ukázalo, že tam nedosáhne nikdo.

„Vymyslete něco, rychle!“ pobízela Kristýna. „Přece ho nenecháme umřít.“

Naštěstí ulice nebyla tak liduprázdná jako v poledne, když šli na hřiště. Několik mladých lidí chodilo od domu k domu – slyšeli asi výzvu v televizi. Ema si vyhlédla dvojici studentů – chlapce a dívku, a že za nimi půjde a řekne jim o Pavlíkovi. Ale po zkušenosti s tím člověkem je nechtěla oslovit sama. Rozběhly se tam s Kristýnou.

Ti dva je laskavě a se zájmem vyslechli a hned s nimi spěchali pod balkon. Dívka byla vysoká a štíhlá a mladík také vytáhlý a velmi hubený. Měli se asi hodně rádi, protože ona se o něj co chvíli opírala anebo se ho

držela za ruku. Usoudili však, že na balkon vylézt nedokážou. „Musíme pro hasiče,“ rozhodl mladík. „Viděl jsem je vjíždět do vedlejší ulice. Ty tady počkej, Vlad’ko, a já pro ně doběhnu.“

Odběhl (žádný atlet to nebyl) a Vlad’ka zůstala. Chvíli si všechny čtyři ustaraně prohlížela. „Nemáte, děti, hlad?“

„Ne, my jsme snídali,“ odpovídali všichni. „A doma si něco uvaříme.“

Ema s Kristýnou se k Vlad’ce přitočily každá z jedné strany a chytly se jí za ruce.

„Kde bydlíte? Máte někoho, kdo se o vás postará?“ vyptávala se Vlad’ka dál.

„My se o sebe postaráme sami.“

„Odvedla bych vás do nejbližší školy. Bude tam spousta dětí, jako jste vy. Hodní lidé jim tam budou vařit a starat se o ně.“

„Ne, ne, my musíme zůstat s rodiči,“ vysvětlovala Kristýna. „Co kdyby se najednou probudili?“

„Tak si ale dejte pozor,“ varovala Vlad’ka. „Slyšela jsem, že vznikají různé bandy, které vykrádají byty a obchody. Všichni nejsou hodní.“

„My... my jsme jednoho takovýho zlého viděli,“ napadlo Sama. „Říkal, že máme...“ zarazil se. „Cože to říkal, holky?“

„Říkal, že máme pochcípát,“ vyvalily holky oči.

Ještě několik minut si povídali. Vlad’ka jim prozradila, že žije s přítelem u jeho rodičů v jedné z vil nahoře na kopci a že jeho rodiče a dokonce i stará babička také usnuli. Ona i její přítel budou lékaři, až vystudují, a když slyšeli, že je třeba zachraňovat děti, hned se přihlásili.

Konečně se nahoře objevilo hasičské auto. A za ním starý autobus s namalovaným červeným křížem. Byl asi plný malých dětí.

Mladí hasiči vytáhli žebřík. „Můžu na ten balkon vylézt já?“ žadonil Kryštof.

Akce však proběhla nečekaně rychle. Kdosi se vyšplhal nahoru, vylomil okenní tabulku a vnikl do bytu. Za chvíli se objevil s malým Pavlíkem v náručí. Z autobusu vyběhla energická žena a volala:

„Potřebujeme hygienické potřeby – pleny, ručníky, dětské oblečení.“ Hasič předal Pavlíka kolegovi a vrátil se do bytu. Pavlíkovi dali mezitím na krk šňůrku s lístečkem. Po chvíli se objevil hasič s ručníky a oblečením. Akce byla u konce.

Dolů ulicí právě přibíhala starší žena se psem. „Tam nahoře,“ volala. „Pojeďte rychle! Bydlí tam rodina se dvěma dětmi. Ona ještě kojila. Rychle.“

Všechno bylo připravené k odjezdu. Vladka se podívala na Emu a Kristýnu, na Kryštofa a Samuela. „Jste moc a moc šikovné děti. Zachránili jste lidský život. Nechcete jet přece jen s nimi? Alespoň ten malý.“

Sourozenci Samuela bezděčně obklopili. Tolik se o něj najednou báli. „Ne, ne, my se o něj postaráme. A máme tetu,“ lhala Kristýna. „Teta děti nemá. Ta nespí.“

„Jak myslíte... Kdybyste něco potřebovali, zeptejte se na mě v nejbližší škole,“ loučila se Vladka.

Holky Vladku na rozloučenou objaly, chvíli to vypadalo, že ji snad ani nepustí. Vladka pak objala ještě Sama: „Máš skvělého brácha a ségry. Tak na ně dávej pozor.“ Znovu se ke všem obrátila: „Děkujeme vám za Pavlíka. Díky!“

13

Šli po schodech nahoru a byli na sebe pyšní. Na chvíli se jim zdálo, že jsou schopní všechno zvládnout; že se ničeho nebojí. Ale jen do okamžiku, než se ocitli u dveří svého bytu. Srdíčka se jim rozbušila a jejich myšlenky zamířily zpátky k rodičům. Pořád ještě spí?

Beze slov vyběhli nahoru. „Ach jo,“ zanaříkala Kristýna. Tak jako všichni, i ona doufala, že se rodiče mezitím už probudili. „Jak to, že ještě spí?“

Jenom Samuel nedoufal. Slyšel přece, že rodiče budou spát dlouho. A počítal s tím.

Slunce se opíralo do střechy a v podkroví začínalo být horko. „Musíme tady vyvětrat,“ napadlo Emu. A otevřela okno.

„Ale aby nenastydli,“ obávala se Kristýna. Přikryla rodiče peřinou až po krk. Pak ji něco napadlo a uvědomila si, že musí na chvíli ven.

„Ven?“ podivil se Kryštof. „Vždyť jsme tam teď byli.“

„To je jedno. Já prostě musím.“ A odběhla.

„Kristýno!“ vylekala se Ema. „Sama tam přece nemůžeš. Co kdyby se ti něco stalo?“

„Hned se vrátím, neboj!“

Ema chytla Kristýnu za ruku a Samuel ji objal kolem pasu.

„Nechod'. Co když se ztratíš?“

Také Kryštof Kristýnu varoval: „Slyšela jsi, že si máme dát pozor.“

„Nepůjdu daleko,“ trvala Kristýna na svém. „Nechte mě být.“

Vytrhla se jim a odešla.

Ema skryla tvář v dlaních. „Krista jedna pitomá.“

Jako na potvrzení jejich obav se zvenčí ozvala houkačka. Hlavní silnicí projel konvoj vojenských aut a několika autobusů. Po klidném dopoledni, kdy jako by usnula celá země, se teď rozjížděly záchranné práce. Skupiny dobrovolníků pročesávaly ulice. Ozývaly se rány a dokonce řinčení skla, jak se dostávali do domů.

„Já mám hlad,“ vzpomněl si Samuel.

„Já taky. Strašnej,“ přidal se Kryštof.

„Tak si něco uděláme. Třeba palačinky,“ navrhla Ema. Palačinky docela uměli – dělávali si je sami i v době, kdy rodiče nespali.

Otevřeli ledničku a ta byla plná jídla – maminka včera nakupovala. Bylo tu hodně mléka, jogurtů, sýrů a také vajíčka, která potřebovali. Marmelád od babičky měli také dost. „No jo, babička,“ napadlo všechny tři skoro ve stejný okamžik. „Co je s ní?“

„To je jasný, co s ní je,“ odpověděl Kryštof. „Taky spí.“

„Babička?“ podivil se Samuel. „Babička přece není maminka.“

„Ale babička je maminka naší maminky,“ vysvětloval Kryštof.

„Babička je vlastně také maminka. Každý, komu se někdy někdo narodil, spí.“

„A co když ji někdo vykrade?“ obávala se Ema, „když je tam teď sama?“

Vtom se vrátila Kristýna. Všem se ulevilo a běželi ke dveřím.

Kristýna přinesla plnou náruč pampelišek. Její červená blůzička od nich byla celá žlutá.

„Co budeš dělat s tolika pampeliškami?“ divil se Kryštof.

„Uvařím ti z nich polívku,“ odsekla Kristýna. Vydala se i s pampeliškami nahoru a sourozencům vše došlo.

Kristýna přistoupila k posteli rodičů se zbožnou opatrností a začala ji zdobit. Podkrovím zavanula omamná vůně pylu. Za chvíli byly bílé peřiny slunečně žluté: slunce na obloze ozařovalo stovky sluníček tady na posteli a celé to vypadalo jako nějaká sluneční slavnost.

I samotnou Kristýnu, která vše vymyslela, to přemohlo. Klekla si a začala se modlit. Modlila se, jak ji to naučila babička: „Zdravas Maria, milosti plná...“ Ema se k ní přidala a pak i Kryštof, který rád přejímal zvyky druhých, čímž vyjadřoval svou touhu k někomu patřit. Klekl si i Sam, sepjal ruce podle holek, a protože slovíčka modlitby neznal, jenom hýbal pusinkou jako ony.

14

Palačinky se dětem povedly. Všichni se dosyta najedli a po jídle si chtěli pustit film. Jenomže přestala jít elektřina. „Ach jo,“ litovali. Sesedli se tedy kolem stolu, a že si zahrají nějaké hry. Začali hrát karty. Ale nikoho to nebavilo. První, kdo hru přerušil, byla Kristýna. „Přece musí existovat nějaký lék! Nemůžeš, Kryštofe, zjistit, jak to léčit?“

„Proč já? Jak bych to mohl vědět?“ ohradil se Kryštof.

„Protože jsi z nás nejstarší.“ Kristýna začínala být nespravedlivá.

„No tak dobře, jsem nejstarší. Ale nejsem doktor. A tohle neumí vyléčit nikdo.“

„Tak bys to snad mohl někde zjistit.“

Ema si všimla, že je Kryštof smutný, a zastala se ho: „Kryštof to přece nemůže vědět, Kristýno. Kdyby to věděl, byl by asi nejslavnější na světě, nemyslíš?“

Kristýna nemyslela. V hlavě neměla myšlenky, jenom pocity. Pocit, že to, co se dnes stalo, nechce přijmout. Neuměla a nechtěla se smířit s vlastní bezmocí. Na to, aby uměla číst ve své duši, byla ještě malá. To přece často neumějí ani dospělí. A tak hledala chybu u druhých. Naštvaně se zvedla od stolu a odešla nahoru. K rodičům.

Samuel se přitočil ke Kryštofovi, klekl si na jeho nohy a něco mu chtěl říct. „Můžu ti něco pošeptat?“ lísal se spiklenecky.

„Proč to neřekneš nahlas?“

„Jo, řekni to nahlas,“ naléhala Ema. „Teď před sebou nesmíme mít žádné tajnosti.“

Ale Samuel trval na svém. Mile se usmíval a hladil Kryštofa po tváři: „Můžu ti to teda pošeptat? Prosím.“

„No tak mi to pošeptej. Ale neměl bys, Samí.“

A Samuel šeptl, ale tak, že to bylo slyšet až přes stůl k Emičce:

„Nepodíváš se na internet, jestli se tam o té nemoci něco nepíše?“

„A jak se mám podívat, když nejde elektřina?“ odbyl ho Kryštof.

„Aha,“ uznal Samuel, který si svým nápadem nebyl jistý. Připadalo mu sice logické podívat se právě tam, když tam přece hledají všechno – maminka programy divadel, Kryštof výsledky fotbalu a píše si tam s kamarády, tatínek tam hledá zprávy a holky odpovědi na otázky, které dostaly za úkol ve škole. To si myslel. Zdálo se mu však zároveň divné, že na to nepřišli ostatní.

Ema s Kryštofem si po chvíli uvědomili, že na tom, co Samuel říká, něco je. Jakmile začne jít elektřina, hned se na internet podívají.

15

Elektrina nešla ještě asi hodinu. Uražená Kristýna zůstala nahoře a Kryštof s Emou a Samuelem hráli Člověče, nezlob se. Konečně se rozsvítilo v koupelně a myčka na nádobí, kterou předtím naplnili talíři a příbory, se rozběhla. Kryštof se vydal k počítači a Samuel si pustil Dobu ledovou dvě. Ema se dívala s ním.

Internet byl informacemi nabitý. Bylo jich tolik, že se v nich Kryštof nejprve nemohl vyznat. *Největší pohroma v dějinách. Konec lidské civilizace*, hlásaly titulky. *Kontakty na Katolickou charitu a Červený kříž najdete zde: nadace Člověk v tísni...Buddhističtí mniši a katoličtí kněží zachraňují děti. Zásah mimozemských civilizací? Vládu v České republice převzal dosavadní ministr školství.*

Po chvíli se Kryštof konečně prokousal k souvislejším informacím: *Podivný úkaz, při němž se všichni lidé, kteří kdy předali svůj genetický potenciál, dnes ráno neprobudili ze spánku. Týká se to dokonce i těch, kteří mají potomstvo zprostředkovaně, protože své spermie věnovali do spermobanky.*

Tento nevysvětlitelný úkaz postihl celé lidstvo. Smrtelně ohroženy jsou tím pádem hlavně malé děti. Zbývá jen několik hodin, nanejvýš dní na jejich záchranu. Odhaduje se, že se podaří zachránit nanejvýš třetinu dětí. V rozvojových zemích bude toto číslo ještě nižší.

Mezinárodní doprava byla zcela ochromena. Nelétají letadla, nejezdí autobusy ani vlaky. Cestující nočními spoji, kteří usnuli v dopravních prostředcích, jsou postupně přemisťováni do ubytovacích zařízení.

V zemích Evropské unie se většinou podařilo udržet v chodu životně důležité zdroje energie: elektrárny a vodovodní sítě. Hlavním úkolem nejbližších dní je ale záchrana dětí a ochrana spících rodičů. Vyskytly se první případy rabování.

Bezdětní vědci zahájili výzkum nového jevu. Zjistili, že spící rodiče mají nižší tělesnou teplotu a zpomalené životní funkce – podobně jako někteří savci při zimním spánku. Pokud životní funkce zůstanou takto utlumené, životy spících nebudou v příštích měsících ohroženy. Vědci vyloučili virový nebo bakteriální původ této záhadné nemoci. Shodují se dokonce na tom, že o žádnou nemoc vlastně nejde. Podle doktora Edvina Chamberse z univerzity v australském Sidney by mohlo jít o jakousi naplánovanou vzpouru genů. Tento spánek byl zřejmě v genetické výbavě lidstva předem zakódován, aniž bychom si toho všimli. Záhadou zůstává, jak mohlo dojít k jeho spuštění zejména u otců. Zatímco organismus ženy je mateřstvím jednoznačně poznamenaný, až dosud nebylo známo, že by se v tělech mužů dalo rozpoznat, zda jsou otcí. Zřejmě jsme až dosud něco důležitého přehlíželi, neboť usnuli dokonce i ti muži, jejichž ženy jsou teprve těhotné, zatímco těhotné ženy neusnuly.

Někteří vědci se kloní k závěru, že se jedná o zásah mimozemské civilizace. A málo není ani těch, kteří v tom vidí zásah Boží.

Kryštof dočetl a byl z toho úplně zmatený. Dosud ho nenapadlo, že by skutečnost, že se rodiče neprobudili, mohla mít tak vážné důsledky. A ani teď, po přečtení několika článků, si to nedovedl představit. Vždyť počítač, do jehož obrazovky hleděl, normálně fungoval. Elektřina už zase šla, voda tekla. A ledničku mají plnou jídla. V hlavě mu vyvstávala spousta otázek. Za normálních okolností by se zeptal táty, ale to právě teď nešlo. Co tedy bude dál? Co zítra a co za týden? Co v létě a co v zimě? V zimě měl od tatínka slíbené lyžování v Alpách. A v létě měli jet k moři.

Asi by se měl vrátit k sourozencům a něco jim říct. Jenom kdyby věděl, co... Měl na tatínkově počítači nainstalovanou počítačovou hru Formule 1. Obyčejně mu ji tatínek dovoloval hrát jen jednou týdně. Naposledy především. Všechno se ale změnilo a Kryštof si připadal dospělejší. Bude muset rozhodovat o důležitějších věcech, než je počítačová hra. Tak proč by si nemohl zahrát?

16

Přesně po hodině Kryštof počítač vypnul. Ačkoliv rodiče spali, měl hluboko v sobě uložená jejich příkázání.

Šel do obývacího pokoje, kde Ema, Samuel a také už Kristýna sledovali film.

„Zjistil jsi něco?“ vzpomněla si Ema.

„Akorát že to postihlo celý svět.“

„Já se neptám, jestli to postihlo celý svět, ale jestli jsi zjistil, co je to za nemoc a jak ji léčit.“

„Vždyť ti říkám, že to nikdo neví!“ zvýšil Kryštof hlas. „Můžeš se jít podívat. Možná za to může Bůh.“

„Bůh přece nechtěl, aby naši rodiče umřeli,“ rozčílila se Kristýna.

„Ale oni nejsou mrtví,“ vzpomněl si Kryštof, co se dočetl. „Je to, jako by spali zimním spánkem. „Nic jim nehrozí. Aspoň v příštích měsících.“

„Měsících?“ Kristýna se zatvářila znechuceně. „Oni budou spát několik měsíců?“

„Já nevím.“

„Buďte ticho, já neslyším film,“ ozval se Samuel.

„No jo, ten tvůj film. Tady jde o rodiče, a tebe zajímá film!“ okřikla ho Ema. Načež se obrátila na Kryštofa. „A co tam teda píšou?“

„No tak se jděte podívat,“ neměl Kryštof sílu vysvětlovat, čemu sám příliš nerozuměl. Nevěděl, co sestrám říct.

Sesedli se tedy u počítače, jenom Sam zůstal u filmu. Na monitoru se objevovaly další a další výzvy k pomoci při hledání malých dětí.

„Ještě jsme náš dům neprohledali,“ napadlo Emu. „Kolik dětí tu vlastně bydlí?“

„Já o žádných nevím,“ přemýšlel Kryštof.

„Počkej, přece ve vedlejším vchodu ta malá holčička,“ vzpomněla si Ema.

„Holčička? Ve vedlejším vchodu?“ divila se Kristýna.

„Jednou jsme si s ní venku hráli. Dělali jsme jí divadlo s panenkou a ona nám potom zatleskala.“

„Aha,“ přikývla Kristýna, přestože si na tu holčičku stále nevzpomínala.

„Lucinka!“ vykřikla Ema. „Jmenuje se Lucinka. A bydlí ve třetím patře. Tak tam půjdeme?“

„Já bych radši už nikam nechodila,“ zdráhala se však Kristýna.

„Pro pampelišky jsi ale šla,“ připomněla jí Ema.

„Jenomže se na mě díval nějaký chlap. A víš, co nám říkala Vladka!“

„Ale ta holčička umře,“ mluvila důrazně Ema. „Když ji nezachráníme, tak umře.“

„To je pravda, Kristýno,“ přidal se Kryštof. „Musíme tam jít.“

„Ne, já nepůjdu,“ odmítla Kristýna. „Zůstanu tady se Samíčkem a vy běžte.“

„Tak jo. Půjdeme, Emo,“ obrátil se Kryštof na sestru.

„Musíme jít,“ vyhrkla Ema zase tak důrazně. „Představ si, že by ta holčička zemřela a my jsme přítom věděli, že tam je.“

Prošli průchodem ve čtvrtém patře a sešli o patro níž. Tady měla ta holčička bydlet. Za dveřmi však bylo ticho. „Určitě bydlí tady,“ vzpomínala Ema. „Zapomněla si tenkrát na dvorku hračku a já jsem jí ji nesla.“

Zazvonili a zabouchali na dveře. „Lucinko!“ volali. V bytě se však nic nehýbalo.

„To je divný,“ uvažovala Ema. „Lucinka je přece větší než Pavlík. Kdyby tu byla, přišla by nám otevřít.“

„Možná někam jeli, když je sobota,“ napadlo Kryštofa a znovu zabušil na dveře. Vtom se zezdola ozvala rána a zvuky tříštícího se skla. Někdo se násilím dobýval do domu. Po chvíli se ozval dupot a mužské hlasy.

Sourozenci se strašlivě vyděsili. „Co to je?“ „Zloději!“ Co nejrychleji se rozběhli zpátky nahoru po schodech a pak chodbou. Srdce jim bušila leknutím i námahou. Netoužili po ničem jiném, než už být zpátky – u Samuela a Kristýny. Ani si s sebou nevzali klíč.

„Kristýno, otevři!“ volali a bušili. „Tak dělej, rychle, Kristýno!“

„Něco se děje?“ divila se Kristýna, když vtrhli do předsíně.

„Zloději! Do domu se vloupali zloději.“

Samuel to uslyšel a dal se do breku. „A určitě se k nám nedostanou?“

Kryštofa napadlo zevnitř zamknout. Vzpomněl si, že tatínek o tomhle zámku říkal, že je bezpečnostní. „To je bezpečnostní zámek, Samí.“

Ema se třásla po celém těle. „Já se šíleně bojím.“

17

Až do večera už zůstali doma. Hráli si nebo se dívali na filmy, ale něco tomu scházelo. Zatímco dřív vždycky toužili po dni, kdy by jim rodiče dali absolutní svobodu, kdy by jim nevymýšleli program, nenapomínali je, ani je neusměrňovali, teď jim získaná svoboda byla na obtíž. Ema si vzpomněla, že měla přehrávat na klavíru. Kristýna myslela na to, že zítra měli jít s maminkou do divadla. A Samuel chtěl jezdit s tatínkem na kole. Kryštof, ten se domlouval s kamarádem, že se sejdou a někam půjdou (neměli žádný jasný cíl).

Slunce zapadlo a začalo se stmívat. Venku pokračovaly záchranné práce a tady uvnitř na všechny padla tíseň. Začínali chápat, že to není hra ani sen.

Ale kdo by dokázal pochopit, že se jeho život ze dne na den takhle od základu změní? Vždyť kromě toho, že rodiče spí, je tady uvnitř všechno stejné jako dřív. Lednička plná jídla, skříně plné oblečení, knížky, hračky, televize. Maminčin pracovní stůl, na kterém zanechala otevřenou knížku, kterou právě studovala. Tatínkovy rozházené papíry kolem počítače. Jeho oblečení přehozené přes židli – oblečení, které si ráno chtěl obléct.

Každý za sebe vzpomínal, jak se dnes ráno probouzeli. Jak vstávali do nového dne, který měl být krásný a bezpečný. Připadalo jim, že je to tak dávno – tak nekonečně dávno. Skoro jako celý jeden dětský život. Náhle se Kryštof zeptal: „Kde vlastně budeme spát?“

„Já spím s rodiči v ložnici,“ neváhala ani na vteřinu Kristýna.

„Já taky.“ „Já taky.“ „Já taky,“ přitakávali všichni.

„Dáme si k rodičům matrace z našich postelí,“ napadlo Emu.

Byli náhle šťastní, že mají nějaký cíl. Důkladněji než kdy jindy odestýlali své postele, společnými silami přenášeli matrace do ložnice a tam je zase důkladněji než jindy stlali. Zavřeli okno, kterým sem mezitím už vanul chladný večerní vzduch. Ložnici rychle zaplnila vůně pampeliškového mlíčí.

Seřadili matrace čelem k nohám rodičovské postele – tak, aby nikdo nebyl od rodičů dál nebo blíž. Postupně se ztišili a hleděli na milované rodiče, jak v podvečerním šeru stále dál spí. Po chvíli se jim ten pohled rozmazal a po tvářích jim začaly stékat slzy. Kristýnka myslela na mamčinu vlídnou tvář, kterou milovala nejvíc ze všech tváří na celém světě. Samuel – mazlíček tatínka i maminky – myslel na to, že mu dnes večer nikdo nepřečte pohádku na dobrou noc ani mu nezaspívá, ani se s ním nepomazlí. A dokonce Kryštof si vzpomněl, jak byl malý – v době, kdy ještě ostatní sourozenci nebyli na světě – tenkrát byl jediným miláčkem rodičů on. Ema myslela na to, jak hrozná je to nespravedlnost, že něco takového potkalo právě ji. Ale zároveň si na krátký okamžik uvědomila, že jsou na tom některé děti ještě mnohem hůř. Že v tomhle městě, které je od narození jejím bezpečným domovem, právě teď na mnoha místech děti snad dokonce umírají.

18

V půl deváté již byla úplná tma. Obvykle děti tou dobou ještě nechtěly jít spát a vzdorovaly naléhání rodičů. Dnes do postýlek naopak spěchaly. Rychle si vyčistily zuby a převlékly se. Pustý byt jim už neměl co nabídnout. V posteli – v blízkosti rodičů, přitisknutí jeden ke druhému, se budou cítit líp. Zdálo se dokonce, že teď v noci, kdy by rodiče tak jako tak spali, bude vše jako dřív.

„Zdrávas Maria, milosti plná,“ předříkávala Kristýna modlitbičku a ostatní po ní opakovali. Ale když skončili, Samuel řekl: „Pánbůh stejně spíš není.“

Všichni se na něj obořili: „Co ty můžeš vědět? Jedině pánbůh nás může zachránit. Vyléčí rodiče a oni se probudí.“

Samuel nabral k pláči. „To mi říkal tatínek, že pánbůh nejspíš není. Neříkal, že je to jistý. Říkal asi.“

„Jestli budeš říkat, že pánbůh není,“ obrátila se na něj Kristýna, „nebudeme tě tady chtít a budeš muset spát ve svém pokojíčku.“

Teď teprve propukl v opravdový pláč. Nechtěl odporovat Kristýnce, ale nechtěl se ani zpronevěřit tatínkovým názorům: „No tak asi je, když myslíš.“

„Pojď se ke mně přitulit,“ nabídla mu Ema, která ráda vytvářela protiváhu ke Kristýně. „Já tě mám radši než ona. Já bych tě nikam neposlala.“

„Emo, co mu to říkáš!“ rozkřikla se Kristýna. „Ty nemůžeš vědět, jak moc ho mám ráda!“

„Nechte toho,“ vložil se do toho Kryštof. „Takhle se nedá spát.“

„A ty chceš spát?“ podivila se rozčilená Kristýna. „Rodiče usnuli, a ty budeš spát?“

„A co mám dělat? Když rodiče usnuli, tak já jako nemám spát?“

„Měl bys přemýšlet, jak jim pomoci.“

„A co pro ně děláš ty?“

„Já se za ně alespoň modlím.“

„Přestaňte se hádat!“ vložila se mezi ně Ema.

Ozval se i Samuel: „Přečtete mi někdo pohádku na dobrou noc?“

A oni na to, že přečtou. Šli pro knížku pohádek a dohodli se, že bude předčítat každý kousek. To je uklidnilo. Lehli si těsně k sobě – ze čtyř matrací zabrali jen dvě. Nahoře na obloze, kterou mohli pozorovat střešními okny, mezitím proskočily první hvězdičky. Samuel si vzpomněl, jak mu tatínek vyprávěl o vesmíru, a v duchu přemýšlel, jak že je to s tím otáčením Země a proč se hvězdičky na obloze nepohybují, když se Země otáčí. Kristýnka přemýšlela, která hvězdička je její, která patří mamince a která tatínkovi. Představovala si, že mamince patří ta ze všech nejjasnější. Kryštofovi se hlavou honilo všechno možné – v duchu se ještě dohadoval s Kristýnou, aby ho pořád neobviňovala z toho, co se stalo. Ema myslela na malého Sama, který jí pevně svíral paži, aniž o tom věděl. Představovala si, že jednou bude i ona sama maminkou a že svým budoucím dětem nesmí nikdy, nikdy usnout. Každý sám usínal a při tom pochyboval a bál se, co bude zítra, každý zvlášť vzpomínal, co bylo včera, před týdnem, před rokem. Každý z nich se pohroužil do spánku zabrán do svých vlastních myšlenek.

Část druhá – Opravdu bez rodičů

1

Nic než oddechování šesti spáčů. Tak vypadala místnost, do které se probudila jako první Ema. Chtělo se jí čurat. Rozhlédla se kolem sebe a ochromila ji úzkost. Co když usnuli i sourozenci? Co když zůstala na celém světě jediná? Prudce zacloumala spící Kristýnou. Ta se protáhla a ze spánku odpověděla něco jako: „To je můj...“

„Probud' se! Kristýno!“ cloumala s ní nepřítelná Ema. „Kristýno!“

Místo Kristýny se ale vzbudil Samuel: „Půjdeš si se mnou hrát?“

Ted' už by Ema mohla Kristýnu nechat – probuzený Samuel byl důkazem, že ostatní neusnuli tak jako rodiče. Na takovou rozumnou úvahu však byla příliš vystrašená.

Konečně se i Kristýna probudila a posadila se na své matraci. „Co je?“ Náhle jí v očích zasvitl záblesk radosti: „Probudili se?“

„Ne, neprobudili. Ty ses probudila.“

„Ach jo! Emo!“ zanaříkala zklamaná Kristýna a sesula se zpátky do peřin. „Zrovna se mi o nich zdálo.“

„Jenom jsem se bála, že jsi usnula jako oni,“ ohradila se Ema ublíženě a nabrala k pláči.

„Co je?“ ozval se ted' už i Kryštof. „Nemůžete mě nechat vyspat?“

„Tak sis měl zalézt k sobě do pokoje – nikdo tě sem nezval,“ rozkřikla se na něj Ema.

„Přesně. Měl jsi zůstat u sebe,“ přidala se Kristýna.

„Proč já?“ ohradil se Kryštof. „A proč ne vy? Já vás sem taky nezval.“

Zjistili, že je teprve šest. Světlo ze střešních oken je docela zmátlo – doufali, že je alespoň osm. Šest hodin ráno a před nimi předlouhá neděle bez rodičů, bez cíle a bez náplně. Stýskalo se jim po spánku, který byl milosrdný skrze zapomnění, jež přinášel, do kterého se však už neuměli vrátit. A protože včera jedli jen nepravdělně a málo, měli všichni hlad. Ale nikomu se nechtělo jít dolů připravovat snídani a tím vstoupit do kruté skutečnosti nového dne. A zřít se blízkosti rodičů.

„Hele, oni se překulili,“ vykřikla náhle Kristýna. „Překulili se na druhý bok.“

„Ne, Kristýno, leželi přesně takhle,“ odporoval Kryštof.

Výjimečně se k němu proti Kristýně přidala i Ema: „Leželi přesně takhle, Kristýno. To se ti něco zdá.“

„Ne, nezdá,“ trvala Kristýna na svém. „Táta byl přece otočený k mamince čelem. A teď je k ní zády.“

„Byl k ní od začátku otočený takhle zády,“ zvýšil Kryštof hlas.

„Uděláte mi někdo snídani?“ přerušil je Samuel.

2

Když o něco později sešli dolů, pod okny zrovna projížděla kolona vojenských aut a z dálky se přibližoval hukot vrtulníku. Po chvíli se ten hukot změnil v rachot, který rozechvěl okna a prostoupil úplně vším. Vtom se vrtulník objevil kousek nad jejich střechou a pokračoval naproti – nahoru na kopec, kde sídlila vojenská nemocnice.

„Vrtulník! A bude přistávat!“ provázel jeho let hlasitými výkřiky Samuel.

„Jdu se podívat, co je nového,“ špitl náhle Kryštof a ztratil se za dveřmi tatínkovy pracovny. Myslel, že si půjde na počítači zahrát, ale sotva za sebou zavřel dveře, vyklíčil v jeho hlavě neodbytný pocit zodpovědnosti. Copak holky, ty už jsou docela velké, ale Samuel, jeho malý bráška, potřebuje chránit. Jaké to pro něj asi je, přijít takhle brzy o rodiče? Kryštof se snažil vzpomenout si, co k rodičům cítil, když bylo šest jemu. Nedovedl si to představit, ztratil však chuť na hru. Pustil počítač už ne proto, aby si zahrál, ale opravdu proto, aby zjistil, co je nového.

Na prvním místě četl: *Prozatímní vláda je nejmladší v české historii a poprvé v ní zasedá také kněz – biskup Ondřej Hlava. Jako svůj první výnos vydala vláda v noci na dnešek dekret proti rabování a loupení. Za rabování obchodů nebo loupení majetku spících občanů může být udělen až nejvyšší trest. Dalším dekretem vláda vyhlásila stav nouze a převzala kontrolu nad strategickými podniky, zejména nad elektrárnami, vodárnami a velkoobchody potravin.*

O kus níž se dočetl zajímavost: *Pozoruhodný úkaz dodatečného usnutí popsali mladí vědci z univerzity v Kolíně nad Rýnem. Rodiče, kteří osudnou noc z pátku na sobotu z nějakých důvodů nespali (například se to*

týká pilotů letadel a mnoha dalších pracovníků nočních směn), upadli do trvalého spánku při nejbližším dalším usnutí. V této chvíli už na celém světě zůstává bdělých jen několik rodičů. Pilot Air France Denis Michel se spánku vytrvale brání: „Člověku se nechce spát,“ říká Denis, „když ví, že se už nemusí probudit.“ Denis věří, že jeho vůle bude silnější než touha a potřeba spát.

A ještě perlička na závěr: Už několik bezdětných vdaných žen požádalo o rozvod poté, co zjistily, že jejich bezúhonní manželé usnuli rodičovským spánkem.

Právě když Kryštof dočetl i tuhle poslední zprávu, strhla se v kuchyni hlasitá hádka. Šlo o to, že si Samuel nasypal do misky všechny zbývající cereální kakaové kuličky. Jenomže tyhle kuličky měli rádi všichni. I Kryštof. Proto se tam rychle vydal.

V kuchyni uviděl Samuela, jak ze všech sil svírá misku naplněnou až po okraj a Ema se mu ji snaží vzít. „Nejsou to jenom tvoje kuličky!“ křičela Ema a dupala.

„Samí, musíš se přece rozdělit s ostatními,“ vložil se do toho Kryštof.

Samuel se usedavě rozbřečel: „Ale když se všichni rozdělíme, tak mně nic nezůstane.“

Měl svým způsobem pravdu. Rozdělit porci na čtyři díly znamenalo, že dost nebude mít nikdo. „Víte co?“ vyhrožoval Sam s brekem, „tak já ty kuličky hodím do záchodu.“

„Tak mu ty kuličky nechte,“ navrhla Kristýna, sklonila se k bráškovi a pohládila ho. „Já ti svoje kuličky nechám, chceš?“

„Jo,“ kývl Samuel a trochu se uklidnil. Hlasitý vzlykot se změnil v přerývané oddechování, které jím občas, jako by proti jeho vůli, zalomcovalo.

Ema s Kryštofem si odsypali svůj díl. „Musíme rozpočítat úplně všechny zásoby,“ napadlo Kryštofa. „A rozdělit je na čtyři díly.“

Kristýně se to nelíbilo. „Proč se máme o všechno dělit, když má každý rád něco jiného? Já s tím teda nesouhlasím.“

„Protože, Kristýno, nevíme, jak dlouho to může trvat,“ poučila ji Ema.

„A protože je to spravedlivý. Když něco nebudeš chtít, tak si to s někým můžeš vyměnit,“ přidal se Kryštof.

„No jo, ale třeba Sam je menší než my,“ napadlo Kristýnu. (Nemyslela to proti Samovi, jen proti návrhu sourozenců.) „Nepotřebuje tolik jíst.“

„To je pravda,“ souhlasila hned Ema. „Sam může dostat míň.“

„A nejmíň budu mít já, protože jsem největší,“ řekl Kryštof.

„To teda ne!“ obořily se na něj sestry. „Protože my rosteme.

Maminka to říkala. Potřebujeme hodně jíst.“

„Ale já taky rostu. A jsem kluk. Kluci potřebují jíst víc než holky. To maminka taky říkala.“

„Ale,“ hlásil se o slovo Samuel, který se už přestal otrásat, „já taky rostu. A maminka mi říkala, že jestli nebudu jíst, nebudu nikdy velký a nebudu moct jít do školy. A slíbila, že mi koupí aktovku, když budu jíst.“

3

Všichni se nasnídali mnohem víc, než by snídali obvykle – tak nějak z pocitu, že je třeba domoci se svého přídělku. Kuličky sice došly, ale ostatního jídla bylo prozatím dost, přinejmenším na několik nejbližších dní.

Horší bylo, že dopoledne znovu přestala jít elektřina a nedlouho potom i voda. Vodu na pití měli v láhvích, nemohli však splachovat. Zmocnila se jich úzkost. „Ach jo,“ povzdechla si Ema a významně se podívala nahoru, kde spali rodiče. „Kdy už se probudí?“

Odpoledne se ozvalo bouchání na dveře. Lekli se. Co by po nich kdo mohl chtít? Nakonec šel ke dveřím Kryštof. „Kdo je?“

„Otevřete, tady Vlad'ka,“ ozvalo se z chodby.

„Jó, to je Vlad'ka,“ nahlásil Kryštof radostnou událost a otevřel.

Vlad'ka vešla do předsíně. „To jsem ráda, že jsem vás našla,“ stačila říct, než se k ní holky vrhly – skočily na ni, jako by se tu objevila maminka. „Vlad'ko, já jsem tak ráda, že jsi tady,“ vítala ji Ema. Kristýna Emu odstrkovala: „Počkej. Já jsem tady taky.“

Když nápor citů polevil, Vlad'ka se opřela o okenní parapet a zatvářila se vážně: „Děti, přišla jsem vám říct, že vašemu malému bráškovi by bylo ve škole mnohem líp. Pro tyhle předškoláky se připravují penziony na venkově – budou to mít jako školku v přírodě. A do školy se pak dostanete i vy větší. Ve škole je všechno: jídlo, kamarádi... Tady to bude těžší. Vidíte, že nejde elektřina ani voda. To se teď bude stávat často a školy mají záložní zdroje. Vím, že máte brášku rádi a umíte se o něj postarat. Ale budete mít dost práce postarat se sami o sebe, než na vás dojde

řada.“ Načež se obrátila na Samuela: „Chtěl bys tam se mnou jít? Budeš tam mít spoustu kamarádů.“

Samuel se rozpačitě usmál – nebyl to vysloveně nesouhlas: „Já bych tu radši zůstal.“

Ema se k němu sklonila: „Slyšel jsi, co říkala Vladka. Budeš tam mít kamarády.“

„Prosím tě, Emo,“ rozčílila se Kristýna a chytila Samuela za ruku. „Snad bys ho tam nechtěla poslat? Já Samuela nedám.“

„Nechte ho, aby se rozhodl sám,“ navrhl Kryštof.

„Opravdu, Kristýno,“ přidala se Vladka. „Ať se rozhodne Samuel. I když: jste všichni ještě děti. Měla bych to za vás rozhodnout já. Ale násilím ho odvádět nebudu, to ne.“

Všichni upřeli zrak na Samuela. Ten se na ně podíval skoro omluvně: „Já bych tady radši zůstal.“

„Vladko,“ napadlo Emu, „kdy zase poteče voda?“

„Voda neteče, protože nejde elektřina,“ vysvětlila Vladka.

„Elektřina pohání i čerpadla na vodu. Ve škole elektřina jde. Budou ji prý vypínat střídavě po celém městě. Nahoře u tramvaje stojí cisterna s pitnou vodou.“ Opět se obrátila k Samuelovi: „Tak se mnou opravdu nepůjdeš?“ ujistila se naposledy a zamířila ven ze dveří.

„Ty už odcházíš?“ lekly se holky. „Zůstaň tady ještě! Pojd' si s námi něco zahrát.“

„Holky, já nemůžu. Ve škole jsou i kojenci. Je tam spousta práce.“

„Tak za námi ale brzy zase přijd'. Vid', že za námi zase přijdeš?“

„Přijdu. Když to vyjde, tak přijdu. Hlavně se zeptat, jestli jste si to nerozmysleli. Ten malý patří k nám.“

4

Vladka odešla a byt rázem působil mnohem pustěji než kdykoli předtím. Kristýna se teď nehnula od Samuela ani na krok – pořád ho objímala a chránila. „Já jsem tak ráda, že jsi tu zůstal! Tady se ti nic nemůže stát.“

Voda netekla už půl dne a záchody se začaly ucpávat. Rozhodli se, že se vypraví s kbelíky k cisterně. Ale nešli hned: dlouho se oblékali a zase svlékali – hledali nejpráhodnější oblečení – zabíjeli tím čas a navíc tím oddalovali okamžik, kdy opustí domácí bezpečí.

Konečně se vydali na cestu. Venku bylo chladněji než včera, zataženo a jako po vymření. Z dálky se ozývaly houkačky sanitek nebo hasičů. Sourozenci se drželi za ruce, Kryštof šel na jednom kraji a Ema na druhém. Došli nahoru k tramvaji. A opravdu: asi padesát metrů odsud směrem k centru města uviděli cisternu. Vedle sedělo na zábradlí několik mladíků. Děti se pomalu blížily. Teď už si mohly všimnout, že ti mladíci jsou velcí a silní a vůbec nevypadají přívětivě. A že plivou pod sebe. A kouří. A nepřátelsky se po nich dívají.

Holky se Samuelem počkali a Kryštofa poslali s kbelíkem pro vodu.

„Co chceš?“ houkl na něj nejbližší mladík.

„No... jdeme si nabrat vodu,“ odpověděl Kryštof celkem klidně – nikdy moc neuměl rozpoznat, kdo je dobrý a kdo zlý.

„Na to zapomeň. Voda došla,“ uzemnil ho mladík.

Kryštof však už přistoupil k cisterně a otočil kohoutkem. Voda začala téct. „Vždyť teče!“ zasmál se hlasitě; vítězoslavně – jako by mladíka usvědčil z omylu.

Ten seskočil ze zábradlí a zařval: „Řekl jsem, že došla! Tady se za vodu platí.“ Chytil Kryštofa pod krkem a přimáčkl ho k cisterně.

„Pomóc!“ začala křičet Kristýna. „Nechte našeho bráchu být!“

„A... a co se jako platí?“ soukal ze sebe Kryštof. „Je to voda pro všechny, ne?“

To už ze zábradlí seskočili další dva. Jeden zastavil vodu a druhý vzal do ruky kbelík. „Tehle kýbl za stovku. Máš s sebou prachy? Anebo za šperk tvý mámy.“

„Tak my si pro peníze dojdeme,“ zavolala Kristýna, zatímco Ema strachy úplně oněměla. Samuel vykřikl: „To je můj brácha a šel pro vodu. Nechte ho být.“

„To je voda pro všechny, ne?“ vedl si Kryštof svou – ani ne tak ze statečnosti, jako spíš proto, že nepochopil vážnost situace. V tu chvíli dostal pěstí. Před očima se mu zatmělo a v hlavě mu zapraštělo. Násilník ho pustil, a kdyby se Kryštof zády neopíral o cisternu, upadl by na zem. Když se vzpamatoval, všiml si, že holky a Samuel právě mizí za nejbližším rohem, Samuel se ještě zastavuje a ohlíží se, ale holky ho táhnou pryč. Jeden z mladíků kopl do kbelíku a ten odlétl do silnice. Kryštof ucítil kopanec do kyčle. Na nic nečekal a vystartoval pryč; zasáhl ho ještě kopanec do zadku.

„Koukej přinýst prachy, smrade!“ slyšel za sebou. „Jestli teda chceš pít.“

Jak běžel, v hlavě mu hučelo a ve zmatku se mu z mnoha myšlenek vynořila jediná: že nezajistil vodu a že Samuela by taková rána mohla zabít. Sourozence dostihl u domu. Všichni se k němu s pláčem vrhli, hlavně Kristýna: „Nezlob se, prosím tě, že jsem ti nepomohla!“ „Ukaž, co ti to udělali?“ ptala se s hrůzou Ema. Samuel se zajímal: „Bolí to moc?“

5

Bolelo to. Doma se podíval do zrcadla a uviděl velký modrý monokl. Kryštof byl odmalička trochu hypochondr a za normálních okolností by trval na tom, aby ho rodiče vzali na chirurgii a na rentgen. Co když to má zlomené?

Kristýna se zavřela ve svém pokoji. Dobře si uvědomila svou bezmoc i to, že bráchovi nedokázala pomoci; utekla, aby se zachránila. Hrozně si to vyčítala, přestože věděla, že nemohla jednat jinak a že v sobě určitě ani příště nesebere odvahu, aby bráchu bránila. Poprvé v životě vnímala nějakou svou morální nedostatečnost a neuměla se s ní smířit. Protože správné by bylo jít na pomoc – navzdory přesile. V duchu se obviňovala, že je špatná a zbabělá.

Byt se více než kdy jindy stal útočištěm – zbědovanou lodí na rozbouřeném moři. Zbědovanou také proto, že elektřina stále ještě nešla a voda netekla. Venku se dál ochlazovalo a do oken narážel vítr. Společnými silami přistrčili před dveře tatínkův psací stůl.

Rodiče nahoře na posteli poklidně leželi a zvolna, vyrovnaně dýchali. Zdálo se dokonce, jako by se ze spánku usmívali; jako by jim nic nechybělo a snili ty nejkrásnější sny. O utrpení svých ubohých opuštěných dětí nevěděli nic. A nebylo jak jim to říct.

V podvečer se alespoň rozsvítilo světlo. Bylo neuvěřitelné, kolik dobra vlila elektřina do potemnělých zákoutí bytu. Jako by jim na pomoc přišla laskavá lidská síla; ba co víc, síla, kterou jim na pomoc seslali jejich milovaní rodiče. Za chvíli se začala napouštět voda na záchodě. Znovu se alespoň trochu dalo žít.

6

Kryštof dlouho do noci hleděl na zataženou tmavou oblohu nad sebou. Tvář mu hořela a byla celá oteklá. Zdálo se mu také, že na levé oko nevidí úplně dobře. Bolelo to bez ustání – tak silně, že se nedalo poznat, kde je střed té bolesti. Co když má opravdu zlomenou kost? Co když přijde o oko? Obyčejně by se touhle dobou už vracel od doktorů – tatínek by ho vezl jejich velkým autem. Znal by diagnózu a věděl by, co má očekávat dál.

Začínal chápat, že tentokrát se bude muset bez toho všeho obejít. Zůstal na to sám.

Ležel bez hnutí a sourozenci vedle spali. Rodiče spali také, ale jinak. Všichni spali, zatímco on trpěl. Vzpomněl si také, jak sourozenci utekli. Ne, nevyčítal jim to. Poradil by jim totéž: zachránit se. Hlavně o Samuelu se moc a moc bál. Co by řekl rodičům, až se probudí, kdyby se Samuelovi něco stalo? Ne, to by jim říct nemohl.

Studený obklad, který mu udělala Ema, už vyschl a vůbec nechlادil. Bolelo to dál a dál. Tím víc, že Kryštof nechápal proč. Co udělal tomu klukovi u cisterny? Co po něm vlastně chtěli? Sto korun? Máminy šperky? Je přece ještě dítě – prvním rokem na střední škole. V kasičce má nasbírané nějaké dva tisíce. Copak by mohl dát stovku jen za kýbl s vodou na spláchnutí? Jak mohli být tak zlí, že to po něm chtěli? Kryštof nebyl zvyklý přemýšlet o jednání druhých. Tentokrát však musel. Udělali by to samé Samuelovi, kdyby tam přišel on? Jestli ano, měli by Samuelu přece jen dát do té školy. Ať je alespoň on v bezpečí.

7

„Au, au, au!“ vykřikl a probudil se. Někdo se mu překulil rovnou na tu tvář. Samozřejmě Sam. Kryštof praštil Sama prudce do ramene.

„Samueli! Co děláš?!“

Samuel se probral a dal se do křiku: „Au, to bolí! Au!“

Probudila se Ema, a když zjistila, co se stalo, obořila se na Kryštofa: „Ježišmarjá, co ho biješ!“

„Lehl si mi rovnou na tu tvář! Víš, jak to bolí?“

„Kryštofe, on za to přece nemůže! Vid', Samí?“

Samuel se na bráchu vyčítavě otočil: „Bouchl jsi mě moc. Au.“

Byla ještě tma a za chvíli všichni spali jako předtím, takže ani neslyšeli, jak se z ulice ozývají výkřiky nějaké noční rvačky, jak rachotí převrácená popelnice, jak řinčí sklo a nakonec jak třeskl výstřel. Následoval další křik a úprk tvrdých bot dunících o chodník.

Kryštof, Samuel, Ema ani Kristýna o tom nevěděli nic. Jejich vyčerpané dětské duše tou dobou prodlávaly v krajině spánku, kde se jediné mohly setkat s dušemi rodičů. Maminka se usmívala a žertovala až moc – tolik, že ji Kristýna napomenula, ať toho nechá – že je to vážné. Tatínek byl naopak až příliš mírný. „Vidíte,“ říkal, „na co všechno musíte být v životě připravení. To všechno se může stát.“

8

Dva dny zůstali zalezlí v bytě. Venku nejprve přelo a potom se opět vyjasnilo a opuštěná dětská hřiště v rozkvetlých parcích lákala ke hře. Avšak po zkušenosti od cisterny vnímali vnější svět jako příliš nebezpečný.

Holky čekaly, že se objeví Vladka a ony jí všechno povědí, ale Vladka nepřicházela. Kryštofův monokl se zbarvil do fialova a do žluta. Oko naštěstí zasaženo nebylo. Samuel se sháněl po něčem sladkém, ale všechny sušenky a čokolády už snědli. Došel také chléb a při vypínání elektřiny se roztekly zmražené ovocné knedlíky od babičky. Zbývalo několik posledních vajíček a jogurtů.

Pořád ještě měli netknutou zásobu brambor, rýže, zeleniny a uzenin. A právě šunku s bramborem si uvařili k obědu. Nicméně na ně začínala doléhat nevyhnutelná nutnost sehnat něco dalšího k jídlu.

Sežvýkali nedobry oběd a šli na balkon hrát divadlo. Slunce hrálo a vlahý jarní vánek si pohrával s nedávno vypučelými květy jejich jablůňky. Obyčejně by touto dobou byli ve škole či školce. Ale kdyby se jich někdo zeptal, co je dneska za den, váhali by mezi úterým a středou a možná by je napadlo i pondělí nebo čtvrtek – čas bez povinností a bez rodičů jim nadobro splynul.

Pustili se do divadla. Samuel měl být král, Ema královna a Kristýna jejich dcera, o kterou se měl ucházet fialovooký rytíř Kryštof. Samuel svou roli pořád pletl a ostatní se tomu nahlas smáli. Až se z balkonu odnaproti ozval ženský hlas: „Fakani zatracený! Člověk by si myslel, že když vám rodiče zhebli, dáte chvíli pokoj! Kdo má tohle poslouchat!“

Děti na okamžik ztuhly – zaskočené tím nepřátelstvím. Potom se vzpamatovala prostořeká Kristýna: „Tak to neposlouchejte, když se vám to nelíbí,“ ohradila se sebevědomě až vyzývavě.

Původkyně hlasu – žena kolem šedesátky (tak staře alespoň vypadala díky letité zlobě vryté ve tváři), se zvedla z lehátka na svém balkonu plném květin a zahrozila jim pěstí: „Vono vás to přejde, až začnete chcípat na nemoci a hlad!“ Ale na odpověď dětí raději nečekala a zalezla do útrob svého bytu.

Kristýna se teatrálně uklonila a zvolala jako na skutečném divadelním pódiu: „Slyšte vyprávění o spravedlivém králi Samuelovi, prolhané královně Emě, jejich spanilé dceři Kristýně, udatném rytíři Kryštofovi Fialové oko a nebezpečné květinové ježibabě balkonové. Slyšte, slyšte!“

9

Večer se z ulice ozval pronikavý pláč. Ema jej zaslechla první a strachy se jí sevřelo srdce. Upozornila ostatní. Otevřeli okno a poslouchali. Nebyl to ani tak pláč, jako spíš zlobné dětské kvílení. Po chvíli rozeznali i slova: „Maminko, nenechávej to tak! Mami!“

„Tam! U popelnice!“ ukazovala vzrušeně Ema. „Je to nějaká holčička a stýská se jí po mamince.“

„Ať tam nezůstává takhle sama,“ strachovala se Kristýna. „Co když tam přijdou ti zlí kluci?“

„Tak ji vezmeme k nám domů,“ navrhl Samuel. „Aby nebyla smutná.“

„Holčičko, co je ti? Holčičko!“ volala Kristýna a vykláněla se z okna tolik, že kdyby ji viděli rodiče, leknutím by oněměli.

„Holčičko, haló!“ volali po chvíli už všichni.

Avšak holčička je neslyšela nebo nevnímala. A to i přesto, že teď kvílela tišeji.

„Musíme jít za ní dolů a pomoci jí,“ navrhla Ema.

„Ale jak jí chceš pomoci?“ namítal Kryštof.

„Já ven nepůjdu – je už tma,“ bála se Kristýna.

„Je to jenom naproti přes silnici, Kristýno!“ obořila se na ni Ema.

„Takže tady bude bydlet s náma?“ ptal se Samuel.

Odstoupili od okna a začali se vážně radit. „Nevadilo by mi, kdyby tady byla s námi,“ uvažoval Kryštof. „Ale nemáme už moc jídla.“

„Tak ji alespoň pustíme do chodby, aby jí někdo něco neudělal,“ navrhla Kristýna.

„Chceš ji pustit do chodby a nedat jí najíst ani napít?“ namítala Ema.

„Napít třeba jo, že jo – když nám voda zrovna teče,“ vstoupil do toho opět Samuel.

„Tak ať s námi přespí do rána a potom ji odvedeme za Vlad'kou do školy,“ napadlo Emu.

„To by šlo,“ souhlasil i Kryštof. „Četl jsem na internetu, že od zítřka budou brát do škol všechny děti do patnácti let. Můžeme tam rovnou zůstat všichni.“

„Já tam teda nezůstanu ani za nic,“ bránila se Kristýna. „Já rodiče neopustím.“

„Já tam taky zatím radši nechci,“ přidala se k ní váhavěji Ema.

„A já taky ne. Je nám tady spolu dobře, že jo?“ přitakal Samuel.

Všichni čtyři se vydali dolů. Dveře otvírat nemuseli – byly vytlučené. Nedalo se poznat, jestli to udělala banda vandalů, anebo hasiči při záchraně dětí.

Opatrně vyhlédli do tmy. Nikde nikdo nebyl a od popelnic na druhé straně se ozývalo to nešťastné a zároveň zlostné kvílení. Zkusili nejprve volat, ale po chvíli si to rozmysleli, protože by tak na sebe mohli upozornit. Dohodli se, že společně přeběhnou silnici – teď, když auta skoro nejezdí. Ale jako naschvál zrovna jela tři auta plná mladých lidí – nejspíš opilých, protože jezdili ze strany na stranu, troubili a z otevřených oken se ozýval hluk nehezké zábavy a taneční hudby. Sourozenci zůstali stát při kraji vozovky jako přikovaní. Auta projela a sotva je minula, vylétla z posledního skleněná láhev a dopadla na asfalt jen několik desítek metrů od dětí. Roztříštila se napadrt'.

„Honem, ať jsme rychle zpátky!“ zavelela Ema.

Rozběhli se na druhou stranu – rovnou k popelnicím. Na vyhozené židli tu seděla ta holka – o něco větší než Ema s Kristýnou, ale menší než Kryštof.

Kristýna na nic nečekala a chytila ji za ruku: „Poběž s námi, rychle!“

Holka přestala kvílet – snad až příliš rychle. „Co je? Co po mně chcete?“

„Tvoje maminka spí – jako všichni rodiče. Všichni rodiče usnuli, ale neumřeli,“ snažili se jí vysvětlit.

U nejbližšího domu se otevřely dveře a někdo z nich vyšel. Zamířil k popelnicím.

„Honem,“ lekla se Kristýna, popadla Sama a utíkala s ním zpátky k jejich domu.

Ten někdo byl asi třicetiletý muž. „Může do rána zůstat u mě,“ navrhl stroze.

Ema se k holce naklonila: „Zůstaneš u něj, nebo půjdeš k nám?“

Holka si rukávem otřela slzy. „Chtěl by po mně sex,“ odvětila drsně. „To radši k vám.“

Ema neměla ponětí, co to je chtít po někom sex. Kryštof o sexu s kamarády často mluvil, ale ponětí také neměl.

„Vážně ji k sobě chcete?“ divil se muž. „Jak se o ni postaráte?“ Pak se obrátil přímo na dívku: „Ty přece bydlíš ve vedlejším vchodu. Jmenuješ se Alice, ne?“

Oslovená sebou cukla – zjevně jí oslovení jménem nebylo příjemné.

„My ji ráno odvedeme do školy,“ pospíšila si s odpovědí Ema. „Máme tam kamarádku Vlad'ku.“

Alice se zvedla a vydala se s Kryštofem a Emou. Muž se lhostejně vracel zpátky.

Na druhé straně čekali, příkrčení v chodbě domu, Samuel s Kristýnou. „Kdo to byl? Co vám chtěl udělat?“ ptala se rozechvěle Kristýna.

„Prosím tě, Kristýno, ty s tím naděláš,“ poklepala si Ema na čelo – vždycky ji těšilo, když měla nad sestrou převahu. „Ten byl náhodou hodnej.“

Na chodbě rozsvítili a mohli si Alici konečně prohlédnout. Nevypadala ani trochu jako jejich kamarádka. Pusu měla nějak nakřivo a netvářila se ani moc přátelsky. Na nohou měla roztřepené tenisky, na sobě špinavou sukni a děsný svetr, jaký mívají bezdomovci. A také docela smrděla. Hrůza.

„Půjdeš teda přespat k nám domů?“ zeptala se Ema a skoro doufala, že si to Alice rozmyslí. Ona však kývla.

Šli nahoru pěšky – výtahem se báli – měli na paměti, že je kdysi tatínek varoval před jízdou výtahem, kdyby hrozil výpadek elektřiny nebo požár.

„Ty bydlíš naproti v těch panelácích? Opravdu se jmenuješ Alice?“ snažila se Ema přece jen navázat přátelství.

„Hm.“ Alice jenom kývla.

„Tvoji rodiče spí ve vašem bytě?“ nedala se Ema odbýt. „Ty už jsi tam neměla jídlo?“

„Mě vyhnal táta.“

„Jak to?“ vložil se do toho Kryštof. „Tátové přece spí.“

„Táta mě vyhnal,“ trvala Alice na svém. Ale přece jen dodala: „On hodně pije. Usnula jenom máma.“

„Takže všichni tatínci neusnuli?“ divil se Samuel. „To by se mohl probudit i ten náš.“

„To je pravda,“ souhlasila nadšeně Kristýna.

„Anebo,“ napadlo Kryštofa, „anebo to je nevlastní táta. Že to byl nevlastní táta?“

„Ne, byl to můj táta. Normálně se probudil a vyhnal mě.“ Alice nenávisťně zkrivila tvář. „Je to kretén.“

Všechny sourozence zamrazilo, že někdo může říct o rodičích něco tak ošklivého. Byli už ve čtvrtém patře a všichni čtyři začali mít výčitky, koho si to vedou domů. V duchu si kladli otázku, co by jejich rodiče takové návštěvě řekli.

„Necháme ji spát nahoře s námi?“ zeptala se Ema tiše Kryštofa, který se ocitl po jejím boku. Doufala, že to Kryštof odmítne – ona to sama od sebe odmítnout nechtěla – chtěla si před sebou připadat hodná. Kryštof však jen pokrčil rameny. Zrovna přemýšlel, kolik mají doma jídla. Napadlo ho, že jí dají jen brambory, co zbyly od oběda.

Ocitli se přede dveřmi bytu. Znovu si Alici prohlíželi od hlavy až k patě a měli hrozný pocit, že se dopouštějí znesvěcení, když si ji berou domů. Na druhou stranu jim rodiče neustále vštěpovali, že je třeba pomáhat těm, které v životě potkalo něco zlého.

10

„Jé, vy to tu máte suprový,“ rozhlédla se Alice po bytě. „Vaši jsou bohatý, co?“

Sourozenci takhle nepřemýšleli: bohatí nebo chudí – možná proto, že jim v životě nic nechybělo. Milovali svůj domov, líbilo se jim tu. Občas, pravda, se rodičů ptali, jestli jsou bohatí, ti jim však odpovídali vyhýbavě. Říkali třeba: „Žijeme lépe než většina lidí, to je pravda. Tak asi jsme bohatí – docela bohatí. Všechno, co potřebujeme, přece máme.“

Ema si všimla Aliciných špinavých rukou. Přišlo jí líto, že by těma rukama měla sahat na všechno tady. „Neumeješ si ruce? Koupelna je tamhle.“

„Tak jo. Třeba jo. Mám ruce jako prase, žejo?“

Jakmile Alice zmizela v koupelně, sourozenci dali hlavy dohromady. Šeptali: „Nedáme jí matraci radši jenom do předsíně?“ „Nahoru k rodičům ji vzít nesmíme.“ „Mně se ta Alice vůbec nelíbí. Co kdyby radši odešla?“ napadlo dokonce Kristýnu.

To už ale Alice vyšla z koupelny. Nikdo ze sourozenců si takhle nepředstavoval dítě, které před půlhodinou slyšeli naříkat u popelnic. Chovala se velmi sebevědomě. Ani se nechystala zout, místo toho se zeptala: „Měla vaše máma hodně šperků?“

Kryštof si vzpomněl, že ti zlí kluci u cisterny také mluvili o máminých špercích. Proč to všechny zajímá? pomyslel si.

„Moje máma moc šperků neměla,“ pokračovala Alice. „A to, co měla, teď fotr prodal. Nahoře u tramvaje si otevřel obchod jeden Vietnamec. Prodává jídlo, cigára a chlást. Kdo nemá peníze, od toho bere zlato, stříbro nebo šperky.“

„Počkej,“ zadržela ji Ema na cestě do obývacího pokoje. „Tady se musíš zout.“

„Páni, vy se zouváte? To je teda prdel.“

Hrozné slovo všechny ochromilo. Zoufale na sebe pohlédli. Nikdy by takhle sprostě nepromluvili. „Jasně, že se zouváme,“ poučila ji Ema.

„Chceme tu mít čisto.“

„Rodiče spí a vám záleží na tom, jestli je tu čisto?“

„Vždyť se ale můžou kdykoliv probudit,“ pustila se do ní Kristýna.

„Ty tomu věříš?“

„Nikdo nevěděl, že usnou, tak taky nikdo nemůže vědět, jestli se za chvíli neprobuděj, ne?“ (Kristýna nebyla hloupá a neměla ve zvyku v hádkách ustupovat.)

„Já bych teda chtěla, aby se máma probudila,“ souhlasila kupodivu Alice. „Aby dala tomu kreténovi do držky.“

Konečně se Alice zula. Objevily se její černé, kdysi růžové ponožky.

„Máme už jenom brambory,“ vedla Ema Alici do kuchyně a spiklenecky mrkala na ostatní. „Dáš si?“

11

Kristýna vyběhla nahoru k posteli rodičů, sepjala ruce a klekla si. Tady byla – maminkina čistá, vlídná tvář – nejvlídnější tvář na celém světě. „Maminko, maminečko moje milovaná, odpusť mi, prosím tě, že jsme sem přivedli tu sprostou holku. Hned ráno ji pošleme pryč a všechno po ní uklidíme. Slibuju. Slibuju ti to, maminečko moje nejdražší. Slibuju, že už si budu uklízet pokojíček. I učení si budu rovnat. Už se, prosím tě, probud’.“

„Můžu se podívat na vaše rodiče?“ ozval se zezdola neomaleny cizí hlas. „Zajímá mě, jak chrněj.“

Kristýna seběhla dolů jako smyslů zbavená. „Co si to vůbec dovoluješ, ty cizí holko!“ křičela. „Jsi tady na návštěvě, tak se podle toho chovej! My ti svoje rodiče ukazovat nebudeme!“

„No tak ne,“ pokrčila Alice rameny.

Samuel, který si Alici po celou dobu zvědavě prohlížel, si pomyslel, že si s ním Alice asi žádnou hru nezahraje. Dokonce si nebyl jistý, jestli by to chtěl, když se na ni Kristýnka takhle zlobí – Kristýnka by nekřičela jenom tak – je přece hodná.

Ema se přitočila ke Kryštofovi: „Ty k tomu nic neřekneš? Proč si od ní necháš všechno líbit?“

„A co mám podle tebe dělat?“ bránil se. „Vzít ji sem nebyl můj nápad.“

„Ale souhlasil jsi s tím, tak se nedělej! Kdyby ta holka chtěla jít nahoru k našim rodičům, musíš jí v tom zabránit. Rozumíš?“

„No tak jo.“

„A matraci jí dej do předsíně.“

„Jóó,“ odsekl Kryštof už podrážděně. „Vždyť jo.“ Šel pro náhradní matraci do svého pokoje a dal ji do předsíně.

Bylo deset hodin – akorát čas jít spát. Alice párkrát dloubla do brambor a znechuceně talíř odsunula. „U nás v baráku bydlí jeden chlap, co žije sám,“ spustila tím svým ohroublým pyšným způsobem, „a ten mě pozval na maso a na čokoládu. Nebudu vám vykládat, co za to chtěl, když se tak na vás dívám.“

Nevěděli, jestli jí mají věřit. „Tak to máš dobrý,“ ocenila ji Kristýna se znatelnou ironií v hlase. „Když je ten chlap tak hodnej, proč tě nevzal k sobě? Nemusela bys brečet u popelnic.“

Alice se na okamžik, ale opravdu jen na okamžik zarazila. I to krátké zaváhání Kristýně stačilo, aby ji měla přečtenou. Vzápětí Alice ještě přitvrdila – s tvrdošijností všech lhářů: „Vždyť říkám, že vám to nebudu vykládat. Stejně byste to nepochopili. Ani ten váš pošahanej bratr.“ Alice se letmo rozhlédla, jestli Kryštof přece jen není nablízku – před chvílí někam odešel.

„Tak hele, náš bratr není vůbec pošahanej,“ rozlítla se Kristýna. „A víš co, my už jsme unavený – to víš, co bys chtěla od dětí, co ničemu nerozuměj! Klidně můžeš ještě ponocovat, když tě to baví. Kryštof ti dal matraci do předsíně, tam si ponocuj, jak dlouho chceš. My jdeme spát.“ Načež chytla za ruku Samuela i Emu a zamířila ke schodům.

„Kristýno!“ vyjekl tázavě Sam, „já ještě nechci spát.“

V té chvíli se odkudsi přihrnul Kryštof.

„Víš, že Alice říkala, že jsi pošahanej?“ žaloval hned Samuel. „Vid', že nejsi pošahanej? Řekni, že nemá pravdu? Že je hloupá?“

12

Nechali rozsvícenou lampičku a v jejím slabém světle se schoulili u nohou rodičů, kteří v tom bledém světle vypadali přece jen spíš jako někdo, kdo umřel, než jako někdo, kdo spí. Mimoděk poslouchali, co dělá Alice dole. Alice však nedělala nic – nic, co by bylo slyšet. Bylo jim jí i trochu líto. Nahlas to vyslovila Ema: „Opravdu ji tam necháme takhle samotnou?“

Alice mluvila hrubě, to je pravda. Jako by neměla úctu ani k tomu nejposvátnějšímu na celém světě, čím byla pro Emu, Kryštofa, Samuela i Kristýnu památka spících rodičů. Ale musela být hodně nešťastná. Jak by nebyla nešťastná, když ji vlastní táta vyhodil, místo aby se o ni staral. Děti si něco takového nedovedly vůbec představit: že by je vyhodil jejich táta. Chudák Alice...

Samuel pod peřinkou tiše vzlykal. Ne kvůli Alici, ale kvůli sobě – vzpomněl si, jak dlouho už ho maminka před spaním nehladila po zádíčkách. Jeho milovaná maminka maminečka.

Už skoro usínali, ale vtom se Kryštof významně posadil a hlasitě zašeptal: „Podívejte, co jsem našel u táty ve stole.“ Sáhł do kapsy trenýrek a vytáhl z ní štůsek peněz. „Spočítal jsem to. Padesát tři tisíc.“

„Ty ses hrabal v tatínkově stole?“ vyděsila se Ema. „A sebral jsi tam peníze?“

„Slyšela jsi přece, že se jídlo prodává za peníze. Nechceš jim přece dát máminy šperky,“ bránil se Kryštof. „Budeme ty peníze potřebovat.“

„Tolik peněz?“ nedůvěřovala mu Kristýna. Na měsíc jí obvykle muselo stačit kapesné dvě stě korun.

„Co já vím, za kolik se teď jídlo prodává...“

„A proč jsi ty peníze nenechal ve stole? Proč sis je dal do kapsy?“
útočila dál Ema.

„Jo, proč jsi je tatínkovi nenechal ve stole, aby je tam měl, až se
probudí?“ přidal se Samuel.

„Co já vím...“ hájil se chabě Kryštof. „Chtěl jsem vám je ukázat.
Nemohl jsem na vás zavolat, když jste se bavili s tou Alicí.“

„Náhodou,“ urazila se Kristýna, „my jsme se s Alicí nebavili.“

„Já nevím. Prostě nevím,“ trval Kryštof na svém. „Zkrátka je tu
mám.“

13

Brzy ráno šel Samuel čurat a uslyšel zezdola šramot: šustění a otvírání skříněk. Nakonec, když si lehl zpátky do postýlky, uslyšel klapnout hlavní dveře. Tak ta ošklivá holka odešla, pomyslel si spokojeně a těšil se, až to ráno poví jako dobrou zprávu sourozencům. Potom znovu usnul.

Všichni čtyři spali dlouho. Probudilo je až sluníčko, které do místnosti proniklo poprvé po několika dnech.

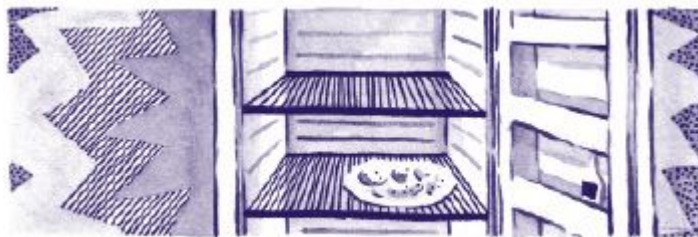
„Víte, že Alice odešla?“ hlásil hned hrdě Samuel.

„Odešla?“ divili se ostatní. „Už?“

„Já jsem ji slyšel odcházet, když jsem se ráno probudil. Bouchly dveře a potom bylo ticho.“

Emu pojal jako nějaký podezření. Vstala a seběhla dolů. „Pojďte sem!“ vykřikla po chvíli. „Pojďte! Ukradla nám jídlo.“

Běželi za Emou. Lednička byla dokonce otevřená, ale už se v ní nemělo co zkazit. Nezbylo vůbec nic. Pryč bylo máslo, šunka, párky... ze skříně zmizel cukr, čaj, káva... Všechno, co mělo nějakou cenu. Zůstaly jen brambory od večere.

„To je ale zrádkyně hnusná!“ vykřikla Kristýna.

„Nemohl jsi nám říct, že odchází?“ obořil se Kryštof na Sama.

Ema se dala do pláče, hlavu si držela v dlaních. „Teď je s námi konec! Umřeme hladý,“ bědovala.

Také Samuel se rozbrečel – bylo mu hlavně líto, že ho Kryštof obvinil. „Já nevěděl,“ bránil se s křikem, „že nám krade jídlo.“

Ukázalo se, že nezůstalo jenom u jídla. Zásuvky v celé spodní části bytu byly pozotvírané a všechno rozházené. Také zásuvka v tatínkově

pracovním stole. Kryštof vítězoslavně sáhl do kapsy pro peníze: „Tak vidíte, že jsem věděl, co dělám.“

Jeho veselý výkřik zůstal ale nadlouho jediným projevem radosti. Nedokázali ani poznat, co všechno zmizelo. Ema a Kristýna byly zdrcené hlavně z té nevděčnosti: pustili ji k sobě, aby jí pomohli, a ona je okradla! Ema těžce nesla také ztrátu zásob. Až dosud si mohli vytvářet iluzi, že lze žít odděleně od ostatního světa. Taková iluze by sice nevydržela déle než několik dní, ale alespoň by kruté skutečnosti nemuseli pohlédnout do očí takto znenadáni.

Kryštof měl naopak radost, že zachránil tatínkovy peníze. Dodalo mu to sebevědomí.

14

U snídaně bylo neveselo. Studené suché brambory jim nechtěly klouzat do krku. Ani teplé by je nikdo nejedl.

„Chápete, co je to za holku?“ vrátila se Kristýna k té nepochopitelné špatnosti.

„Tak půjdeme nakoupit, ne?“ navrhl Kryštof.

Holkám se ven nechtělo – měly dosud v paměti zážitek od cisterny, který jim připomínalo Kryštofovo žluté a zelené oko. Kryštof zase nechtěl jít sám – tady jeho odhodlání končilo. A tak se ven vydali přece jen všichni. V předsíni štítivě překročili matraci, na které spala Alice. Ema se znovu rozvzlykala.

Na ulici se zdálo být rušněji než před několika dny. Občas projelo auto a dokonce se objevila tramvaj. Poloprázdná a asi ojedinělá, ale přece jen tramvaj.

Vietnamcův obchod byl na místě původní zeleniny. Jenomže před vchodem stál mohutný, zle vyhlížející muž s vyholenou hlavou. Děti se zarazily a zůstaly stát. Muž na ně však přátelsky pokynul, ať jdou dál. „Jestli jdete na nákup, tak žádnéj strach. Já tady hlídám, aby se vám dobře nakupovalo.“

Moc tomu nerozuměli a hrozně se báli, ale nezbývalo jim, než to zkusit. Vešli dál.

Vevnitř byl vietnamský prodavač a několik mladých nakupujících. Na policích ležel chléb – za sto korun bochník. Dřív nestál ani dvacet, pamatoval si Kryštof. Také tu byl sýr, salám, čokolády, jogurt, spousta cigaret a alkoholu, balená voda, nějaká zelenina, jablka, cukr, mouka... všechno mnohem dražší. Rozvážně nakoupili, stálo to skoro tisíc korun. Kryštof spočítal, že takto mohou nakoupit ještě pětapadesátkrát.

Když odcházeli, ten u vchodu se sklonil k Samovi a z kapsy vytáhl lízátko. „Dej si, frajere.“
„Děkuju.“

15

Vraceli se ulicí z kopce dolů. Už se blížili ke vchodu, když vedle nich zastavilo veliké luxusní auto – dlouhý tranzit předělaný na mikrobus. Vystoupil dobře oblečený příjemný pán. „Ahoj děti,“ pozdravil je. „Já jsem od Červeného kříže. Víte, co je to Červený kříž?“

„To je něco jako nemocnice?“ hádala Ema.

„Něco jako záchranná služba?“ tipoval Kryštof.

„Tak nějak,“ přitakal pán. „Oba máte pravdu. Červený kříž je organizace lékařů. Mezinárodní organizace, která pomáhala lidem už za války a pomáhá dodnes po celém světě. A teď, když vaši rodiče usnuli, pomáhá vám dětem.“ Muž ukázal dovnitř auta, odkud zamávali dva kluci a jedna holčička asi v Samuelově věku. Muž pokračoval: „Záchranné akce sice už proběhly, ale my přesto vozíme další, zapomenuté děti do škol.“ Muž sáhl do kapsy a vytáhl roztomilého plyšového pejska.

„Jé, ten je roztomilý,“ vyjekla Ema.

„Je tvůj,“ podal jí ho pán. „Ale mám jenom jednoho. Určitě ho sourozencům půjčíš?“

„Půjčím,“ slíbila Ema a přitiskla si pejska k tváři.

„Chtěl bys taky takového?“ obrátil se pán na Samuela.

„Chtěl.“

„Tak víš co, kamaráde, řekni sourozencům... jsou to přece sourozenci... že, ... řekni jim, že pojeděš s námi do školy. Máme tam takových pejsků spoustu.“

„My ve škole známe tetu Vlad'ku,“ pochlubila se Ema.

„Jo Vlad'ku... Já vím, ta tam pracuje. Je hrozně hodná,“ ožil pán.

„Tak svěříte mi toho vašeho krásného brášku?“

Samuel se na sourozence nerozhodně podíval. I oni na sebe pohlédli. Poté, co je dnes ráno Alice okradla, neměli valné mínění o své schopnosti postarat se sami o sebe, natož o Samuela.

„Já myslím, že by do té školy měl jít,“ řekla Ema a myslela přitom na to, že by to tak určitě radila i maminka. „Já tam možná půjdu taky.“

„Já si to taky myslím,“ souhlasil Kryštof. „Budeme mít alespoň jistotu, že je Sam v bezpečí.“

Kristýnka váhala. „Když já nevím. Co myslíš, Samí?“

Samuel se náhle rozhodl – rozhodnutím, do kterého dal všechnu moudrost, které byl schopen. Vlastně chtěl hlavně pomoci nerozhodným sourozencům. Nechtěl je vidět nešťastné, nechtěl, aby se kvůli němu trápili. „Tak já do té školy půjdu.“

„No bravo. Výborně, chlapče... jakže se jmenuješ?“

„Samuel.“

„Výborně, Samueli, jsi skvělý, statečný kluk.“

„Tak my mu půjdeme pro věci,“ navrhla Ema.

Avšak pán byl proti: „Dohromady vlastně nic nepotřebuje. Všechno tam dostane. Ale jestli chcete, můžete mu odpoledne věci donést. Je to tamhle ta škola za hlavní ulicí, vždyť víte. Já už teď totiž spěchám – aby se mi tam v autě nepočurali. To víte, takových dětí...“

„Tak my za tebou přijdeme odpoledne, jó, Samí?“ obrátila se na brácha Ema.

„Tak jo,“ kývl Sam.

Pán otevřel posuvné dveře auta a Samuel k nim odhodlaně vykročil.

„Ahoj, Samí,“ loučil se s ním Kryštof.

„Samueli!“ vykřikla Kristýna a sundala z krku svůj zlatý řetízek s písmenem K. Rychle mu ho zavěsila na krk a objala ho. „Tu máš.“

Pán ale spěchal. Pomohl Samuelovi nahoru a zavřel za ním. Sám také nastoupil. „Tak teda odpoledne.“

Sourozenci ztuhli. Opravdu jim brácha před očima odjíždí? Seběhlo se to nějak příliš rychle. Opravdu to chtěli? Avšak Samuel jim zevnitř, zpoza kouřového skla, vesele mával.

16

Vyšli nahoru a bylo jim všem – teď už jenom třem – hrozně. Seběhlo se to příliš rychle. Před chvílí odsud odcházeli i se Samuelem, a tehdy přece bylo samozřejmé, že se s ním i vrátí. Ale vrátili se bez něj...

Nejhůř to nesla Kristýna. Utekla nahoru k rodičům a s nikým nemluvila.

Také Ema byla celá nesvá. „Připravíme pro něj oblečení a nějaké hračky,“ navrhla přiškrceným hlasem.

„Myslíš, že je mu už smutno?“ zeptal se Kryštof – i on ztratil jistotu, že se rozhodli správně.

„Já myslím, že kdyby se mu tam nelíbilo, můžeme ho odpoledne vzít zpátky,“ napadlo Emu.

„To je pravda,“ ulevilo se Kryštofovi. „Já ale myslím, že se mu tam bude líbit. Bude tam mít kamarády jako ve školce. A je tam přece i Vladka.“

„Kristýno!“ zavolal Kryštof nahoru na truchlící sestru. Ta se však neozývala.

„Co jsi našťvaná, Kristýno?“ pokračoval. „Přece za ním za chvíli půjdeme. Když bude chtít, vezmeme ho zpátky.“

Vyšli i s Emou nahoru. Kristýna klečela u postele rodičů, obličej skrývala ve vlhkých dlaních. „Maminko, tatínku,“ šeptala, „odpusťte mi to. Prosím. Prosím.“

„Co je? Co děláš?“ divili se sourozenci. I jim hlodala v duši pochybnost o správnosti jejich rozhodnutí. Snažili se ji však před sebou skrýt. „Copak se něco stalo?“

Pokusili se Kristýnu chytit za rameno – vytrhnout ji z jejího počínání. Ona sebou však odmítavě cukla: „Nechte mě být!“

„A proč vlastně za ním máme jít až odpoledne?“ napadlo Emu asi o hodinu později. To už seděli všichni tři v jídelně u stolu.

Bylo zvláštní, jak moc jim bráška chyběl. Předtím, když tady byl, je chvílemi trochu obtěžoval – například tím, jak až příliš lehce přijal, že rodiče spí. A jak někdy pronášel hrozné věty o tom, že se rodiče asi už neprobudí. Na tom, že tady teď nebyl, bylo nejvíc nepochopitelné, jak rychle se to stalo. Jak se to stalo, přestože to nikdo nechtěl.

To, co potřebovali vědět ze všeho nejvíc, byl názor spících rodičů. Jak by se rodiče tvářili na to, že dali Samuela do školy? Pochválili by je za rozumné rozhodnutí? Anebo by jim vyčetli, že brášku vlastně opustili?

Ema v tom začínala mít jasno. Řekla: „Když jsme byli před rokem na prázdninách, pamatujete, jak jsme byli na horách a rodiče šli večer do restaurace? Říkali nám, že kdyby se cokoliv stalo, máme zavolat někoho z dospělých. Takže když jsme Samuela svěřili dospělým, určitě je to správné.“

Kristýna nevěděla. Byla z toho všeho hrozně nervózní. „Neměli bychom za ním už radši jít?“

17

Vzali několik Samíkových plyšáčků a pár knížek, ze kterých mu četli. Také nějaké oblečení – teplou bundu a boty, několik triček a ponožky a slipy. Když je brali do rukou, dojetím jim bylo do pláče.

Každý za sebe vzal také jeden tajný dárek – to vymyslela Kristýna a ostatní to udělali po ní.

„Co když se nám ve škole zalíbí a budeme tam chtít zůstat?“ napadlo Ema a zabalila si do batůžku několik svých důležitých věcí.

„Myslíš jako, že bychom tam zůstali a už se sem nevraceli?“ podivil se Kryštof a také si sbalil.

Kristýna, ta měla sbaleno vlastně pořád. Ale ne oblečení ani nic užitečného. Měla svůj batůžek plný papírků, modelíny, pastelek, střípků a kamínků, které někde našla a nedokázala je vyhodit, ale i starých plesnivých svačín, které zapomněla sníst.

Aniž to nějak plánovali, sešli se nahoře u postele rodičů. Pampelišky už uschly a zbytky pylu zbarvily peřiny do žluta.

Dlouho na rodiče mlčky hleděli. V silném poledním světle byl viditelný každý chloupek a každý odstín jejich kůže. Rodiče se zatím nekazili – nežloutli ani nezahnívali – vypadali svěže, uvolněně a odpočatě, jako by si teprve před chvílí lehli. Určitě se probudí, mysleli si všichni.

„Napíšeme jim vzkaz,“ rozhodly se děti. Ema vzala papír a začala psát, co jí ostatní diktovali: „Naši nejmilejší, nejmilovanější, nejdražší rodiče – maminko a tatínku. Jestli tenhle vzkaz čtete, tak jste se probudili. A to je úžasný, prostě skvělý, super! Jupí! Hurá! Sláva! Nebojte se o nás – jsme zdraví a dobře se o sebe staráme. Šli jsme za Samuelem do školy, kam jsme ho poslali, protože tam je o malé děti postaráno a bude tam mít kamarády. Máme tam také kamarádku Vlad'ku – dospělou holku. Můžeme

tam zůstat všichni, ale nezůstaneme, když jste se probudili. Moc se na vás těšíme a posíláme miliony pusinek a máme vás moc a moc rádi. Ema, Kryštof, Kristýna.“

18

Vyšli ven a všimli si, že na nedaleké lávce přes hlavní silnici sedí zase nějaká parta kluků. Původně tamtudy chtěli jít, teď se ale vydali oklikou. K hlavní třídě se znovu přiblížili až o několik set metrů níž a přešli ji na semaforech, které neúnavně, tvrdošíjně fungovaly, přestože na dohled nebylo jediné jedoucí auto. Počkali, až jim naskočí zelená.

Škola měla velké atletické hřiště obehnané dřevěným plotem natřeným na zeleno. Přiblížili se k plotu a srdíčka se jim vzrušením rozbušila. Vypadalo to tu jak ve válečném filmu. Tam, kde žáci po škole hrávali fotbal anebo při tělocviku běhali po dráze, stály dnes veliké stany. Parkovaly tu dvě sanitky a několik nákladních aut. Mezi stany pobíhaly převážně ženy v pracovních pláštích. Ale už se objevily i děti: skupinka asi dvaceti capartů šla ve dvojstupu po obvodu hřiště – šli zadumaně a poslušně; ne, tohle nebyly šťastné děti. Nemohly být.

Kryštof, Ema i Kristýna chodili do jiných škol v centru Králova a tuhle místní školu vůbec neznali. Zdála se jim velká, a protože ji neznali, i nepřátelská. Neměli tušení, jak tady najít Samuela. Kde se na něj přeptají?

Obešli celé hřiště. Z druhé strany se po širokých schodech vcházelo do školní budovy. Jednou sem provázeli rodiče, když se tu konaly volby. Oproti dřívějšímu vyrostla před vchodem jakási plechová budka a v ní stál nasupený vrátný.

„Dnes nikoho nepřijímáme. Přijďte pozítří, až to rozvezeme na venkov!“ spustil už z dálky.

„Ale my se sem nejdeme přihlásit,“ snažili se mu vysvětlit. „Máme tady malého brášku. Potřebujeme ho najít.“

„Najít, najít,“ brumlal nespokojeně vrátný. „No tak jděte dovnitř, první kancelář vlevo. To tedy nevím, jestli vás tam pustí. Kdyby sem za každým přišli tři sourozenci, tak se tady ušlapeme.“

Ale to už ho neposlouchali. Nahruli se do dveří. Ocitli se ve veliké vstupní hale. Ze školních chodeb se ozýval dusot a křik – trochu jiný, než jaký znali z přestávek o vyučování. Byl však slyšet i pláč.

Tohle že je ono úžasné bezpečné místo, kde si děti hrají a nic jim nechybí?

Zamířili do kanceláře, jak jim poradil vrátný. Raději zakleпали.

„Vstupte,“ ozval se zevnitř strohý ženský hlas.

Otevřeli. Přímo proti dveřím za velikým stolem, který zaplnil většinu nevelké místnosti, seděla u počítače starší jeptiška. Její tvář byla pod černobílým čepcem nehybná. Přece však pohled na ni děti uklidnil, neboť jí na krku visel veliký kříž.

„Přejete si?“

„Dobrý den,“ pozdravili zdvořile a srovnali se vedle sebe. Holky postrčily Kryštofa, že má mluvit. „My jdeme za naším šestiletým bráchou Samuelem,“ spustil Kryštof tak rychle, že mu jeptiška neporozuměla. „Cože sem jdete dělat?“ zeptala se.

„My jdeme za naším šestiletým bráchou,“ opakoval Kryštof nervózně, ale přece jen trochu pomaleji. „Dopoledne jsme ho sem poslali autem.“

Jeptiška jen nepatrným pohybem hlavy naznačila odmítnutí: „Dopoledne? Neměli jsme žádný příjem.“

Kryštof nechápal. „Ale kde je teda Samuel?“

„To nevím,“ odvětila jeptiška stále stejně nezúčastněně, avšak klidně.

To už nevydržely holky. „Ale my jsme ho sem poslali!“ vykřikla Ema. „Vzal ho sem takový pán v obleku – v novém autě. Vezl i další děti.“

„Jo. Musí tady být,“ přidala se Kristýna.

„Asi jste si spletli školu. Tady určitě není.“

„Ne, nespletli!“ rozkřikla se Ema. „Ukazoval nám na tuhle školu. A znal Vlad'ku, která tady pracuje. Zavolejte sem Vlad'ku.“

Bylo vidět, jak to jeptiška zvažuje. Má se starat o nějakého ztraceného Samuela, když jí Bůh svěřil úkol zaopatřit školu plnou dětí?

Nakonec zůstala chladná, ale ne nepřátelská: „Když se znáte s Vladkou, měli jste bratra předat přímo jí. Ale dobře,“ zvedla se. „Seženu ji.“

Prošla kolem zmatených sourozenců ven na chodbu, ve dveřích se ještě otočila. „Myslíte, že na tohle máme čas? Víte, co je tu dětí?“

Vešla kamsi do vedlejší místnosti a byly slyšet její pokyny: „Pošlete sem tu studentku Vladku od šestiletých.“

Ema s Kristýnou se kdesi v nitru tiše zaradovaly. Shledají se tedy s Vladkou – s jejich milou kamarádkou. Vladka je skoro tak hodná, jako bývala maminka. Určitě to rychle vyřeší.

„Počkejte, prosím, na chodbě,“ poslala je jeptiška ven z kanceláře a zavřela za sebou. Zůstali mlčky stát. Neměli si co říct. Všechny jejich naděje se upíraly k Vladce. Ale ta pořád nepřicházela. Z chodby se ozýval stále stejný dusot, křik a pláč.

Konečně se na schodech ozvaly dospělé kroky.

„Vladko!“ vykřikly holky a vrhly se k ní.

Kryštof, který to neprožíval jako ony, a přesto nechtěl být ochuzen, také vykřikl: „Vladko!“ a přidal se k nim.

„To jste vy?“ divila se Vladka. „Často jsem si na vás vzpomněla. Tak jste přece přišli... To jsem ráda. A kde je ten váš nejmladší?“

„No právě.“ Ema zvažněla. „Poslali jsme ho sem. A není tady.“

„Že se mu nic nestalo! Vid', že se mu nic nestalo?“ skoro prosila Kristýnka.

Všechno Vladce postupně vylíčili a její tvář, i tak dost ustaraná, byla čím dál zachmuřenější. „Ne, sem vážně nikdo takový nepříjel ani nejezdí. Museli ho odvézt někam jinam.“

„Ale on přece říkal, že tě zná.“

Ještě jednou to Vladce celé popsali.

„Ne, vážně ne. To je lež. Ten člověk vás obelhal...“ Její výraz se změnil – byl náhle neklidný, skoro dramatický. „Musíte na policii! Teď hned! Co nejdřív.“

„Na policii?“ vyděsila se Kristýna. „Takže se Samuelovi něco stalo?“

„Já nevím, třeba ne,“ snažila se ji Vladka uklidnit. „Ale je to divný.“

„Počkejte chvíli tady. Prosím,“ omluvila se potom a vyvlékla se z obležení dětí. „Poradím se se sestrou Marií.“ Vešla do kanceláře.

Obě ženy tam o něčem dlouho tiše mluvily. Když Vladka konečně vyšla (čekali na ni jako na smilování), zdála se jim bledší a starší. „Tak jdeme! Odvedu vás na policii, tam všechno řeknete. Ty děti z té dodávky nejsou v žádné okolní škole. Sestra Marie je obvolala.“

S holkami se zatočil svět. Všechno se slilo v jeden beztvary slzavý mrak a jen dotek Vladčiny rukou je spojoval s okolím.

Kryštofovi se svět sice neslil, ale roztrásl se pod ním nohy. Cítil zodpovědnost – zodpovědnost vůči spícím rodičům. To na něm přece vždycky chtěli, aby se choval jako ten, kdo je nejstarší. Jestli selhal – hrůza pomyslet!

19

Na policii se všechno opakovalo. Nejprve zamyšlené a potom bezradné tváře policistů nevěstily nic dobrého. „Kolik si myslíte, že nás po celé republice zůstalo? A kolik je nezvěstných dětí?“

„Co znamená nezvěstný?“ zašeptala ustrašeně Kristýna Kryštofovi.

„To je asi, když se někdo ztratí.“

„Podívejte!“ Policista k nim otočil monitor počítače. Na obrazovce se míhaly fotografie, jména a popisy dětí. „No tak... a máte alespoň jeho fotku? Rozešleme ji, kam se dá. Taky popis toho auta a řidiče. Víc nestíháme. Nezlobte se.“ Policista vypadal podobně jako Vlad'ka – byl úplně strhaný, ač velmi mladý.

Plačící, jako bez duše, se vraceli domů. Až teď jim to docházelo. Samíček je neznámo kde. Jejich milovaný bráška. Jak mu teď asi je? Co kdyby s nimi chtěl mluvit, a nemůže? Na co myslí?“

Na rohu hlavní ulice se rozloučili s Vlad'kou. „Všude jsou teď takové zmatky,“ snažila se jim vlít do duší trochu naděje. „Váš brácha asi někde bude a je o něj dobře postaráno. Vezměte na policii jeho nejnovější fotku. Uvidíte, že se Samuel objeví.“

Dovlekli se k domovu. Na chodbě zůstali stát u vlastních dveří. Nikdo neměl sílu odemknout a vejít. Zdálo se jim, že teď, když takhle selhali, když ztratili Samuela, ztratili i právo na tento domov.

„Musíme ho najít sami,“ napadlo Emu.

Avšak Kristýna nebyla k utišení. „Ale co když už nežije? Co když ho zabili? Už ho nikdy neuvidíme! Je mrtvý.“

Kryštof neříkal nic a nic si ani nemyslel. Jen ho napadlo, že přece nemůže existovat důvod, proč by měl milého Samuela někdo zabít.

„Tak jo,“ odhodlal se konečně. „Sbalíme se a půjdeme ho hledat.“ Vytáhl z kapsy klíč. „A nevrátíme se, dokud ho nenajdeme.“

Už se ocitli uvnitř bytu a holky se o překot rozběhly k spícím rodičům, Kryštof za nimi. Kristýna se tentokrát nezastavila před postelí. Vrhla se do peřin a začala rodiči cloumat: „Probud'te se! Musíte se probudit! Rozumíte?“

„Kristýno, nech rodiče být!“ okřikla ji Ema. „Nechovej se k nim takhle. Stejně se neprobudí.“

Po chvíli se Kristýna uklidnila. Dlouho a mlčky se pak na rodiče dívali – vlastně se s nimi loučili. Protože, a to si uvědomovali všichni, bez Samuela se sem vrátit nesmějí. Bez Samuela nemohou předstoupit před rodiče, až se jednou probudí.

„Musíme jim slíbit, že Sama najdeme,“ napadlo Kryštofa. „Slíbíme to jim i sobě.“

„A co když ho nenajdeme?“ namítla Kristýna.

„Já nevím,“ uvažoval Kryštof. „Nemůže být přece ztracený pořád. Někde být musí.“

Našli Samuelovu fotku a znovu se nad ní rozlítostnili tak, že nebyli ničeho schopni. Každý si pak do svého batůžku přibalil ještě další podobnou. Kryštof vzal také všechny peníze – přes padesát tisíc.

Venku byl teplý jarní den a nezdálo se, že by ještě mohli potřebovat zimní oblečení. Vzali si tedy jen větrovky a mikiny na převlečení.

„A kde budeme vlastně spát?“ napadlo Emu a přinesla ze svého pokoje svůj dětský spacák.

Kryštof si jej také nachystal, ale Kristýna že ne – že spacák brát nechce.

„Počkej, bude ti zima!“ nabádala ji Ema. „Vezmi si ho, Kristýno. Prosím.“

„Ne, já spacák nepotřebuju,“ trvala Kristýna na svém. „Nechci si ho brát.“

Měli sbaleno a začali se radit, co napíší rodičům. Nemohou je přece vyděsit hned, jak se probudí. Na druhou stranu – co kdyby se rodiče opravdu probudili? Jejich pomoc při pátrání po Samuelovi by byla důležitá.

Emě a Kristýně mobilní telefony nefungovaly, ale Kryštofovi zatím ano. Tak napsali, ať rodiče zavolají na Kryštofův mobil.

Položili papír k posteli a napadala je přitom spousta dalších věcí. Ema si uvědomila, že si není jistá, jestli chce, aby se teď rodiče probudili. Podobně uvažoval i Kryštof. Raději ať se probudí, až bude Samuel nalezený.

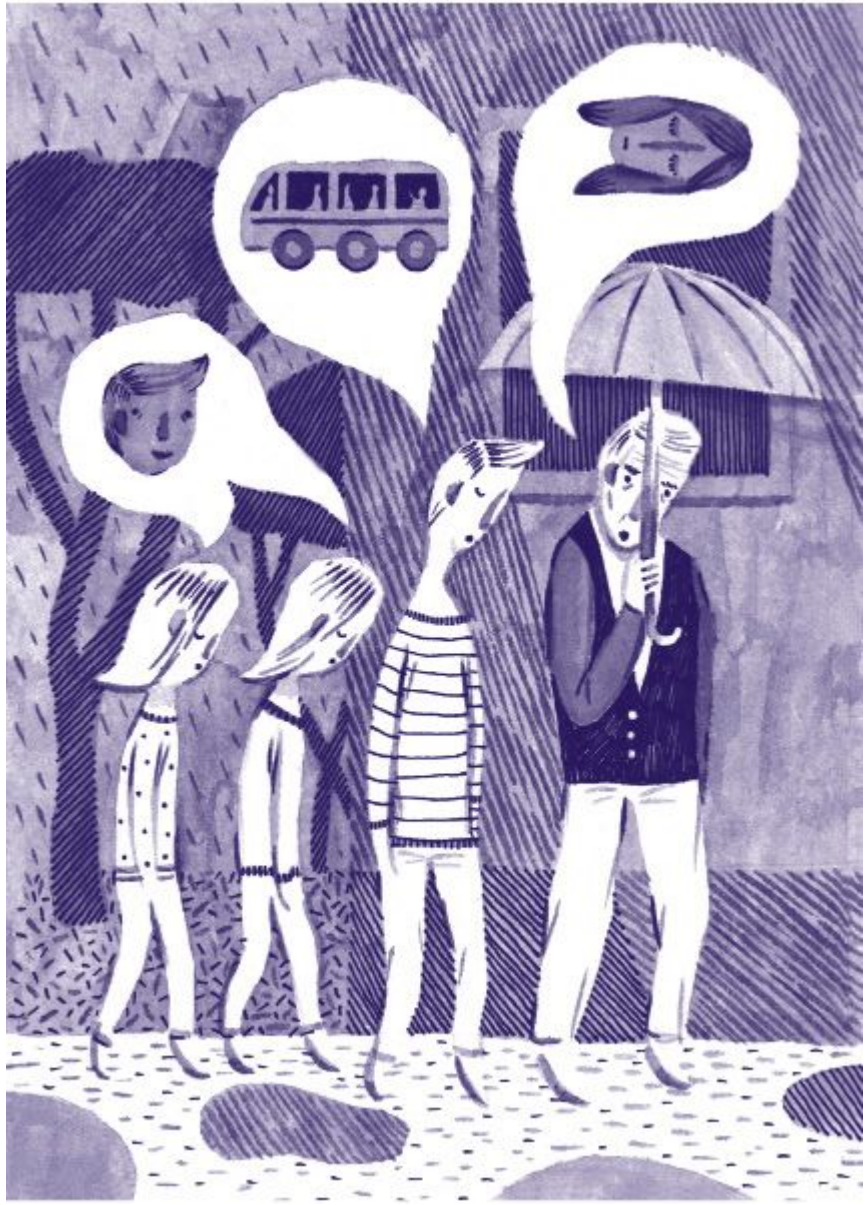
V předsíni si dali na záda batohy – mnohem těžší, než na jaké byli zvyklí. A pořád bylo co přidávat: mýdlo, kartáček na zuby, láhev na vodu...

„Už radši půjdeme,“ zavelel Kryštof.

„Opravdu si nevezmeš spacák?“ obrátila se Ema na sestru (v té chvíli jí záviděla lehčí batoh).

„Ne, nevezmu.“

Stáli už v předsíni u dveří. Rozhodnutí nevrátit se domů bez Samuela je nakonec posílilo. Zdálo se jim, jako by se tím rozhodnutím už nějak dotýkali okamžiku, kdy bráchu najdou a všichni společně se sem vrátí. Odhodlaně vykročili ze dveří.

Část třetí – Po stopách Samuela

1

Donesli na policii Samuelovu fotografii a nechali tam i číslo na Kryštofův mobil. Jakmile policisté něco zjistí, zavolají jim.

Představovali si, že Samuelova podoba se teď už objevuje na obrazovkách po celém Česku. Někdo ho přece vidět musel. Někdo přece musí vědět, kde teď právě je. Kryštofův mobil už brzy zazvoní.

Šli nahoru na tramvaj a v dálce ještě viděli svůj dům. „Musíme najít to auto,“ napadlo Emu. „To není tak těžké, když teď skoro nikdo nejezdí.“

„To je blbost,“ odporoval jí Kryštof. „Aut je pořád stejně. Akorát jsou zaparkovaný.“

„Není to blbost,“ bránila se Ema. „Protože my víme, že to naše auto jezdí.“

„A co když už nejezdí?“

Shodli se na tom, že budou pozorovat jedoucí auta, a když uvidí to jejich – velký stříbrný tranzit upravený na mikrobus – zapíše si značku.

„Ježiš, proč jsme ho tam dávali!?“ vykřikla náhle Kristýna, která si v jediném okamžiku uvědomila nesnesitelnou osudovost oné chvíle.

Z chodníku do auta to byl jen jeden krok.

Došli na stanici tramvaje, aniž věděli, jestli dnes vůbec jezdí. Ale stálo tu několik lidí, převážně mladých, tak asi něco pojede.

A opravdu – asi po patnácti minutách se v dálce objevila tramvaj.

Nastoupili. Kryštof si sedl nalevo a holky napravo, aby měli větší naději, že to auto uvidí.

Kolikrát tudy během svého dětského života jeli do školy... V zimě ještě za tmy, anebo teď na jaře v prvních ranních paprscích slunce. Ulice tou dobou bývala plná aut, tramvajů i lidí.

Dnes byly ulice téměř bez života, přece však jaksi zklidněné. Jako by se to, že všichni rodiče spí a město patří bezdětným, už stalo samozřejmostí. Nějak se přece i tak muselo žít. Některé obchody byly otevřené a mladá žena si vybírala peníze z bankomatu. Také v tramvaji

cestovali hlavně lidé mezi dvaceti a třiceti a zdálo se, že někteří z nich míří za prací. Občas jel venku někdo na kole nebo dokonce na kolečkových bruslích. Ulice bez aut k tomu přímo vybízely.

Městem se však také potulovaly party výrostků. Jednu takovou partu zahlédly holky na své straně tramvaje. A hned si zakryly oči, když uviděly, že mezi čtyřmi mladými muži leží pátý, do kterého ti čtyři surově kopou. Z ulice sem dolehl křik. Většina cestujících odvrátila hlavy, někteří tam naopak zvědavě zírali. Zezadu se ozval hlas staré, výstředně nalíčené ženy. Holky si jí všimly už při nástupu do tramvaje – paní se tvářila nepřátelsky a něco si pro sebe mumlala. Teď se hrubým hlasem rozkřikla: „Jen se pomlaťte! Pobijte se mezi sebou! Do toho! Hurá!“

Holky se vyplašeně podívaly po sobě a po Kryštofovi: Co má znamenat zase tohle? O čem ta žena mluví?

Jeden mladík se zvedl a zamířil dozadu k ženě: „Zavři hubu, babo! Nebo pobiju já tebe!“

Kryštof se hlasitě rozchechtal a v záchvatu nemístného chechtotu se plácal do kolen.

Žena to v hlavě asi neměla v pořádku: „Zrovna takový, jako jsi ty!“ vykřikla. „Takový jsou nejhorší!“

Tramvaj právě zastavila na stanici Nábřežní, kde se dříve přestupovalo na metro. Teď však ve vstupu do metra napůl leželi, napůl seděli nejrůznější zanedbaní lidé, asi závislí na drogách. „Víš co, běž to povídat támhle těm,“ ukázal tím směrem mladík (vypadal slušně a byl čistě oblečený) a popadl ženu za ruce. Ta se vzepřela a začala křičet, ale on byl neporovnatelně silnější. Snadno ji vytlačil ven na tramvajový ostrůvek a v poslední chvíli naskočil zpátky. „No ne, řekněte,“ obrátil se na ostatní cestující, „já pracuju na směny, abyste měli co žrát, a tyhle řeči nemám zapotřebí poslouchat. No uznejte...“

Ale všichni spíš klopili oči – až na Kryštofa, který se zajíkal smíchy. Holkám za něj bylo trapně. Vždycky měly strach z jakéhokoliv násilí. To, co viděly během pouhých několika minut jízdy, jimi otřásl. Nejdřív kopání do živého člověka a pak tohle nešetné vyhození staré ženy. Protože ať si o ní myslely cokoli, ať blábolila sebevětší nesmysly, byla to starší žena. Holky by si nikdy nedovolily říct jí něco neslušného, natož proti ní použít násilí.

Tramvaj přešla přes řeku Modravu a přiblížila se ke Státnímu divadlu. Prostranství před divadlem zelo prázdnotou. Zato kousek dál, před historickou budovou patřící nějakému ženskému klášteru, bylo rušno. A na budově vlál veliký kříž s nápisem: „Příbytek pro děti Boží.“

„Nemohl by tam být Samuel?“ vykřikla Kristýna a postavila se. Parkovaly tu sanitky i několik dodávek.

„Jo,“ souhlasila Ema a také se vztyčila. „Kryštofe, co když je tady!“

Všichni tři se hrnuli ke dveřím. Zdálo se jim pak, že tramvaj ujíždí šíleně dlouho, než zastavila v ulici Sežehlá. A celou tu dobu je vzdalovala od jiskřičky naděje, která jim vzplála.

Konečně se dveře otevřely a oni mohli vyskočit na chodník.

2

V přijímacích prostorách kláštera byli všichni velice milí, avšak vyhýbaví: „Jistě... ano... to je bohulibé. Ano. Počkejte, až přijde bratr Patrik. Ten si o tom s vámi promluví.“

Bratr Patrik, jak se ukázalo, byl až nezdravě vychrtlý, vysoký a nečekaně mladý kněz. „Pojďte, prosím, za mnou. Na tak vážné věci musíme mít klid.“ A vedl je dlouhou chodbou kamsi do útrob kláštera. Zničehonic zabočil do nevelké modlitebny.

„To je dobře, že se strachujete o svého bratra,“ pochválil je všechny a zvedl ruku, jako by je chtěl pohladit. „Strach je určitě jedním z pocitů, které provázejí to velké, co se událo. Bojíme se, protože pociťujeme blízkost něčeho nového. Ono to ale ve skutečnosti není nové, jen jsme na to trochu zapomněli. Ale, a to je důležité, to je dokonce hlavní poselství toho, co dnes žijeme. Ti, kdo prožrou a pochopí, ti se nemusí bát.“ Patrik se dramaticky odmlčel a po chvíli pokračoval otázkou: „Nenapadlo vás v posledních dnech – od chvíle, kdy vaši milovaní rodiče neprocitli ze spánku, nenapadlo vás se zeptat, proč se to stalo?“

Kryštof nechápal: „Proč se naši neprobudili, nebo proč se ztratil Samuel?“

„A vy to víte?“ zeptala se Kristýna a její hlas zazněl snad ještě vyzývavěji, než chtěla.

„Nikdo nemůže tvrdit, že bezezbytku rozpoznal Boží záměr,“ pokračoval Patrik stále stejně pomalu, přece však náruživěji než na začátku. „Ale Svatý otec ve Vatikánu řekl, že se to stalo proto, abyste se vy všichni mohli stát dětmi samotného Boha – Božími dětmi.“

„Bůh nám zabil rodiče, abychom se stali jeho dětmi?“ ušklíbala se Kristýna.

„Kristýno...“ snažila se ji Ema mírnit.

„Bůh ti zabil rodiče?“ Patrik protáhl obličej v nekonečném zklamání a údivu. „Ale ne... Bůh nezabíjí. Vaši hodní rodiče jenom usnuli – to přece víte. Na tom právě vidíte tu nekonečnou Boží lásku: Bůh chtěl, abyste se mohli stát jeho dětmi – dal vám tu možnost, ale nikoho nezabil. Seslal na vaše rodiče dar spánku.“

„A co Samuel?“ špitla už mnohem skromněji Kristýna.

„Já se o vašeho bratra nebojím,“ rozohnil se Patrik. „A ani vy se nemusíte bát. Protože i váš bratr je dítětem Božím. To Bůh je mu milostivým otcem ve chvíli, kdy jeho biologický otec spí. Pojd'te...“ Patrik uchopil holky za ramena. „Pojd' i ty,“ pobídl Kryštofa. „Pomodlíme se za vašeho bratříčka, aby našel s pomocí Boží správnou cestu, jako jste ji našli i vy, když jste přišli sem k nám.“

„A Sam je tedy tady?“ zeptal se Kryštof.

„Ať je kdekoliv,“ řekl Patrik a položil si ruku na ústa na znamení soustředění, „je teď tady s námi. Umíte otčenáš? Otče náš, jenž jsi na nebesích...“

Ema zavřela oči, ve kterých se jí náhle zatřpytily dvě veliké slzy, a pocítila radost. Ano, to, co se děje, se děje správně. Ano, udělali dobře. Nic zlého se nemůže stát. „Samuel je s námi,“ zašeptala. A po chvíli to zopakovala nahlas: „Samuel je s námi.“

Kristýna si schovala hlavu v dlaních. „Je s námi,“ zopakovala. „Samuel je s námi.“

Kryštof se úlevou až rozesmál: „Samuel je tady s námi.“

3

Chtěli je ubytovat zvlášť – Kryštofa ke klukům a holky k holkám. Ale oni se tomu postavili. Dost na tom, že se musejí obejít bez Samuela. Znovu už se rozdělit nenechají.

Přidělili jim tedy kout jedné místnosti, jakési prádelny, kde byly uskladněny hromady lůžkovin a matrací. „Pro první noc – když jinak nedáte. Prozatím.“

Z druhé strany kláštera byla přistavěna celá veliká škola. Tam byly umístěny menší děti, zatímco tady ve staré budově větší.

„A co Samuel? Je tedy někde tady?“ snažili se opět vyptávat.

Avšak jeptišky je jen vyhýbavě uklidňovaly: „Bůh vašeho Samuela miluje stejně, jako ho milujete vy. Nemusíte se o něj bát. Nebojte se. Je v rukou Božích.“

Na odpoledne jim slíbili prohlídku školy. Jestli v klášteře zůstanou, musejí pečovat o menší děti – tak, jako to už teď dělají desítky kluků a holek. Však se také Ema s Kristýnou stačily seznámit s nějakou Anetkou, která je vzala k holkám na pokoj. Kryštof tím pádem v prádelně osaměl. Schopnost získávat si přátele nepatřila k jeho silným stránkám. Byl si téměř jistý, že kamkoliv přijde – do třídy, do sportovního oddílu, do zájmového kroužku – zůstane nakonec vlastně sám. O to více teď znejistěl. Od jeptišek věděl, že na holčičí pokoj nesmí, a jít na klukovské pokoje si netroufal. Sám před sebou si nechtěl přiznat, že je takto závislý na sestrách, a tak začal hrát hry na svém mobilním telefonu a ještě si při tom říkal, jak je dobré, že má konečně chvíli klidu jen pro sebe.

Kromě Anetky byla na holčičím pokoji ještě Veronika – ze všech nejstarší, patnáctiletá, dospěle vypadající holka. A Samanta – tichá a uzavřená.

Holky nestíhaly vnímat všechno, co jim Aneta vykládala: která sestra je nejhodnější, a která zase naopak moc přísná, která holka se tajně schází s nějakým klukem a tak. Veronika k tomu netečně mlčela a její ostrá tvář jistě patřila skromné pracovité dívce, která vždy udělá, co je třeba.

Kryštof si hrál na mobilu hry více než hodinu. A když se sestry konečně objevily, vyčítavě se na ně otočil: „Neříkali jsme, že zůstaneme spolu?“

„Tak proč jsi mezitím nešel na klukovský pokoj?“ zeptala se ho provokativně Ema. „Třeba by ses tam něco dozvěděl.“

„Já jsem myslel, že hledáme Sama,“ houkl Kryštof.

„Chudáček Samuel,“ vzpomněla si Kristýna a rozesmutnila se. „Co když se mu po nás hrozně stýská?“

„Slyšela jsi přece Patrika. Je o něj postaráno,“ napomenula ji Ema. „Pán Bůh se o takové malé drobečky postará.“

Přišla pro ně jedna ze sester, aby je vzala na slíbenou prohlídku. „Od zítřka musíte pomáhat, jako všichni,“ zdůraznila.

Procházeli chodbou kláštera a po chvíli novější chodbou školy. Všechno se tu zdálo být přece jen klidnější a uspořádanější než v té první škole. Ale i tak to tu vypadalo spíš jako v nemocnici než jako ve škole. Všude křik, pláč nebo smích těch nejmenších.

Asi dvouletý chlapeček se přimotal ke Kristýně a chytil ji ručičkami pevně kolem nohou: „Ty,“ pronesl šťastně a široce se usmál.

„Kdopak jsi?“ sklonila se k němu vlídně. „No, jak se jmenuješ?“

„Tomík,“ vyrazil ze sebe chlapeček – šťastný, že to může někomu říct.

„Aha. A já jsem Kristýna. Budeme si spolu hrát?“

Sestra, která je sem přivedla, se usmála: „Jestli chceš, můžeš být jeho patronkou. Děláme to tak, že si starší děti berou pod svou ochranu někoho z malých. Budeš trochu jako jeho starší sestra.“

„Sestra?“ podivila se Kristýna. „Ale já nejsem jeho sestra. A on není můj bratr. Nenarodil se mým rodičům.“

„Tady se to tak nebere – kdo se komu narodil,“ vysvětlovala jeptiška trpělivě. „Koneckonců jsou všichni lidé bratři a sestry – máme

přece společného nebeského otce.“

„Můžu mít taky někoho?“ přihlásila se Ema.

„A já taky,“ přidal se i Kryštof.

4

V podvečer proběhla společná modlitba v tělocvičně školy. Byly zde desítky sester i civilních pracovníků, ale hlavně desítky, snad i stovky dětí. Tělocvična byla tak plná, že se sourozenci museli tisknout jeden k druhému. Když se potom začalo zpívat, holky se samy od sebe přidaly. Byl to nádherný, osvobozující pocit: být součástí toho tady; stát s tolika ostatními dětmi a vědět, že milující Bůh se na ně odkudsi dívá a drží nad nimi ochrannou ruku. Představovaly si, že i Samuel se dostal do nějakého takového společenství. Představovaly si, jak stojí v řadě se svými vrstevníky – samými malými rozpustilými kluky – a je poprvé od chvíle, kdy se rodiče neprobudili, také tak šťastný.

Kněz, tentokrát ne Patrik, ale někdo starší, pak začal mluvit, povzneseně a radostně. Jeho hlas poskakoval ve výškách, vznášel se až někde u stropu tělocvičny, kde bzučely staré podlouhlé zářivky. Z jeho slov i hlasu bylo jasné, že svět je na té nejlepší cestě: svět se proměnil, navrací se tam, kde má být. „Vy všichni, jak tady stojíte,“ podíval se do zástupu dětí, „budete jeho milovanými dělníky a dětmi. Svět pod vašima rukama rozkvetne. Bohu díky.“

Shromáždění udělalo hlavně na holky veliký dojem. Rozpoložení, ve kterém se potom nacházely, se dalo přirovnat snad jen k Štědrému dnu anebo ke dni, kdy dostávaly vysvědčení.

I Kryštof byl rád, že někam patří. V tělocvičně dělal všechno tak, jako to dělali všichni, a chtěl to tak dělat. Na druhou stranu: kdyby v té chvíli přiběhl někdo z kluků, aby s ním šel hrát fotbal, neváhal by ani vteřinu. Byl zkrátka připravený vyměnit tohle potěšení za jakékoliv jiné potěšení.

Večer šly holky zase na pokoj k Anetce. Ukázalo se však, že Anetka je pěkná drbna. Pořád jen někoho pomlouvala: kněz Patrik prý šel v noci na pokoj kluků a chtěl s nimi hrát na fanty. Sestra představená prý v kuchyni křičela na kuchařky, že je vyhodí a ony na ulici chcípnou hlady. Ale co holky zarazilo nejvíc: Aneta nemluvila hezky o svých rodičích. „Dobře, že se máma neprobudí – měla jsem jí plný zuby,“ pronesla mezi řečí. „Táta by se probudit mohl, ale radši ne, protože by se nejspíš probudili oba. Když jsou spolu, tak jsou hrozný.“

Ema nevěděla, co na to říct. Jenom si uvědomila, že ona by si probuzení maminky přála ze všeho nejvíc. Milovaná zlatá maminka...

Aneta ji ke slovu ani nepustila: „Stejně se neprobuděj. Všichni to tady říkají.“

Teď už se Ema ohradila: „Jak to, že ne?! Musejí se nakonec probudit. Bůh je přece nechce zabít.“

„Nezabil je. Jenom uspal,“ řekla Aneta škodolibě.

„Ale když se neprobuděj, tak je to jedno, ne?“ vložila se do toho Kristýna. „To je přece úplně stejný, jestli budou už pořád spát, anebo budou mrtví.“

„Jedna sestra říkala,“ pokračovala Aneta sebevědomě, „že se neprobudí, dokud se svět od základu nezmění. Dokud nebudou všichni lidi žít podle Božích přikázání. A já myslím, že to se nestane nikdy. Lidi nikdy nebudou dobrý. I sestra představená křičela na ty kuchařky. Ani ona není dobrá.“

„Protože je to na nás,“ opakovala Ema zaníceně, co před chvílí slyšela v tělocvičně a čemu s takovou úlevou uvěřila. „My musíme svět změnit. Bůh to chce od nás. Rozumíš?“

5

Kryštof zůstal sám v prádelně u jejich věcí. Zdálo se mu celkem důležité ohlídat to málo, co si s sebou vzali. Nechtěl o to přijít.

Ve zdi byla fungující elektrická zásuvka, a tak dal mobil nabíjet a zároveň na něm hrál. Měl rozsvícenou jen jednu zářivku v rohu, zatímco hromady složených prostěradel a povlečení, stejně jako pyramidy matrací, zůstávaly v šeru. Okna místnosti vedla do jakéhosi světlíku.

Náhle se dveře otevřely a dovnitř vklouzl Patrik. „Dobrý večer, Kryštofe.“ Jeho hlas byl tichý, medový.

„Dobrý večer,“ zabručel Kryštof a dál ťukal na mobilu – byl blízko vítězství.

„Copak, copak, sestry tě tu nechaly samotného?“

„Hm.“

„Být osamělý je smutné, vid’?“ Patrik si přisedl ke Kryštofovi.

„Znám to. Je třeba brát to jako dar. Dar osamělosti. Až budeš velký, tak to oceníš. Teď si ale určitě potřebuješ povídat o všem, co se stalo a co bude...“

„Hm,“ houkl znovu Kryštof a úspěšně dokončil hru. „Nevím, jestli si holky uvědomují,“ podíval se na Patrika, „že budeme společně hledat Samuela. Já ho chci najít.“

„Jsi citlivý a odpovědný,“ pochválil ho Patrik a položil mu ruku na koleno. „To je správné. Škoda, že to tvé sestry nevidí.“

„Právě. Rodiče byli vždycky našťvaný na mě, protože jsem starší. Ale holky mě často provokovaly. Nechtěly mi půjčit propisku, počmáraly mi sešit do školy. Kristýna mi dluží stovku, kterou jsem jí půjčil na Vánoce.“

„Určitě jsi velkorysý a víš, že tě rodiče měli rádi. Jistě to byli hodní, spravedliví lidé, ne? Škoda, že místo nich neusnuly všechny holky, co?“

usmál se Patrik. „Na holky spolehnutí není.“ A přísedl si o něco blíž.

Vtom se dveře rozlétly a vešly dvě mladé uklízečky. Patrik sebou cukl a stáhl se. Když uklízečky uviděly Patrika s Kryštofem, podivně se zachichotaly. Sebraly do náruče několik povlečení a prostěradel a něco si přitom potutelně šuškaly. Pak se smíchem odešly.

„Tak to vidíš,“ povzdechl si Patrik a odmlčel se. „A co tvoje dospělost?“ zeptal se po chvíli. „Máš už potřeby jako muž?“

Kryštofovi se o tom nechtělo mluvit. A vlastně ani nevěděl, co přesně má Patrik na mysli. Ve škole se často bavili o holkách, jako že o nich všechno vědí. Někdy si i něco trochu představoval. Ale...

Znovu se otevřely dveře. Tentokrát se vrátily Kristýna s Emou. „Dobrý večer,“ pozdravily zdvořile.

„Dobrý večer,“ odpověděl Patrik. „Myslím, že tady Kryštofovi, vašemu bratrovi, bylo bez vás smutno. Přišel jsem ho trochu rozveselit.“

„Nemusel tady na nás čekat,“ řekla Kristýna. „Mohl jít na pokoj ke klukům.“

„Akorát že jsem hlídal naše věci, jestli to nevíš. Co kdyby nám je někdo ukradl?“

„Tady se snad nekrade, ne?“ odbyla ho Kristýna.

„Kdo by tady asi kradl?“ obořila se na něj i Ema.

„Váš bratr chtěl jenom říct,“ vložil se do toho Patrik, „že vás má rád a pořád na vás myslí. Cítí za vás odpovědnost, protože je starší.“

„To je od něj hezké,“ souhlasila Kristýna. „Ale tolik se bát nemusí.“

Patrik se zvedl k odchodu. „Zase tě přijdu povzbudit, Kryštofe. Jdeš správnou cestou. Rodiče by na tebe byli hrdí.“

Jakmile sourozenci zůstali sami, přestali se navzájem obviňovat – přece jen se od usnutí rodičů hodně sblížili. Sestrčili matrace, na kterých měli spát, k sobě a lehli si. Zkusili úplně zhasnout, ale připadalo jim, že je příliš velká tma. Tak nechali rozsvícenou jednu zářivku, i když takhle zase bylo na spaní příliš světla.

„Myslíte, že Samuel už spí?“ zeptala se zničehonic Ema.

„Kolik je hodin?“

„Skoro devět,“ odsekl Kryštof zbytečně nevlídně. „Jistě už spí.“

Chvíli byli zticha – jako že usínají – a potom Kristýna pronesla: „Stejně by bylo nejlepší, kdyby tady mohl být s námi. Nemohl by to Pán

Bůh nějak zařídit, když si to tolik přejeme?“

„Pán Bůh ví, co dělá, Kristýno,“ poučila ji Ema. „Jestli je dobré, aby tady Sam byl, určitě to zařídí.“

Rychle se jim zavíraly oči – navzdory světlu zářivky. Měli za sebou předlouhý den – skoro tak dlouhý jako celý jejich dosavadní život. Ranní cesta na nákup, po které Samuel nastoupil do toho auta, se zdála být dokonce tak vzdálená, jako by snad ani do jejich životů nepatřila. Všechno to zoufalství, které dopoledne prožívali, je přece jen ještě zcela neopustilo. Naopak: vracelo se teď zpátky v podobě úzkostných vzpomínek, které od sebe odháněli, co mohli. Na pomoc v tom odhánění si brali Boha, kterého jim tady nabídli. Boha, který si je vyvolil pro velikou věc a který nad nimi a nad každým člověkem bdí. Jenom jestli to ví i malý Samuel, že nad ním onen Bůh bdí? Rodiče jim Boha nevyvraceli, avšak spíše v něj nevěřili – na všechny jejich dětské otázky odpovídali: To je složité, ale Bůh spíš není. Snad na to teď Samuel přijde, že se rodiče možná trochu mýlili... Ze všech sil se mu snažili tuhle důležitou informaci poslat: ať je šťastný; ať ví, že je milován a chráněn dobrým Bohem. Ať se nebojí.

6

Ráno v sedm je zburcovala jedna z řadových sester. „Rychle nástup – tady má všechno svůj řád!“ Po ranní modlitbě šly holky na rychlokurz přebalování miminek a péče o nejmenší děti, Kryštofa poslali se skupinou větších kluků vykládat tranzit plný potravin. Při té příležitosti se přece jen skamarádil s Robertem, který měl také s sebou mobil a na něm zajímavé hry. Dohodli se, že si odpoledne nebo večer ty hry vymění.

Dopoledne všem ubíhalo rychle. Připadali si, jako by se vrátili k pravidelnému životu, jaký vedli dřív, když ještě chodili do školy. Jeptišky prý také měly v plánu brzy obnovit několik hodin pravidelné výuky.

Oběd se podával ve školní jídelně. Tady se sourozenci konečně zase potkali. Holky se ke Kryštofovi tentokrát radostně hlásily: „Představ si, že si mě ze včerejška Tomík pamatoval,“ chlubila se Kristýna.

„A já mám roční holčičku, kterou možná budu moct pojmenovat, protože nikdo neví, jak se jmenuje.“

„A mě bolí záda a všechno,“ postěžoval si Kryštof. „Nedovedete si představit, co jsme toho za dopoledne složili.“

„Tak ahoj, už musíme jít,“ rozloučily se holky stejně rychle, jako se s ním přivítaly. Jídelna od této chvíle patřila klukům. Kryštof měl hrozný hlad. Hnal se rovnou k výdejnímu okénku. Najednou ho někdo chytil za rameno a nešetrně s ním smýkl: „Hele, vodpal!“ Byl to velký kluk, pod nosem mu už rašily vousy. „Koukej se zařadit do fronty!“

Kryštof se ustrašeně rozhlédl. Až teď si té fronty všiml. Jenomže kluk do něj znovu strčil: „Co si myslíš?! Budeš stát ve frontě jako všichni!“

„Jóóó!“ houkl Kryštof podrážděně. „Akorát jsem si nevšiml!“ A šel. Načež ho ten kluk praštil pěstí do ramene, až ho v něm pronikavě píchlo. „Klídek, mladej! Nebo si to vyřídíme jindy.“

Kryštof se zařadil na konec fronty. Báł se a měl vztek. Copak za to může, když je tady na obědě poprvé? A co tím ten hromotluk myslel, že by si to mohli vyřídít jindy?

Jedl rychle a po obědě se hned vytratil. Ulevilo se mu, když za sebou zavřel dveře prádelny. Lehl si na postel. Byl doopravdy docela zmožený. Načež mu zazvonil mobil. Lekl se i zaradoval: uslyšet důvěrně známou vyzváněcí melodii po takové době! Ta melodie jako by patřila do jiného – dřívějšího světa. Tím, že se ozvala, snad říkala, že ten dřívější svět není nenávratně ztracen.

Žádné známé jméno se na displeji mobilu neukázalo. Kryštofovi bylo líto znělku přerušit, ale rozhodně nechtěl přijít o možnost s někým mluvit. „Tady Kryštof,“ představil se.

„Tady policie,“ ozvalo se na druhé straně. „Vy jste u nás včera v poledne byli kvůli vašemu bratru Samuelovi?“

„No,“ přitakal Kryštof, a ačkoliv netušil, o co jde, srdce se mu vzrušením rozbušilo.

„Vašeho bratra někdo viděl nastupovat do autobusu na náměstí Blahoslavených. Svázeli tam děti z celého Králova. Rychle je tam naskládali a odjeli s nimi.“

„Takže vy už jste ho našli?“

„Ne, nenašli. Jenom se nám někdo ozval. Těch hledaných ztracených dětí tam bylo víc.“

„A kam je teda odvezli?“

„Jak to mám vědět?“ znervózněl hlas na druhé straně. „Říkám ti to, co vím, i když bych nemusel. Líbilo se mi, jakou jste měli o svého bratra starost. Fakt se mi to moc líbilo. Já mám taky bráču. A taky bych nechtěl, aby se mu něco stalo.“

Kryštof nechápal. „A co se teda Samuelovi stalo?“

„To ještě nevíme. Budeme to šetřit. Dneska je všude tolik dobročinných i zločineckých organizací, že se v tom nedá vyznat. Co já vím, o co těm lidem šlo – jestli ty děti zachraňovali, nebo unášeli... Nezlob se, už musím končit. Kdybych se něco dověděl, zavolám ti. Hlavně si nenech ukrást mobil.“

Policajt zavěsil a Kryštof zůstal s tím, co se právě dověděl, sám. Bylo to málo nebo hodně? Bylo to milionkrát víc než nic. Ale milionkrát

méně než najít bráchu. V každém případě ohromná událost: věděl teď něco, co holky nevědí. A vůbec: kde zase jsou? Tady se událo něco tak důležitého a ony si někde klábosí.

Holky přišly asi za půl hodiny. To už byl Kryštof hodně rozezlený: „Tak už jste se vykecaly? To jste dobrý,“ obořil se na ně.

„Vykecaly?“ ohradila se Kristýna důrazně. „Co jsi na nás sprostěj!“

„Jo! Co si to na nás dovoluješ!“ pustila se do něj sebevědomě i Ema.

Jenomže Kryštof tentokrát věděl, jak je uzemnit: „Volala mi policie kvůli Samuelovi, a vy nikde!“

„Oni ti volali?“ vykřikla Kristýna – vše ostatní bylo zapomenuto. „Stalo se mu něco? Žije?“

„Někdo ho viděl nastupovat do autobusu na náměstí Blahoslavených.“

„Nastupovat do autobusu?“ divila se Ema. „Copak Sam jezdí sám autobusem?“

Na Kryštofa toho už bylo moc. Vlastně tomu příliš nerozuměl, a teď to měl ještě vysvětlovat sestřám. „Já nevím. Policie taky neví. Prý tam ty děti svázeli a hned je naložili do autobusu.“

Zpráva o Samuelovi, jakkoliv nejasná, holky silně zasáhla. Lidé odsud z kláštera je přesvědčovali, že si nemají dělat starosti; že vše je tak, jak má být. Že to není na nich: dělat si starosti. Bylo příjemné tomu uvěřit a přijmout zdejší řád za svůj.

„Musíme o tom říct sestře představené,“ napadlo Emu. „Rychle!“

Sestru zastihli ve vstupní hale školy v rozpravě s paní uklízečkou. Přihrnuli se, ani nepozdravili a rovnou těm dvěma skočili do řeči: „Sestro Marie, sestro Marie, viděli našeho brášku. Nastupoval do autobusu na náměstí Blahoslavených.“

Sestra Marie byla nejprve pohoršena jejich chováním: „Musíte počkat! Do hovoru dospělých nemáte skákat. Nevidíte, že něco řeším?“ odsekla a obrátila se zpátky k ženě, se kterou mluvila.

„Ach jo,“ zalomila Ema zoufale rukama. „Když je to tak důležité!“

„A kdo ho vůbec viděl?“ udělala si sestra konečně čas.

Holky se podívaly na Kryštofa. Věděly, že jedině on to může vysvětlit.

„No, já byl sám na pokoji a holky tam nebyly – vybavovaly se asi někde s kamarádkou...“ začal Kryštof zdlouhavě.

„Ježiš, řekni přece hlavně to o Samuelovi!“ dupla si netrpělivě Ema.

„No a volali mi z policie, že někdo Samuela viděl. Nějací lidé prý odváželi hodně ztracených dětí z náměstí Blahoslavených.“

„A jak mohl někdo poznat, že je tam váš bratr?“

„Protože jsme dali na policii jeho fotografii!“ vykřikli sourozenci všichni najednou.

„Musíme ho jít hledat,“ zvolala Kristýna. „Pomozte nám, prosím!“

„Ale... jak byste ho chtěli hledat? A jak bychom my ho mohli hledat? Naše poslání je tady – v těchto zdech. Copak to nevidíte? Tohle poslání nám svěřil Bůh. I vám. Copak jsme vám nesvěřili malé děti?“ Podívala se vyčítavě na holky.

„Ale Samuel je náš bratr,“ namítla Kristýna.

„Tak dobře. Dnes na večerní bohoslužbě v tělocvičně se za vašeho bratra budeme všichni modlit,“ navrhla představená – tak radostně, jako by našla řešení.

„Modlit? A co to pomůže?“ namítla Kristýna.

„Modlitba pomáhá, ano. To nevíš?“ pokárala ji představená.

Kristýna však odmítavě, nikoliv drze, ale spíš nešťastně kroutila hlavou: „Modlitba našemu bratříčkovi nepomůže.“ Rozplakala se. „Náš bratříček jel někam autobusem s cizími lidmi a vy se za něj chcete modlit?“

Sestra pokrčila rameny. „Nezlobte se, mám tady pět set dětí a musím zařídit, aby měly co jíst. Někoho za vámi pošlu, abyste si s ním o tom mohli promluvit.“

Sourozenci zůstali v hale sami. „Přece se za Samuela nebudeme jenom modlit,“ vzlykala dál Kristýna.

„Modlitba vysvobozuje,“ zopakovala Ema, co někde zaslechla. Přesto také začala vzlykat.

„Emino!“ okřikla ji Kristýna. „Začínáš mluvit stejně jako ona!“

„Tak co budeme dělat?“ Holky se podívaly na Kryštofa. „Neříkal ten policajt, co máme dělat?“

Kryštof pokrčil rameny. Viděl, že je to na něm. Rodiče mu často vytýkali, že se nechová jako nejstarší. Teď má konečně příležitost dokázat jim, že se zmýlili. „Asi bychom tam měli jít.“

„Na policii?“ nepochopila Ema.

„Na náměstí Blahoslavených.“

„Ty myslíš, že tam Samík ještě je?“

„To asi ne, když ho odtamtud odvezli. Ale třeba se tam někoho zeptáme.“

„Tak jo. Rychle!“

Běželi do prádelny. Stejně je odtamtud už chtěli vystěhovat. Rychle si sbalili věci. Kristýna si na tvář přitiskla bratříčkovu fotografii. „Najdeme tě,“ šeptala. „Uvidíš.“

„Musíme to někomu říct,“ napadlo Emu, když vycházeli ven.

Po chodbě se zrovna blížila jedna ze sester. „Našeho bratříčka viděli na náměstí Blahoslavených,“ spustili na ni – nic nechápající. „Musíme tam jít.“

„Ale... naši svěřenci přece nesmějí chodit ven. Máte povolení?“

„Povolení? Jaké povolení?“

„My za vás zodpovídáme. Nemůžeme vás jenom tak pustit ven,“ zděsila se sestra. „To já... to nedovolím.“ A zatarasila jim cestu.

„Copak my jsme tady ve vězení?“ vytřeštila na ni Kristýna oči.

„Chcete nás tady věznit?“

„Příbytek Boží není vězení, holčičko. Co to říkáš?“ snažila se ji sestra uchlácholit.

„Tak nás hned pusťte ven! Musíme najít našeho bratříčka. To je naše věc, že jsme sem přišli. A teď zase chceme odejít.“

„Hele, Kristýno,“ uchechl se Kryštof a drze se kolem jeptišky prosmýkl. Začal se nahlas smát. Sestra se na něj nechápavě zahleděla.

Holky využily její nepozornosti a prosmýkly se z druhé strany. Všichni tři se dali s batohy na zádech do běhu.

Ale sestra spustila povyk. „Pozor!“ ječela. „Utíkají!“

To už ale sourozenci zmizeli za ohybem chodby. Cestu ke vchodu do staré budovy si nepamatovali; zamířili do školy. Minuli několik civilních pracovníků a skupinku dětí. Nikdo neměl čas ani důvod se jimi zabývat. Dostali se až do vstupní haly školy. Za několikerými prosklenými dveřmi viděli chodník a vozovku jedné z postranních ulic. Vzali za umělohmotný držák, avšak dveře nepovolily. Zacloumali jimi tak silně, až se sklo zachvělo. Bylo však zamčeno.

„Co je?“ ptala se netrpělivě Kristýna, která stála až vzadu. „Dělejte přece!“

„Je zamčeno,“ hlásil Kryštof. „Nejde to otevřít.“

„To je hrozný!“ kroutila se Ema a ustrašeně se rozhlížela, jestli se sestra, které utekli, už neblíží.

Najednou se tu objevila stará vrátná. „Co je? Kam se dobýváte?“

Holky se k ní vrhly: „Prosím vás, rychle! Pust'te nás.“

„A povolení máte?“

„Rychle!“ naléhaly holky. „Musíme najít našeho bratra. Prosím vás.“

Vrátná viděla tu naléhavost a nevěděla, jak se k tomu má postavit. Nechtěla si zadělávat na problémy s představenou. Ale tyhle děti vypadaly, jako že ven rozhodně potřebují. „A když otevřu, tak se hned vrátíte?“

„Jo! Hned!“ souhlasila Kristýna, která první pochopila, že je třeba lhát. „Jenom pro něj doběhneme tamhle za roh a jsme zpátky. Přísahám.“

Vrátná sáhla po svazku klíčů. „Tak ale opravdu jenom za ten roh. Já tady počkám.“

„Jo, opravdu,“ přitakala Ema.

„Jasně že jenom za roh,“ přidal se poněkud nápadně i Kryštof.

Zdálo se, že vrátná snad klíč ani nenajde. A po celou dobu, co zkoušela jeden klíč za druhým, se tu někdo mohl objevit.

Konečně se jeden klíč do zámku hodil a dveře se otevřely. „Víš co, ty tady, holčičko, se mnou počkej,“ napadlo vrátnou, když už se sourozenci hnali ven. Bylo však již pozdě – nikdo ji neposlouchal. Pokusila se zadržet Kristýnu, která běžela poslední, ta se jí však vysmekla a vzápětí už všichni tři pádili ulicí. „Za chvíli jsme zpátky, nebojte,“ zavolala ještě Kristýna. To už ale zmizeli za nejbližším rohem. Hnali se však stále dál. Až za několika dalšími bloky domů se zastavili. Překotně dýchali a bylo jim všem do smíchu. Tohle malé vítězství jim dalo zapomenout na všechny prohry – na to, že rodiče spí, že Samuel je neznámo kde a že se právě připravili o jistotu zázemí a dokonce o nově vznikající přátelství. Když se vydýchali, vyjádřila jejich myšlenky Ema. S potlačovaným smíchem se zeptala: „Myslíte, že tam ta vrátná ještě čeká?“

7

Přijela tramvaj nacpaná k prasknutí. Lidé, kteří chtěli vystoupit, se prodírali z jejích útrob a vši silou rozráželi hradbu neoblomných strnulých těl před sebou. Docházelo k drobným potyčkám a hádkám. Tam že se mají dostat? „Ne, tam já nejdu,“ odmítla rovnou Kristýna. „To radši půjdu pěšky.“

Kryštof s Emou jí tentokrát ani neodporovali. Všichni tři zůstali rozpačitě stát na ostrůvku. Vysoká šlachovitá paní se tvrdošijně a po chvíli vztekle nacpala na první schod. Vši silou tlačila do těch nad sebou a nadávala jim tak sprostě, až se holky červenaly.

„Ty víš, kudy se tam jde pěšky?“ obrátila se Ema na Kryštofa.

„Jo, myslím, že jo.“

Emu něco napadlo: „A co kdybychom šli podél kolejí?“

Šli tedy. Jako naschvál jela za chvíli další tramvaj, tentokrát poloprázdná. Dali se do běhu, aby ji chytili na další stanici. Tramvaj je předjela a zastavila. Stála nějakých padesát metrů před nimi. Měla už otevřené dveře, ale rychle se k ní blížili. Zdálo se, že ji stihnou. Avšak těsně předtím, než doběhli, tramvaj dveře zavřela a rozjela se.

„Přece nás ten řidič musel vidět!“ vykřikla Kristýna.

„Tohle teda...“ zlobil se Kryštof.

Také Ema byla rozhořčená: „Proč jsou všichni najednou tak zlí?“

Dlouho se na stanici vydýchávali. Dál se jim pěšky nechtělo, když tramvaje přece jen jezdí.

Všimli si, že jsou v Sežehlé ulici. „Jé, pamatujete, jak jsme tady jednou jeli s tatínkem?“ vzpomněla si Ema, „to byl Samuel ještě menší. A jak se Sam zeptal, jestli když je tohle Sežehlá ulice, jestli je také nějaké Shořelé náměstí?“

Vzpomněli si. To byl přesně jejich milovaný Samíček se svými všetečnými dotazy. Kde teď asi je a co dělá? Jak se mu bez nich daří?

„Já myslím, že z toho náměstí Blahoslavených moc autobusů nejezdí,“ napadlo po chvíli Emu.

„A co jako? Co nám to pomůže?“ divil se Kryštof.

„No, že zjistíme, kam odtamtud autobus jezdí. A pojedeme tam taky.“

Kryštof pořád ještě nechápal.

Ema s ním už ztrácela trpělivost: „Ježíš, Kryštofe, když někam jedeš třeba například z nástupiště jedna...“

„No?“

„Tak z nástupiště jedna jede autobus třeba do Svárova. Chápeš? Z nástupiště dvě třeba do Buletic...“

„A ty jako myslíš, že ty autobusy odjížděly z nějakého nástupiště?“

„Říkal jsi přece, že Samuel odtamtud odjížděl autobusem. Že ho někdo viděl.“ Ema už úplně křičela a ani si nevšimla, že ji bedlivě poslouchá starší, dobře oblečený pán, stojící u výlohy zavřeného obchodu s knihami.

Až teď Kryštofovi došlo, co má Ema na mysli. „To snad ne!“ zhrozil se. „Ty si jako myslíš, že to byl nějaký autobus, co jezdí pravidelně? To byl přece autobus, který patřil těm lidem, co Sama odvezli. Ten autobus si asi najali – jako když jedeme na školu v přírodě.“

„Jak to můžeš vědět?“

I Kristýna si chtěla udržet nepatrnou naději, že zjistí, kam Samuel jel: „Jo. To přece nevíš.“

To už Kryštof nevydržel a rozkřičel se: „To je přece úplně jasný! Snad si nemyslíš, že teď nějaký pravidelný autobusy jezdí?“

„Tramvaje taky jezdí.“

V té chvíli se od výlohy odlepil ten pán ve světle hnědém obleku a přistoupil k dětem. „Promiňte, že se vám do toho pletu,“ začal mírným, tichým hlasem, „ale ten hoch má nejspíš pravdu. Z náměstí Blahoslavených nejezdí žádné pravidelné autobusy.“

„Tak vidíš!“ vykřikl Kryštof se zadostiučiněním.

„Ovšem,“ pokračoval pán, „na náměstí Blahoslavených máme společnou cestu. Já totiž kousek odtamtud bydlím.“

Rozpačitě zmlkli, když se teď do jejich hovoru přিপletl cizí dospělý. Pán byl naštěstí málomluvný. Zpátky k výloze se však už nevrátil – zůstal

stát v hloučku s nimi a mlčel. Sourozenci se tedy dál dorozumívali už jen očima a posunky. Pán stál a v jeho bílém obličejí, jež nahoře přikrývaly stříbrné vlasy – tak světlé, že se skoro nedaly rozeznat od kůže, se nezračilo vůbec nic, čemu by se dalo porozumět. Po několika minutách přece jen znovu promluvil: „Vidím batohy.“ Myslel tím batohy na jejich zádech. „Asi máte namířeno na venkov.“

„My totiž hledáme malého brášku,“ spustil na vysvětlenou Kryštof, který se cítil poctěn pánovou podporou. Holky na něj dělaly výstražné posunky. Vzpomněly si totiž, jak je rodiče často varovali před osamělými pány, kteří by se s nimi cestou do školy mohli dát do řeči. Kryštof pokračoval: „Odvezli ho autobusem z náměstí Blahoslavených. Volali mi to policajti.“

„Ach tak,“ řekl pán a opět se odmlčel. Zdálo se dokonce, že trochu poodstoupil.

Za dalších několik minut se objevila tramvaj. Nebyla ani prázdná, ani přeplněná. Všichni, kdo chtěli, se v ní bez potíží rozptýlili.

Sourozenci se postavili na zadní plošinku, do míst, kde jezdily maminky s kočárky, když ještě maminky nespaly. Pán zůstal na plošince také – stál tam, jako by k nim nepatřil, přece však s nimi. Snažili se ho nevnímat. Přesto cítili za to mlčení i výčitky.

Pán mlčel celé dvě stanice a potom řekl: „Viděl jsem z náměstí Blahoslavených odjíždět ten autobus.“

„Vážně?“ obrátili se k němu všichni. „A neviděl jste nastupovat našeho bratříčka? Je mu šest let a má hnědé vlásy.“ „Vypadá takhle,“ ukázala Kristýna Samuelovu fotografii. „A vy víte, kam jeli?“

„Bylo to včera po poledni,“ pronesl pán pořád tak pomalu a klidně – bez známky vzruchu. „Ne, nevím, kam ty děti odváželi.“ A zase se ponořil do mlčení.

Sourozenci se začali dohadovat mezi sebou: „To znamená, že odjezd toho autobusu muselo vidět hodně lidí.“ „To znamená, že to není nic zakázaného. Kdyby to bylo něco zakázaného, odváželi by je přece tajně.“ „Kdyby to bylo něco zakázaného, nedělali by to uprostřed města na náměstí.“ „To znamená, že asi Samuela odvezli jenom někam na venkov – do bezpečí.“

Pán promlčel další stanici, než opět promluvil: „Můžete něco zjistit u mě doma. V počítači.“ Když mluvil, snad ani nehýbal rty. Ani jeho oči se

nehýbaly – zůstávaly nepřítomné, upřené na jediné místo, jež se ale nenacházelo mezi dětmi ani nikde jinde. Děti teď myslely, že řekne ještě něco, ale neřekl vůbec nic. Jako by to z jeho strany ani nebyl návrh a jako by neočekával odpověď. A už vůbec ne, že by mu snad na odpovědi záleželo.

8

Zatáhlo se. Od západu se přihnul tmavý mrak a zdálo se, že se co chvíli spustí déšť. Tramvaj přijela na náměstí Blahoslavených. Dříve důležitá městská křižovatka metra a tramvají, také městský park s lavičkami a kostelem, se změnila k nepoznání. Náměstí jako by bylo plné lidí bez domova. Pankáči se zelenými vlasy, prknaři prohánějící se po dlažbě a přeskakující kamenné koše na odpadky, nepopsatelný nepořádek: igelity, deky, vyhozené láhve...

Odtud že odváželi Sama? Sourozenci to nemohli pochopit. Na tohle se Samuel koukal, když nastupoval do autobusu? Co si o tom asi myslel? Ema se mimoděk přitiskla ke Kristýně. „Fuj.“

Tramvaj vjela do stanice. Pán sklonil hlavu a pootočil se ke dveřím. „Prosím vás,“ obrátila se na něj Ema, „ukážete nám, odkud ty autobusy odjížděly?“

„Pokud vystoupíme společně, pak ano,“ řekl pán.

Ema nejprve nevěděla, co vlastně řekl. Tramvaj však už zastavila a dveře se otevřely.

„Máme vystoupit, ne?“ vzpamatoval se Kryštof a vykročil na schůdky. Tam zůstal stát – chtěl se ujistit, že ho holky následují. Nenásledovaly. Dokonce ani pán, který přece říkal, že tady bydlí, se k tomu neměl.

Konečně se holky rozhoupaly a všichni tři vystoupili na chodník. Za nimi zcela klidně a samozřejmě i pán. Jel by snad s nimi dál, kdyby v tramvaji zůstali? Anebo si byl tak jistý, že oni nakonec vystoupí?

„Náměstí, jak vidíte, je plné. Půjdeme tudy,“ pronesl tiše a vykročil přes ulici k obvodovému bloku domů. Šel pomalu – vedl je. Jeho mlčenlivá přítomnost nutila sourozence rovněž mlčet. A mlčet znamenalo přemýšlet:

Bylo vůbec správné, že odešli z kláštera? Nepomohli by Samuelovi víc, kdyby se za něj v tavní tělocvičně modlili?

Pán s nimi náměstí obešel na opačnou stranu – k divadlu. „Sem přijel ten autobus, pokud vím,“ ukázal ke vstupu do divadla. „A později ještě jeden. Víam o dvou. Sem je přivázeli auty.“

„A dneska tady nebyli?“ zeptala se Kristýna.

„Ne. Pokud je mi známo, dnes se tu neukázali.“

„Neukázali? A nemůžeme se zeptat v tom divadle?“

„Tam je určitě zavřeno,“ utrousil Kryštof.

„Má pravdu,“ přisvědčil pán.

Rozpršelo se. Nejprve začaly dopadat na dlažbu a asfalt vozovky ojedinělé velké kapky. Vchod do divadla byl ale naštěstí chráněný ozdobnou zelenou stříškou. Schovali se pod ni.

Party na náměstí se daly do pohybu. Mladí i staří se otráveně tlačili na schody kostela. Několik jich zamířilo i sem, k divadlu. Dost mladých ale zůstalo venku a z deště si nic nedělali.

„Teď, když prší, bychom mohli zajít ke mně domů,“ navrhl znovu pán.

„A vy nemáte ženu?“ zeptala se opatrně Kristýna.

Pána ta otázka možná nepotěšila. Poprvé se v jeho tváři mihlo něco jako nevole nebo vzrušení. „Moje žena měla syna z prvního manželství. Dospělého syna. Takže... spí.“

Kristýna cítila, že se dotkla něčeho, o čem pán hovořil ještě méně rád než o čemkoliv jiném. A už se dál nevyptávala.

„Musíme ale zjistit, kam jel ten autobus,“ připomněla Ema „Kryštofe, dělej přece něco!“

„A co mám podle tebe dělat? Ty to víš?“

„Někoho se zeptat.“

„Tak dobře, jdu se zeptat.“ Kryštof se urazil a vydal se přímo do sílícího deště.

„To nás tady necháš samotný?“ rozzlobila se tentokrát Kristýna, která z pána neměla dobrý pocit.

Kryštof byl opravdu rozezlený. „Tak se dohodněte, co vlastně chcete!“ Zůstal stát uprostřed ulice. Avšak shora se zrovna vyřítilo několik aut, takže musel uskočit zpět. Auta se prohnila kolem nejméně stokilometrovou rychlostí. Silniční předpisy už nikdo nedodržel.

„Rád bych znovu podotkl,“ vmísil se do toho pán, „že u mne je možnost podívat se na internet.“ V jeho hlase bylo přece jen trochu naléhavosti – to, jak se sourozenci rozhodnou, mu nebylo lhostejné.

„Počítač. Hurá!“ zaradoval se Kryštof.

„Ty tam snad chceš jít?“ okřikly ho holky.

„A ne snad? Když prší... A třeba na internetu něco zjistíme.“

Sourozenci dali hlavy dohromady. „Nemůžeme jít k cizímu pánovi do bytu,“ řekla Ema. „Maminka by nám to nedovolila.“

„Já si taky myslím, že spíš ne,“ uvažovala mnohem váhavěji Kristýna. „Jedině kdybychom se tam něco dověděli o Samíčkově.“

„Kristýno, vůbec toho pána neznáme,“ varovala Ema.

„Ach jo,“ litoval Kryštof. „Třeba tam opravdu něco zjistíme...“

„Nemůžeme to zjistit radši někde jinde?“

Všichni tři se teď k pánovi otočili. Stál tam stejně strnule, jako když ho uviděli poprvé na zastávce. Přes jeho zdánlivý klid bylo znát, že výsledek jejich debaty očekává s napětím: „Takže...“

Emu něco napadlo: „My vás doprovodíme k vašemu domu a tam teprve uvidíme.“

9

Pán nad sebou roztáhl deštník a vyrazili. Rozpršelo se a jim se nechtělo vyndávat bundy z batohů. Tak raději mokli. Než přešli přes postranní ulici na druhou stranu, kde se dalo jít těsně podél zdi, byli docela promočeni.

Naštěstí pán bydlel nedaleko odsud, vlastně hned pod divadlem. Než odemkl velké vyřezávané dveře vedoucí do čerstvě omítnutého městského domu, ukázal na zvonek se jmény Ing. Ladislav Šmejkal, Hana Šmejkalová. „To jsem já.“

Za otevřenými dveřmi viděli prostornou chodbu s výtahem a širokými schody. Do Kristýny se dala zima. Začala jektat zuby. „Potřebuju se ohřát.“

Pan Šmejkal přidržoval otevřené dveře a čekal. „Půjdeme?“

Holky nějak uklidnil ten nápis na zvonku: Hana Šmejkalová. Tohle není osamělý pán, před jakými je varovali rodiče. Nerozhodně se dívaly na Kryštofa. Ten to ale nechtěl rozhodnout. „Mě se na to neptejte.“

„Tak jo, pojd'te,“ zašeptala Ema. „Alespoň se Kristýna ohřeje.“

Jeden po druhém vešli do chodby. „Děkujeme.“ „Děkujeme vám.“

Pán je vedl nahoru pěšky. „Jen blázen by se spoléhal na výtah. V dnešní době...“ poznamenal.

Ve druhém patře odemkl oprýskané, kdysi však zřejmě honosné dveře.

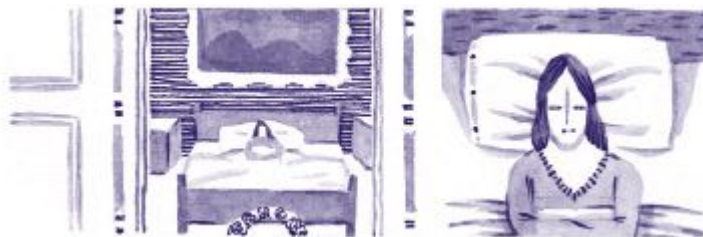
Byt, ve kterém bydleli se svými rodiči, byl moderní a veliký. Avšak zde teprve měli pocit opravdové velikosti. Vstupní hala, s vysokým stropem a volným průchodem do obývacího pokoje, jim připomínala zámek, který navštívili vloni v létě. Všechno tu vypadalo uklizeně a čistě a každý předmět, byť to byla třeba porcelánová mísa anebo plazmová televize, měl své nezaměnitelné místo. Ani starý těžký nábytek z načervenalého dřeva nedokázal bytu odejmout jeho prostornost.

Uctivě se hned za dveřmi zuli. „Jé, tady je teplo,“ zaradovala se Kristýna. Bylo to však jen první zdání.

Sundali ze zad batohy a mokré vlasy je zastudily za krkem. Pán se na ně nejistě podíval. „Snad tedy uvařím čaj. Zatím pojd'te dál.“ A odběhl

kamsi do menších dveří, za nimiž byla nejspíš kuchyně.

Opatrně a tiše, skoro po špičkách, vstoupili do obývacího pokoje. Najednou Kristýna vykřikla: „Ááááách!“

„Co je?“ vyděsila se Ema.

Kristýna jen ukazovala: „Tam.“

Bylo jim to hned jasné. Z obývacího pokoje vedly otevřené dvoukřídlé dveře do ložnice. Na veliké, bíle povlečené manželské posteli, umístěné přesně proti dveřím, tu ležela nehybně žena.

„To je asi jeho manželka,“ šeptal Kryštof. „Spí.“

„Ne, ona nespí,“ děsila se Kristýna. „Je mrtvá.“

Opravdu. V nohách postele ležel veliký zelený věnec s vpletenými rudými růžemi – takový, jaké se dávají na hroby.

„My jsme rodičům taky nanosili do postele kytky,“ obhajoval Kryštof svou verzi.

„Půjdeš se tam, Kristýno, podívat?“ postrčila Ema Kristýnu před sebe.

Kristýna se lekla a couvla: „Néé!“ vypískla. „Jdi si tam sama, Emo.“

Z uctivé vzdálenosti tedy spící (nebo mrtvou?) ženu pozorovali. Byla prvním rodičem, kterého takto viděli, kromě jejich vlastních rodičů. Avšak v jejich případě si nepřipouštěli, že by mohli být mrtví. V jejich případě s jistotou a na první pohled věděli, že spí.

Tato žena však ležela uprostřed velkého prostoru strnule a okázale. Její tvář nevypadala nijak staře – musela být o hodně mladší než pan Šmejkal – její manžel. Byla od pasu dolů přikrytá dokonale urovnanou bílou peřinou a oblečená do růžové noční košile. Hlavu jí podpíral mohutný polštář.

Rozhodně vypadala víc mrtvá než živá.

„Myslíte, že je to ta Hana?“ šeptala Ema.

„Kdo jiný by to byl?“ obořil se na ni Kryštof. „Určitě je to ona.“

„A necítíte tady divný smrad?“ zeptala se Kristýna.

Ano, zápach cítili. Ačkoliv se místností vznášela i vůně parfému, byl tam.

V předsíni zaduněly rázné kroky a děti ztuhly. „K čaji se snad posadíte?“ vyzval je inženýr Šmejkal.

„To je dobrý, my postojíme,“ špitla Kristýna.

U velkého okna stál kulatý čajový stůl a právě na něj pan Šmejkal postavil ták s bílým čajovým servisem. „Ach tak, moje žena,“ ukázal k posteli, kam se stejně všechny tři děti dívaly, jako by je chtěl s manželkou představit. „Ona... jak to říct... neměla v životě jenom mne. Myslím... určitě ne.“

„Myslíte, nebo to víte?“ podivila se Ema.

„Totiž, měla syna z prvního manželství. Dospělého syna, víte. Tady je čaj.“

„Můžeme se podívat do toho počítače?“ vzpomněl si Kryštof.

„Jistě. Nejprve ale vypijeme čaj.“

Přece jen se sesedli kolem stolu a pili. Kristýna se naschvál otočila k té ženě zády, zatímco Ema k ní seděla čelem. Přítomnost spící (mrtvé?) v ní vyvolávala na jednu stranu hroznou rozpaky, na druhou stranu zvědavost. Ne, nechtěla se na ni dívat – té ženě by to přece nemuselo být příjemné. Určitě si nepředstavovala, že se na ni někdo bude dívat, jak tady leží oblečená jen v noční košili. Avšak Emin zrak se k ní vždy znovu vrátil.

„My jsme s Hanou děti neměli,“ pronesl po chvíli pan Šmejkal. Jeho věta skončila tečkou, přece však po ní zůstala ve vzduchu viset jakási otázka. Anebo výčitka?

Kryštof upil čaj a vrátil se k tomu, co ho zajímalo nejvíc: „Můžu se teda už podívat na internet?“ Kryštofa před chvílí napadlo, že by se mohl pokusit navázat přes internet spojení se svými kamarády. Zjistit, co kdo z nich dělá a tak.

„Ano, jistě,“ přisvědčil pan Šmejkal, ale hned dodal: „Totiž, za jistých okolností.“

Teď, když k němu seděli tak blízko, viděli, že je zřejmě ještě mnohem starší, než vypadá. Pravda, nedala se mu upřít určitá svěžest; chodil vzpřímeně a svižně. Ale jeho obličej byl plný pudru, zpod kterého vystupovaly pečlivě maskované vrásky.

Dál pomalu upíjeli čaj. Kryštof přemýšlel, jaké že jisté okolnosti to mají být.

„A vaše manželka spí?“ zeptala se konečně Ema, kterou to hrozně zajímalo. Aby přímost své otázky zmírnila, dodala: „Naši rodiče také spí. To je tím, že vaše paní je maminkou toho svého syna, že jo? Proto spí.“

Pán přikývl. „Je to spravedlivé, nemyslíte? Kdo má děti, ať spí.“

To si tedy nemysleli. Ne! Neviděli na tom vůbec nic spravedlivého. Naopak: ti, kdo děti nemají, ti ať si spí! Proč mají spát maminky a tatínkové, kteří tu po sobě nechali opuštěné děti? Nahlas se to ovšem neodvážili říct.

„A proč je tam ten smuteční věnec?“ zeptala se po chvíli Kristýna, „když vaše manželka jenom spí?“

„To je slavnostní věnec,“ opravil ji pán.

Ještě chvíli usrkávali chladnoucí čaj a Ema si uvědomila, že má hlad. Nejistě se rozhlédla, jestli by nešlo požádat o něco k jídlu. Na tácu stála cukřenka s kostkami cukru. Vzala čtyři kostky a po jedné je vhodila do svého hrnku s čajem.

„Co je?“ podivila se Kristýna. „Tolik sladíš?“

Ema se na Kristýnu obořila: „No, tak jsem dostala hlad...“

Tím pádem to nyní věděl i pan Šmejkal. Chvíli přemýšlel – jako by zvažoval, jestli mu ta investice stojí za to. „Přinesu štrúdl,“ navrhl pak. „Dříve ho pekla Hana, ale teď... pokusil jsem se sám.“

Odešel a sourozenci zůstali sami. Kryštof se netrpělivě zvedl: „Tak co bude s tím počítačem? Pustí nás k němu vůbec?“ Jak stál, mimoděk vyhlédl z okna a zjistil, že je odsud vidět až k divadlu. Když se pan Šmejkal vrátil se štrúblem a několika jablky, zeptal se ho Kryštof: „Ten autobus se Samuelem jste viděl z tohoto okna?“

„Se Samuelem?“ nechápal pán. „Neznám žádného Samuela.“

„To je náš brácha,“ ozvali se všichni. „Je mu šest a jmenuje se Samuel.“

„Nedívám se z oken už mnoho let,“ odvětil příkře pán. „A nikterak toho nelituji. Ten autobus jsem viděl, když jsem se vracel z obchodu – od Vietnamců.“

„A můžeme se teda podívat na internet, abychom zjistili, kam bráchu odvezli?“ podpořila Kryštofa Ema.

„Hned to bude,“ souhlasil kupodivu pán a vyběhl z místnosti tak lehce, jako by náhle omládl. Za okamžik se vrátil s fotoaparátem. „Víte, já jsem si vždycky přál mít s Hanou děti. A chtěl bych na ni vzpomínat jako na... na maminku našich dětí. Kdybyste byli tak hodní a lehli si kolem ní tamhle do postele... Trochu to naaranžuji, nebude to trvat déle než pět minut, uvidíte. Jen si vás vyfotím.“

Emě skoro zaskočil štrúdl, kterým si nacpala pusu. A Kristýna, ta se rovnou rozkřičela: „Lehnout si k mrtvole do postele? To nikdy!“

Pán zbledl. Opravdu: zdálo se, že je ještě bělejší než pudr, kterým měl poprášenu tvář. „Co... co vás to napadlo?“ Hlas se mu třásl. „Jak jste na něco takového přišli?“

„Na co? Na co jak jsme přišli?“ nechápal Kryštof.

Kristýna však na odpověď nečekala. Vyletěla od čaje a hnala se ke dveřím. „Pomoc! Já tady nechci být!“

Emu její chování vyděsilo snad ještě víc než chování pana Šmejkal. Jestliže Kristýna prchá ke dveřím, jistě je čeho se bát. Rozběhla se tedy za ní.

Kryštofovi nezbylo než je následovat. „A co ten internet a pátrání po Samovi?“ volal.

Rychle se obouvali. Teprve teď se pán vzpamatoval – dalo-li se tak nazvat jeho zjevné zoufalství. Přišel do předsíně a klekl si před dětmi na kolena, fotoaparát v ruce: „Proboha vás prosím, jeden snímek... Jedinou památku na celý život.“

Pro děti bylo strašné vidět před sebou dospělého, takto zlomeného člověka, dokonce vkleče. Kam se poděla jeho důstojnost a jeho odstup? Něco tak šíleného ještě nezažili. Popadli batohy a horempádem vyběhli ze dveří.

10

„Myslíte, že je ta jeho žena opravdu mrtvá?“ zeptala se Ema, když už byli zase venku na náměstí.

„Emo, vždyť to říkal,“ tvrdila Kristýna. „Sám se k tomu přiznal.“

„Nic takového neřekl,“ odporoval Kryštof.

„Ale ano, Kryštofe,“ rozsvítilo se Emě. „Ptal se nás, jak jsme na to přišli. To znamená, že jsme měli pravdu.“

„Já jsem měla pravdu,“ opravila ji Kristýna.

„To není důležitý, Kristýno,“ odbyla ji Ema. „Důležitý je, že ta jeho žena je mrtvá. Musíme to nahlásit na policii.“

„Já tady mám na policii číslo,“ dodal Kryštof.

Bylo po dešti. Potůčky vody ještě stékaly podél obrubníků, ale všichni ti bezdomovci a feťáci už se vrátili na volné prostranství. Černý mrak odplul a z jihozápadu se nad náměstí nasouvala modrá obloha. Kryštof zkoušel vytočit číslo na policii a pak i na tísňovou linku, ale buď bylo obsazeno, nebo to nikdo nebral.

Rychle zapomněli na divný byt s ležící ženou. Všude kolem se toho tolik dělo! Z druhé strany kostela vystoupil na kamenný sloup jakýsi řečník. Kolem se shluklo možná sto lidí. Sourozenci se přiblížili a četli na transparentech v rukách okolostojících nepochopitelné nápisy. Původně doufali, že by tu mohli hledat radu či pomoc. Tváře těchto lidí však přetékal zlobou. Stejně jako jejich podivné nápisy, které si asi vlastnoručně připravili: „Byty spících všem!“ „Přerozdělení bohatství mezi živé!“ „Nová volba pro Čechy.“ „Předseda vlády odstoupit!“

Řečníkem byl muž středního věku v černém obleku, jinak celkem nevýrazný, trochu při těle a s kulatým obličejem. Kdosi mu obstaral reproduktory a mikrofon: „Přátelé, bratři a sestry! Vítám vás na tomto shromáždění Nové volby. Ahoj!“

Část lidí na jeho pozdrav odpověděla výkřiky: „Ahoj!“ „Jsme tady!“ „Jen do nich, Krabe!“

Řečník zdvihl ruku, aby si zjednal klid – jako že všechno důležité teprve řekne. „Vidím, že je nás tady zase víc.“ S potěšením se rozhlédl. „A proč je nás tady víc? Protože nabízíme řešení. Řešení pro vás, kteří nechcete zpustlá města a liduprázdné vesnice. Tady jsme se narodili a máme to tu rádi. Nebo ne?“

„Ano!“ ozývalo se z davu. „Jasně!“

„Tohle je naše země. Naše milovaná vlast,“ pokračoval muž vpředu. „Ti, co usnuli, nám ji dobrovolně vyklidili. My jsme jim nenařídili, aby spali. Ale oni přesto usnuli a my jsme tu zbyli.“

„Jakýpak usnuli!“ rozkřičel se vysoký muž stojící kousek od Emy. „Pod zem s nima!“

Řečník si rukou opět zjednal klid. „Pod zem, nebo někam do chodeb ústavů. Někam, kde je nikdo nebude rušit. To je jedno, kam. Hlavní je, že my, kteří nespíme, musíme žít. A my si vezmeme, co nám patří.“

„Správně, Krabe!“ vykřikla starší žena s láhví alkoholu v ruce. „Vezmeme si všechno! Hurá!“

Řečníka úspěch povzbudil; mluvil čím dál plamenněji: „Ano, přátelé, kamarádi, bratři a sestry. Chceme, aby se uvolněné majetky rozdělily. Proč by měly byty v tomhle krásném městě sloužit jenom k tomu, aby v nich spali ti, kteří už nic užitečného nedělají?“

Ozval se potlesk. „Správně.“

„Proč mají naše pole zarůst plevellem jenom proto, že nějaký bažant z vlády chce čekat na zázrak, až se snad ti, co usnuli, vzbudí?“

Ještě větší potlesk.

„Proč mají zůstat zavřené obchody plné zboží? A proč se vláda, která ve skutečnosti žádnou vládou není, stará víc o bezpečnost těch neužitečných spáčů než o blaho těch, kteří žijí?“

Potlesk a volání: „Pryč s nimi! Pryč s vládou! Pod zem, pod zem!“

Ema se podívala na Kryštofa. „Nejsou to náhodou blázni?“ zašeptala.

„Hm, to nevím. Asi nějaká politika.“

„Půjdeme radši pryč,“ navrhla Kristýna.

Avšak dav mezitím zhoustl a nebylo vůbec lehké prodírat se mezi rozlícenými lidmi, kteří pro ústup dětí neprojevovali nejmenší pochopení.

„Vám se tu nelíbí?“ obořil se na ně neoholený muž – asi opilý.

„Ne, líbí. Líbí,“ pospíšila si Ema. „Mně se chce jenom na záchod, víte.“

Vrásčitý, pořádně smrdutý muž jí ustoupil z cesty a řekl něco hodně sprostého, co Ema ještě nikdy neslyšela. „Promiňte, moc se omlouvám, vážně musím,“ krčila rameny a prodírala se dál.

Za zády ještě slyšeli hlas rozlíceného řečníka: „Proto vládu žádáme, aby ihned vypsal volby! Ale to není všechno. Ještě než je vypíše, ať zabaví všechnen majetek, o který se nemá kdo starat a který podle mého názoru, zdůrazňuji, podle mého názoru, patří lidu této země. Přátelé, my se o ten majetek postaráme. A nedáme si ho vzít.“

Konečně se vymotali ven a hned se klidili pryč. „Rozuměli jste tomu?“ ptala se udýchaná Kristýna.

„Já myslím, že chtějí sebrat byty těm, co spí,“ odpověděl jí Kryštof.

„To znamená i našim rodičům?“ zhrozila se Kristýna.

„Asi i našim rodičům.“

„Ale to přece nejde. To je náš byt,“ užasla Ema.

„No právě. Je to blbost,“ shrnul Kryštof. „Nemůžou nám ho vzít.“

Měli už toho bláznivého náměstí plné zuby. V pátrání po Samuelovi nepokročili ani o píd'. Včera odpoledne autobus s dětmi nejspíš před divadlem opravdu stál. Ale teď po něm nebylo ani stopy. Takhle si to ani zdaleka nepředstavovali. Mysleli si, že tady najdou stanici autobusu a na ní jízdni řád. Mysleli si, že zjistí, kam ten autobus jezdí, a ještě dnes se jím za Samuelem vydají.

Místo toho se ocitli mezi podivnými lidmi, kterým ani trochu nerozuměli. A neměli kam jít.

Cestou z davu si jich všimla nějaká žena. Nestála přímo v hloučku příznivců toho řečníka, nicméně mu také naslouchala. Byla dost při těle, oblečená do výrazných černočervených šatů s červenou blůzkou pod nimi. Mohlo jí být kolem padesáti a každého, kdo by ji potkal, by napadlo, že

musí mít několik odrostlých dětí. „A co vy tady?“ spustila rovnou.
„Ježíšmarjá, že vaši rodiče taky spí?“

Sourozenci jen přikývli a trochu se její otázce podivili. Spí přece všichni rodiče, tak proč by mělo být něco překvapivého na tom, že spí i ti jejich?

„No vy jste milácci,“ nedala se paní odradit a dokonce se začala sápat po Emě: „Nejsi hladová, beruško? – máš bledý tváře. A ty vlasy – úplná princezna. Tak co s tím uděláme?“ Podívala se po všech třech. „Jé, že je to váš brácha?“ zachechtala se při pohledu na Kryštofa. „Tohle pubert'ácký ucho, ha, ha! Chrání vás alespoň, holky? Je to dobrej brácha?“

Holky se musely usmát, když Kryštofa nazvala uchem. Ale jinak se ho zastaly: „Jó,“ kývly. „Chrání.“

„No to musíš, fešáku,“ strčila do něj paní rukou a hned ho vzala kolem ramen, jako by se dávno znali. „A proč teda sestry vodiš do tohohle blázince?“ pokračovala, „když se o ně tak dobře staráš?“

„Protože tu hledáme bráchu,“ zadržel Kryštof tak rychle a tiše, že mu paní nerozuměla. Takže to musel zopakovat: „Protože tu hledáme bráchu!“

„Nevíte něco o tom autobusu, co odsud odvážel malé děti?“ zeptala se rovnou Kristýna.

„Myslíte včera? Jo, o tom jsem slyšela – taková drzost: za bílýho dne a na veřejném prostranství. Vy jste tam měli bráchu?“

„Jo, měli. Malého Samuela. Je mu teprve šest roků.“

„Děti nešťastný!“ zhrozila se paní. „Ten autobus patřil podvodníkům. Zlodějům dětí. Slyšela jsem to od sousedky. Odvezli ty děti neznámo kam. Prý je chtějí prodat do Německa.“

„Prodat? Našeho Samuela?“ vykřikly holky a začaly brečet.

Hřmotná paní se k nim vrhla a objala je. Ucítily pach jejího parfému i potu. Neměly sílu se jí vzepřít. „Hledáte bratra – to jste skvělý. Úžasný, hodný děti. Takový jsem vždycky chtěla mít.“

Kristýna se jí přece jen vysmekla první. Slzy jí tekly proudem. „Nejsme hodný! My jsme to zavinili! Nechali jsme ho nastoupit do toho auta. Přemluvili jsme ho k tomu. Řekli nám, že ho odvezou do školy – že to tam pro něj bude lepší. A my jsme jim to uvěřili.“

„Neplakej, děvenko, ty za nic nemůžeš,“ konejšila ji paní. „To ty zlodějský svině. A víte co, já vám pomůžu. Teta Jarka to tak nenechá.“

Pomůžu vám toho Samuela najít.“

„Ale když nevíte, kam je odvezli? Jak nám můžete pomoci?“
pochyboval Kryštof.

„Zeptám se synovce, miláčku. On dělá u policie. A vůbec, co tady takhle stojíme – tím nic nevyřešíme. Pojd'te ke mně! Určitě jste prochladli. Nemáte hlad?“

Váhali. Zase je někdo zve k sobě domů. Co když tam tentokrát bude ležet na posteli její manžel? „A vy nemáte manžela? Ani děti?“ zeptala se Ema.

„Ne, děvenko. Teta Jarka manžela nemá. Teta Jarka neměla štěstí na pořádný chlapy. Zato miluje všechny děti bez rozdílu. Vy všichni jste tak trochu moji... Kdy jste naposled jedli teplý jídlo?“

„Naposledy dneska k obědu,“ špitla Kristýna, ale nemyslela to jako odmítnutí. Naopak: začínala chápat, že sami jsou naprosto bezmocní. Sami nemají nejmenší šanci – tak to alespoň Kristýně v téhle chvíli připadalo. A ta tělnatá paní v sobě měla tolik odhodlání a síly.

„Neříkejte mi, že jste najedení. Takovej chlap,“ obrátila se znovu na Kryštofa, „musí mít hlad pořád.“

Šli tedy s tou paní – tetou Jarkou – nezapomněla jim zdůrazňovat, že právě takhle jí mají říkat. Informace, že Jarka má synovce na policii, hrála v jejich rozhodnutí významnou roli.

Ukázalo se, že Jarka bydlí také na dohled od náměstí, podobně jako pan Šmejkal, jenže na opačné straně.

„A vy věříte tomu pánovi, co mluvil na náměstí?“ zeptala se cestou Ema.

Jarka se zamyslela, což se u ní projevilo tím, že si skousla spodní ret. „A víš, že nevím, děvenko? V něčem jo a v něčem ne.“

„A v čem jo?“ doplnila Ema Kristýna.

„Je pravda, že ti, kteří tu zůstali, jako třeba já nebo vy, by měli dostat novou příležitost. Co když se vaši rodiče opravdu už neprobudí? I s tím se musí počítat, ne? I bez nich bude na světě dost lidí. A ty lidi musí žít, ne?“

„Naši rodiče se probudí!“ ohradila se Ema důrazně.

„Kéž máš pravdu, dítě. Slyšela jsem taky, že se možná probudí jenom ten, kdo si to zaslouží. V tom případě se vaši rodiče probudí určitě.“

11

Dům, v němž teta Jarka bydlela, nebyl zdaleka tak honosný jako ten, který poznali před chvílí. Po chodbách tu vedly nejrůznější trubky, omítka byla oprýskaná a dveře obyčejné, do každého bytu jiné. Tmavý výtah vůbec neměl vnitřní dveře, takže když jím ujížděli nahoru, mohli se dotknout ubíhající zdi i dveří v prvním a druhém patře. Jarka bydlela ve třetím.

Kryštof se mračil. Nebyl rád, že sem jdou. Zase se budou s někým zdržovat, místo aby pokračovali v pátrání.

Holky naopak Jarce začínaly věřit. Byla tak mateřsky tělnatá (i když jejich maminka byla elegantní a štíhlá), že prostě nemohla nevzbudit důvěru. Za dveřmi bytu, pravda, je trochu zaskočil neuvěřitelný nepořádek. Už v předsíni se válely boty, oblečení, prázdné láhve, a dokonce popelník s oharky cigaret. Copak Jarka kouří?

Kdysi bílé stěny byly šedé, dávno nevymalované. A jakási zatuchlost či zápach kouře, anebo možná vylitého piva, jim byly v první chvíli velice nepříjemné. Pojednou se však od skříně odlepila černobílá chlupatá koule a prohnala se pod jejich nohama někam dovnitř.

„Ferdo... To je můj Ferda,“ vykřikla Jarka. „Přece by ses nebál dětí!“

Ferda byl starý tlustý kocour, jak si stačili všimnout.

„Nezouvejte se a pojd'te dál,“ hlaholila Jarka. „Von není na návštěvy zvyklý. Ale zvykne si, uvidíte! Dám vám pro něj kousek šunky.“

„Zavoláte tedy tomu vašemu známému od policie?“ připomněla Ema.

„Myslíš Ládíkovi? No jistě. Hned mu zavolám. Jestli teda zrovna slouží... Najíte se, ne? Musíte mít hlad. Tak pojd'te, pojd'te!“

Ocitli se v kuchyni, jestli se tak dala nazvat ta změť neumytého nádobí a zbytků jídla. Špinavé hrnečky, talíře a příbory ležely všude, dokonce i na židlích. „Počkejte, udělám vám místo,“ nabídla se hned Jarka, která se za ten nepořádek zřejmě vůbec nestyděla. Opravdu uvolnila několik židlí – nádobí z nich postavila na zem pod stůl – jinam se nevešlo. „Co mám dělat?“ spustila přece jen na svou omluvu, „někde si spí třeba jediný člověk ve velikánském bytě a já se tady musím tísnit. Něco by se s tím mělo

dělat, vážně. Ať třeba ty spící – některý spící – vaše rodiče samozřejmě ne – dají do nemocnice. A nás ať nechají žít.“

Ema si mimoděk představila, jak by to asi za chvíli vypadalo v jejich bytě, kdyby se tam nastěhovala Jarka. A také se trochu zastyděla při vzpomínce, jak byla maminka vždycky nešťastná, když si s Kristýnou nedokázaly uklidit. Maminka jim říkala: „Až jednou budete mít vlastní byt, všechno vám tam zplesniví.“ Ema si myslela, že to maminka přehání. Až teď viděla, že to až tak přehnané nebylo. Maminka měla pravdu. Ema si usmyslela, že v budoucnu po sobě už vždycky uklidí.

„Piješ pivo, frajere?“ obrátila se Jarka na Kryštofa a vylovila z lednice otevřenou plechovku s pivem.

Kryštof už pivo párkrát ochutnal. Mnohokrát na tatínkovi žadonil, aby se směl napít trochu víc. Tatínek mu to ale nedovoloval. Teď, když Kryštof dostal tu možnost, se mu zdálo nemyslitelné, aby se napil piva bez tatínkova svolení. „Ne,“ řekl. „Mně ještě není osmnáct. Já nesmím.“

„Jo osmnáct,“ zachechtala se Jarka. Načež se obrátila na holky: „Je fakt tak vzorný?“

Do kuchyně nakoukl kocour Ferda. Holky rázem zjihly. „Ferdíku... Ferdo,“ lákaly ho k sobě. Ale jakmile se k němu pokusily přiblížit, kocour zmizel.

„Hele, dejte mu tu šunku,“ radila Jarka. „Po tý se může utlouct.“ Vyndala z lednice také párky a hodila je do jednoho z hrnců. „Já myslím, že je nemohli odvézt všechny najednou do Německa,“ vrátila se náhle k osudu ukradených dětí. „Podle mě budou ještě v Čechách. Mám v autě plnou nádrž – dárek od Ládíka. Stejně už mě to v Králově sejří.“

„Vy byste nás vzala za naším bráchou?“ zajásaly holky. „Vážně?“

„Hele, nechte si to vykání. Jarce se tyká.“

12

Snědli párky. Venku se už začalo stmívat. Navíc se znovu spustil déšť. Kocour Ferda se dávno přestal ostýchat a uvelebil se Kristýně na klíně. Dokonce tiše předl.

Na naléhání dětí Jarka už asi potřetí zkoušela volat Ládíkovi.

„Nazdar, Ládíku!“ ozval se náhle její hřmotný hlas. Děti zbystrily. Ale namísto otázky, která by směřovala k hledání Samuela, začala Jarka líčit, jak ráno sháněla levné pivo a kolik za něj ty zloději šikmooký chtěli. Pak se rozpovídala o bolesti v zádech a o tlaku na srdci a Ládi se začala vyptávat na nějakou Mirku a na jeho práci. Zdálo se jim, že to nikdy neskončí a ona se k Samuelovi snad vůbec nedostane. Anebo na něj normálně zapomene.

Ale nezapomněla. „Ty, hele,“ změnila hlas asi po pěti minutách hovoru, „mám tady tři nádherný děti, to bys nevěřil. Kluk patnáct – ochránce, rozumíš – ochránce sester – těm je asi dvanáct. Krásný holky – blondatý, dlouhý vlasy, od sebe k nerozeznání – to bys čuměl. No dvojčata, fakt.“ Pak asi něco říkal Láďa a až po chvíli Jarka pokračovala: „To víš, že jim chci pomoci. Znáš mě, ne? Přece je nevyženu na ulici.“

Ema, Kristýna i Kryštof po sobě rozpačitě a trochu i s úsměvem pokukovali.

„Hele, a voni hledaj bráchu. Malýho. Šestiletýho. Odvezli jim ho tím autobusem z náměstí Blahoslavených – slyšel jsi o tom, ne? ... Jo, od divadla. Přesně. Cože? ... U Vysokého Hradce? Vážně? Tak to jsou ještě v Čechách, že jo? ... Pátrá se po nich? Nepátrá? Proč ne?“

Děti zbystrily.

„Nemaj lidi? A na co teda maj mít lidi, když ne na záchranu dětí...? Podplacený? ... Ty vole, myslíš? ... I Beneš? Fakt? ... Hele, jak se dostanu na ten Vysoký Hradec? To pojedou na Deprty?“ ... Zase chvíli mluvil člověk

na druhé straně a Jarka poslouchala. Až po chvíli řekla: „No, vážně tam s nima pojedou.“ Opět se odmlčela a pokračovala: „Nerozmluvíš. Znáš mě. Pro takový děti bych se rozdala. Někdo jim musí pomoci, ne? ... Říkáš po dálnici? Přes Okrouhlov? ... Ty vole, sto padesát kilometrů? A neznáš tam někoho? Znáš? Ty jsi moje zlatíčko. Zlatej kluk. Jako ten tvůj táta. Když má takovýho syna, může v klidu chrnět.“ Načež se Jarka hlasitě rozchechtala. Pak se ale naopak úplně ztišila: „Hele, šetřím kredit. Ne, dneska už ne. Znáš mě: já a za tmy. Pojedeme zítra. ... Ferda? Bude rád, že je chvíli sám.“

Z útržků rozhovoru pochopili, že je to dobré i zlé. Dobré v tom, že se nejspíš ví, kam ti zloději Samuela a další děti odvezli. A špatné v tom, že... že to prostě je špatné. Už víc než den je jejich Sam v rukách zločinců, kteří prodávají děti. Co když ho přece jen prodají někam daleko, kde ho nepůjde najít? Už nikdy by se s ním neshledali. To nemůže být dobré.

Dobré ale zase bylo, že Jarka jim chce pomoci. Mezitím už ukončila hovor a přejela po nich tím svým přímým, bezelstným pohledem: „To mě podržte! Zítra s váma jedu někam k Vysokému Hradci. V životě jsem tam nebyla. Tam ten autobus s dětma viděli naposledy.“

„Až zítra?“ protáhla Kristýna zklamaně obličej. „Co když se mezitím Samuelovi něco stane?“

„No vážně,“ přidal se Kryštof. „Nemohli bychom jet teď hned?“

„To teda nemohli!“ vykřikla Jarka, ale nemyslela to zle. „Jsem totiž za tmy slepá jak patrona, aby bylo jasno! A nechtěli byste rovnou ještě modrý z nebe, milánkové?“

Po tomhle výlevu holky ztichly. Nějak cítily, že se zachovaly nevděčně. Navíc se obávaly, aby si to Jarka ještě nerozmyslela. Ema zamířila do kuchyně: „Já vám umeju nádobí.“

Jenom Kryštof mlel pořád svou – když si něco vzal do hlavy, nedokázal přestat. I rodiče se na něj za to často zlobili. „Opravdu nemůžeme jet teď hned?“ naléhal. „A proč ne?“

Až ho musela okřiknout Kristýna: „Protože nemůže řídit potmě! Nevidí! Neslyšel jsi?“

13

Ke spánku se uložili na zemi v ložnici, která byla zároveň obývacím pokojem. Ema a Kryštof si na koberci rozložili spacáky, Kristýna však žádný neměla.

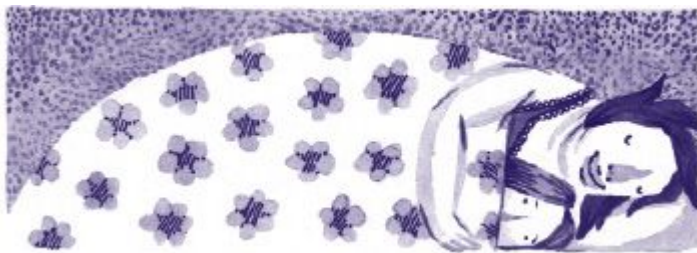
„My jsme ti to říkali, Kristýno,“ útočila na ni Ema. „Varovali jsme tě.“

Kristýna byla na všechny našťvaná, místo aby tentokrát uznala svou chybu.

Najednou se objevila Jarka v růžové noční košili. Její veliké břicho a prsa ji nadouvaly a holky si pomyslely, jaká je jejich maminka krásná. Při té vzpomínce skoro slzely.

„Ale copak, ty nemáš kde spát?“ všimla si Jarka našťvané Kristýny. „Pojď ke mně. Vejdeme se sem obě.“ Chytla Kristýnu a táhla ji ke své rozestlané posteli.

Kristýna se bránila: „Ne, děkuju, já nechci!“ Ale Jarka pro její odpor neměla pochopení: „Jsme přece ženský ne?“ Strčila vzpouzející se Kristýnu pod peřinu a sama si přilehla k ní. Zhasla lampičku a pokoj se ponořil do tmy. „Nemel sebou, milánku, nebo neusneme.“

Kristýna nesnášela, když ji někdo k něčemu nutil. Natož když to bylo násilím. Nehodlala se vzdát. Sotva Jarka přestala dávat pozor, vysmekla se zpod peřiny a objevila se u Emy: „Emo, pusť mě k sobě do spacáku!“

„Kristýno!“ dělala Ema drahoty. „Měla sis vzít svůj spacák.“

„Pusť mě dovnitř, Emo, je mi zima,“ trvala Kristýna na svém.

„Tak už sklapněte, vy tam!“ zabručela ze tmy Jarka. „Jestli se nevyspím, nikam s váma nepojedu.“

„Vidíš,“ šeptala Kristýna. „Emo, pusť mě hned k sobě. Prosím.“

Ema se neochotně posunula na stranu, ačkoliv to obvykle ona chtěla, aby spaly spolu. „Tak teda polez, no.“

Kryštofovi kručelo v břiše. Přestože jim Jarka ohřála párky a namazala chleby, měl stále ještě hlad. Kromě toho se, aniž věděl proč, cítil opuštěnější než kdy předtím. Holky spaly spolu a přece jen si byly odjakživa blíž. Navíc uměly snáze navazovat nová přátelství. A nenesly tak velký díl odpovědnosti za ztrátu Samuela. Však už mu to jednou vyčetly: „Je to tvoje chyba. Ty jsi nejstarší.“

Nevěděl, co dělat. Opravdu mají jet s Jarkou? Nebylo by lepší vrátit se domů a čekat, až se vše nějak vyřeší? Třeba až se rodiče probudí a Samuela vypátrají sami? Pak budou žít zase všichni pohromadě. Jako žili dřív.

Část čtvrtá – Tenhle pán není hodný

1

První, co Samuela napadlo, když se za ním zavřely dveře mikrobusu, bylo, že si Emě zapomněl říct o bonbónek, který mu slíbila. Byl to zelený cucavý bonbon, jakých měla Ema z dřívějšíka celý pytlík. Dnes ráno mu slíbila, že mu jeden dá, ale pak na to zapomněli a teď to nadobro propásl – ach jo! Venku za sklem na něj sourozenci mávali; také jim zamával a křičel na ně, ať mu ten bonbónek nezapomenou vzít, až za ním půjdou do školy. Potom se mikrobus rozjel. Samuel si uvědomil, že mu těch několik hodin, než se s nimi opět uvidí, bude možná přece jen smutno. Hned si ale všiml nových kamarádů na sedadlech tady uvnitř. Dva z nich byli hodně malí – holčička a kluk. Samuel se podivil, že ani jeden nesedí v dětské sedačce. To by přece měli – takhle by se mohli zabít.

V přední řadě zase seděla holčička o hlavu větší. Ale zrovna vedle uviděl kluka, který byl právě tak velký jako on. Samuel se na něj usmál, jak bylo jeho zvykem, kluk však zůstal smutný. Vtom mikrobus prudce zatočil a Sam se na toho kluka svalil. Tedy, trochu tomu pomohl – nemusel by se takhle svalit, kdyby nechtěl. Oba se tomu začali smát. Pak je napadlo hrát si na závodní řidiče – jako že vybírají ostré zatáčky a jedou hrozně rychle; pusou napodobovali zvuk motoru a jako se nakláněli. „Ty jsi policajt a já zloděj a ty mě honíš,“ navrhl Samuel. Ale vtom se zepředu ozval zlý mužský výkřik: „Necháte toho, vy dva tam!“

Kluci ztichli. Nebylo pochyb, že ten, kdo na ně takto zařval, je zároveň řidičem tohoto mikrobusu a nemá jejich hru rád. Samuel si navíc uvědomoval, že je to člověk, který jim chce pomoci – veze je přece do školy, aby měli dost jídla a všeho. Raději už se na nového kamaráda jen spiklenecky usmíval.

Kamarád se však uzavřel do sebe – celý vystrašený. Vůbec se neusmíval. Samuel si pomyslel, že Emě řekne ještě o jeden zelený bonbónek a tomu klukovi jej dá.

Teď, když uvnitř mikrobusu ustala všechna zábava, nezbývalo než se dívat z okna. Sam přitiskl tvář na chladné sklo a sledoval, jak venku ubíhají domy a kmeny stromů. Najednou se nahlas podivil: „My jedeme kolem Hradu!“ Právě totiž minuli uličku odbočující na Královský Hrad. Nedávno sem šel s maminkou na výstavu obrazů. Samuela to překvapilo, protože si myslel, že jedou do školy kousek od jejich domu. „Asi vezmeme ještě nějaké děti,“ odpověděl si opět nahlas a otočil se k mlčícímu kamarádovi: „Já mám bratříčka Kryštofa a sestřičky Emu a Kristýnku. Máš taky bratříčka nebo sestřičku?“

„Eva je vdaná, chodí do práce a nemůže se o mě starat,“ zahuhlal kluk, že mu Samuel sotva rozuměl. Navíc nechápal, co tím kluk myslel. Než se ho stihl zeptat, rozlehl se mikrobusem pláč té nejmenší holčičky a hned po ní začal plakat i nejmenší kluk. Řidič se obrátil na větší holčičku – strčil jí do ruky pytlík bonbonů: „Dělej, dej jim to, ať zmlknou.“ A když ta větší holčička nic neudělala, zvýšil hlas: „Dej jim ty bonbony! Sama si vem taky, ty káčo! Dělej!“

Samuel přestával chápat, jestli je ten pán zlý nebo hodný. Když před chvílí zastavoval na rohu u jejich domu, byl hodný. A teď se chová, jako by byl zlý. Ale zase dává dětem bonbony, takže je hodný. Náhle si však Sam vzpomněl, co mu rodiče říkali o nějakých lidech, kteří dětem dávají bonbony, ale ve skutečnosti je tím chtějí oklamat, aby si ty děti myslely, že jsou hodní, a aby s nimi někam šly. Ve skutečnosti jsou tihle lidé zlí a těm dětem potom třeba ublíží. Jenom mu to blesklo hlavou jako vzpomínka, ale nemyslel si, že zrovna tenhle pan řidič by musel být zlý.

Už bylo jasné, proč malé děti v autě pláčou. Chlapeček se pokakal a holčička se počurala. Oba brečeli a uvnitř byl cítit i zápach.

Prdění, kadění, smrdění: pro Samuela v jeho letech neutuchající zdroj zábavy. Představa, že se ty malé děti pokadily a že je to v autě takhle strašně cítit, ho rozesmála.

Řidič však byl jiného názoru. Zastavil při kraji silnice – právě v aleji stromů, jež se táhla podél hradu, vystoupil a prudce otevřel zadní dveře. „Říkal jsem jim, že brát mrňata je k ničemu,“ zaklel a nešetrně děti vytáhl ven z auta. Postavil je na trávu vedle vozovky.

Tohle Samuel znal. Když se on sám pokadil v autě ještě asi před rokem, tedy ve věku, kdy už se mu to nemělo stávat, tatínek se také zlobil.

Jenomže tentokrát se stalo něco úplně jiného. Řidič plačící děti opustil a vrátil se k volantu. „K čertu s nima – zasraná pakáž!“ Načež se rozjel.

Něco tak strašného si Samuel nedovedl představit ani ve snu. Tedy, představit si to dovedl – právě jako to nejhorší, co se dítěti může stát. Že by ho rodiče někde nechali samotného bez pomoci: hrůza. To snad ani nejde! Co teď s těmi dětmi bude? Ne, určitě je to jinak: ten pán se pro ně za chvíli vrátí. Jenom je straší.

Nevrátil. Mikrobus už sjížděl dolů k Modravě, kde Samuel s rodiči často přestupoval z tramvaje na metro. Uvnitř zbývaly tři děti. A mezi nimi se rozhostilo ustrašené ticho.

Dvě věci Samuel pochopil. Jednak že tenhle pán není hodný. A jednak že on – Samuel – si musí dát pozor, aby se mu něco podobného nestalo také.

Zatoužil povědět o tom sourozencům. Až za ním přijdou do školy, řekne jim to.

Mikrobus však zatím ke škole nemířil – alespoň podle toho, co Samuel venku viděl. Před chvílí přešli po mostu přes Modravu a teď se hnali dál poloprázdnými ulicemi. Samuel by se rád zeptal, kdy už budou v té škole, ale bál se, aby proti sobě takovou otázkou pana řidiče nepopudil. Být vyhozen ven, ponechán sám uprostřed města, to byla hrozná představa... Jeho myšlenky stále ještě směřovaly ke dvěma opuštěným dětem. Pak ho ale napadlo něco spásného a hned se toho chytil. Určitě je mezitím už někdo našel.

Řidiči zazvonil mobilní telefon. Zvedl jej. „Ano,“ řekl, místo aby se představil. „Jo, za chvíli. Do deseti minut... Budu. Ale ty tříletý jsem

vyhodil. Normálně se mi tady posrali – to bys nevěřil.“

Zase ticho, jen hukot auta na rozbité silnici. Poněkolkáté přejeli přes koleje, dvakrát Samuel uviděl plnou tramvaj, na stanicích dokonce postávali lidé, jako tomu bývalo kdysi, když tatínek a maminka ještě nespali.

Najednou se mikrobus ocitl na náměstí s kostelem. Jenomže tohle náměstí Samuel znal. „To je náměstí Blahoslavených!“ vykřikl – zapomněl na veškerou opatrnost. „Tady jsem byl na zápisu do školy. Sem budu po prázdninách chodit.“ Že by ho vezli do jeho budoucí školy? napadlo ho. Ano, tak to bude.

Ale místo aby zahnuli ke škole, přejeli přes náměstí na druhou stranu. Před velikým domem tady stálo několik aut a také krásný velký autobus. Hemžilo se to tu dospělými i dětmi.

Řidič vystoupil a zamkl je uvnitř. O něčem se začal dohadovat s mladíkem v kožené bundě. Občas ukázal do mikrobusu, usilovně a směšně přitom rozhazoval rukama. Ten v bundě dovnitř opravdu několikrát nahlédl. Možná se hádali. Samuel si jich po chvíli přestal všimát. To, co ho zaujalo, byly děti – kluci a holky, nejčastěji v jeho věku, někteří o trochu starší a výjimečně i několik mladších. Sam přemýšlel: Neměl by někomu říct, co se stalo? Že pan řidič cestou vysadil dvě malé děti a nechal je být?

Najednou se Samuela někdo dotknul. Byl to kamarád z vedlejšího sedadla. Zničehonic, beze slova, k Samuelovi vztáhl ruku a položil ji na jeho paži. Nebylo to pohazení ani postrčení a Samuel tomu nerozuměl. „Taky půjdeš v září do školy?“ zeptal se kamaráda. „Nebo už chodíš?“ „Půjdu,“ přikývl kluk.

Dohadování mezi muži venku se nejspíš chýlilo ke konci. Ten v kožené bundě vytáhl z kapsy peníze – spoustu peněz – a dal je řidiči. Společně pak otevřeli dveře mikrobusu.

„Tak rychle, neseď tady!“ zakřičel ten v bundě. Vlastně to nebyl křik, spíš důrazný pokyn. „Připravili jsme pro vás výlet! Pojedete na venkov – nadýchat se čerstvého vzduchu. Rychle k autobusu! Bude to?“

Takže ta škola, do které budu chodit od září, to nebude? pomyslel si Samuel. Ale co tím myslí – venkov? Copak to jde? Jak se tam dostanou Kryštof s Emou a Kristýnou? „To nejde,“ začal se bránit nahlas. „Já musím počkat na bratříčka a na sestřičky.“

Nikdo se ho však na nic neptal. Pan řidič ho chytil za rukáv a vytáhl ven. „Bude to? Řekl jsem rychle!“ Načež ho surově popadl a odtáhl ho až na schody autobusu. „Koukej zapadnout dovnitř!“

S takovým zacházením ze strany dospělého člověka se Samuel ve svém životě ještě nesetkal. Hned začal nabírat k pláči. Bylo to přece tak nespravedlivé. Vůbec to nechápal.

„Ne, já nepojedu,“ bránil se a snažil se vystoupit. „Musím tady počkat na Emu a Kryštofa a Kristýnu.“

V té chvíli na jeho tváři přistála tvrdá dlaň. Dostal facku, až zavrávoral. Chápal to čím dál méně. Bije ho, přestože vůbec nic neudělal. Chtěl jim přece jenom vysvětlit, že nemůže jet, protože by sourozenci nevěděli, kde ho hledat. To je přece správné, že jim to chtěl říct, protože až by později zjistili, že ho musí vézt zpátky, zlobili by se ještě víc. Ano, byl přesvědčený, že se zachoval naprosto správně. Přesto byl potrestán. A tahle nespravedlnost páčila víc než otékající tvář.

2

Trvalo ještě mnoho minut, než se autobus rozjel. Všechno provázelo strašlivý řev a zmatek. Samuel seděl u okna, čelo i bolavou tvář tiskl na chladivé sklo a díval se na všechen ten nepochopitelný ruch kolem. Stýskalo se mu po mamince a po tatínkovi – po mamince, která by ho objala a pohladila po vláskách, a po tatínkovi, který by nikdy nedovolil, aby mu nějaký cizí člověk ublížil – tatínek by toho člověka určitě přepral.

Mezitím se do autobusu přesunul i ten nemluvný kamarád z mikrobusu – seděl o dvě řady před ním, zatímco vedle Samuela si sedla upovídáná holčička. Ta spustila a už se nezastavila: „Já se těším, že budeme na venkově, jako když jsem jezdila k babičce. Já jsem u babičky pěstovala cibuli a mrkev na zahradě. Babička má také králíčky a slepice. Babička...“

Samuel chtěl zavolat na toho kamaráda, ale nevěděl, jak se jmenuje. Čekal tedy, jestli se k němu otočí.

Neotočil. Samuel měl nutkání vyběhnout za ním a poklepat mu na rameno. Po posledních zkušenostech se ale neodvážil.

Když se dveře autobusu zavřely a všechno se začalo chvět drnčením motoru, Samuelovi se ulevilo, že ten, kdo mu dal facku; ten, co nechal děti samotné na ulici, nenastoupil. Místo toho tu byla trojice mladých lidí – dva muži a jedna žena. Žena prošla mezi sedadly zepředu dozadu a zase zpátky doprostřed. Nebyla sice tak milá jako třeba Vladka nebo učitelky z mateřské školy, přece jen se však snažila být přátelská: „Tak hele, drobotino, já se jmenuju Tereza. Můžete mi říkat Terko, jo! Helejte se, kluci mají moc práce,“ podívala se na ty dva, „tak jim to nekomplikujte, jo?“ Jak mluvila, vytáhla z kapsy zelené bundy cigaretu a zapálila si. „Žádný kňourání a nářky, jasný? Pojedeme dlouho a nebudeme zastavovat. Ale máme tady záchod. Kluci pro vás připravili fajnovej autobus, jo? Takže kdo bude chtít na záchod, přihlásí se u mě.“

Sotva to dořekla, asi pět dětí se přihlásilo. Tereza se přestala usmívat. Zdálo se dokonce, že má vztek. „No to snad nemyslíte vážně!“ vykřikla. „Vy si jako myslíte, že nebudu dělat nic jiného než s vámi chodit čurat?!“

Samuel nechápal, proč se ta Tereza teď zlobí, když přece sama chtěla, aby se přihlásili. Tihle lidé byli všichni do jednoho nespravedliví a nepochopitelní.

Tereza se mezitím už uklidnila a opět se snažila být přátelská: „No tak, komu se chce opravdu hodně?“

Nad hlavou zůstaly dvě ruce.

„Výborně. Tak vy dva pojďte. Tady,“ ukázala ke schůdkům, co vedly k postranním dveřím.

Autobus se rozjel. Chvíli couval, pak popojel dopředu a pak zatočil do ulice. Děti jdoucí na záchod cestou padaly a ty, co seděly, se tomu smály.

Mladík vpředu si také zapálil a stoupl si do uličky čelem k dětem. Samuel si pomyslel, že všichni tihle lidé brzy umřou. Tatínek mu totiž říkal, že kouř z cigaret ničí zdraví a zabíjí.

„Hele, mládeži,“ rozhodl se mladík podpořit Terezu, „Terka vám nebude dělat chůvu, jasný? Chceme tady samostatný děti. Kdo to nepochopí, bude to s námi mít těžký. Moc těžký. A kdo to pochopí, bude se mít dobře. Jasný?“

V autobusu zavládlo ticho.

„Na něco jsem se vás ptal!“ zvýšil mladík hlas. „Je vám to jasný?“

„Jasný,“ pochopily konečně alespoň některé děti. „Jasný,“ přidávaly se další.

Samuel se nepřidal. Přemýšlel, proč lidé, kteří kouří, a tedy chtějí umřít, si berou na starost tolik dětí. A nebylo mu to jasné.

3

Autobus se ještě chvíli motal v úzkých ulicích městského centra a potom zamířil po široké hlavní třídě přes Vinařský most ven z Králova. A právě když jeli po mostě, Samuel zahlédl věže Královského Hradu. Tam někde bydlím, uvědomil si. Tam někde spí maminka s tatínkem, tam někde jsou i moji sourozenci. Všichni jsou tam. Přišlo mu hrozně líto, že s nimi není. Co víc, autobus ho odváží někam daleko – ach jo! Tihle hrozní lidé, kteří brzy umřou, dělají samé chyby. Vezou ho úplně jinam, než kam ho měli dovést. A co bylo nejhorší – uvědomoval si, že jim to nemůže říct, že musí čekat, vyčkávat.

Kamarád o dvě řady vpředu se konečně otočil, ale Samuel mu ani nezamával. Byl příliš smutný. Úplně zdrcený.

„Ty brečíš?“ všimla si holčička vedle, která se mezitím představila jako Justýnka. „Já jsem taky brečela, když maminka usnula, ale teď vím, že ji hlídá andělíček, a až se moje maminka probudí, ten andělíček ke mně přiletí a dovede mě k ní.“

„Já nebrečím kvůli tomu,“ odsekl Samuel.

„Tak tobě se dělá špatně v autobusu? To se musíš dívat do dálky a počítat do padesáti,“ radila upovídaná Justýnka.

Samuel neměl chuť cokoliv jí vysvětlovat. Přesto řekl: „Já brečím, protože mě Kryštof, Ema a Kristýnka nebudou umět najít.“

„Oni nemají svého andělíčka?“ zeptala se Justýnka.

„Ne,“ odsekl plačtivě Samuel. Načež se na Justýnku nehezky rozkřičel: „Protože oni nespí! Jsou to moje sestry a můj bratr!“

Křik neušel Tereze: „Co je to tady?!“

Objevila se v uličce hned vedle Justýnky. Samuel zaváhal. Blesklo mu hlavou, že by jí mohl vypovědět všechnu svou nespokojenost – všechno

o sourozencích a o tom, že ho teď vezou úplně jinam, než kde měl být. Ale zároveň si dal do souvislosti její předešlé chování – jak dětem nejprve řekla, aby se přihlásily na záchod, a potom se na ně zlobila. Raději jenom špitl: „Nic.“

„Ptala jsem se ho na andělíčka,“ spustila však vzorně Justýnka. „On si myslí, že jeho bratr a sestry nemají andělíčka. Ale já vím, že mají. Moje maminka má andělíčka, který ji hlídá a...“

Tereza se otráveně zašklebila: „Jdi se bodnout s andělíčkama!“ Načež zase odešla. V uličce potkala jednoho z těch svých kamarádů a poklepala si na čelo: „Prej andělíčka, chápeš to?“

Po téhle zkušenosti se i Justýnka ponořila do sebe. Samuel neměl náladu ji poslouchat, a tak byl rád.

4

Autobus jel dlouho a Samuel dostal hlad. Přesněji, byl to spíš pocit, že by chtěl a snad i měl něco sníst, když od rána nejedl. Teprve vědomí, že nemůže, z toho dělalo hlad.

Nezdálo se totiž možné, aby těm třem o svém hladu řekl. Nemohl o něm říct nikomu. A to byla úplně nová zkušenost. Až dosud měl vždycky po ruce něco k jídlu. Ba co víc: maminka nebo tatínek mu jídlo nabízeli, ba až nutili. Čímž ještě oddalovali okamžik, kdy by snad přece jen mohl pocítit skutečnou potřebu jíst. Tvrdili o něm totiž, že je vybíravý, že jí málo a že je to s jeho stravou prostě hrozné. Tatínek často mluvil o dětech v Africe, které nemají co jíst – co ony by daly za to, kdyby měly na stole to, co on – Samuel – odmítá... Samuel bral hlad dětí v Africe na vědomí, to ano. Bylo určitě smutné, že nemají co jíst. Ale že by kvůli tomu sám začal baštit? To určitě ne. Tím spíš, že rodiče stejně nakonec vždy ustoupili a přes všechny výhrůžky mu dopřáli bonbónek, sušenku nebo čokoládku. Povolnější než maminka v tom byl tatínek.

Teď tu ale bylo něco nového. Venku za oknem se míhaly lesy a louky – úplně neznámá krajina. A v Samuelově břišku se připravovalo cosi, o čem začínal tušit, že bude už brzy hodně důležité. Co však bylo úplně nejhorší – byl s tím sám.

Tatínek mu také líčil, jak dřív bývala v rodině spousta dětí, maminky postavily na stůl hrnec s jídlem pro všechny a kdo si nestačil urvat svůj díl, ten byl den ode dne slabší, až nakonec umřel. Co když to podobně budou dělat tihle lidé – Terka a její kamarádi? Vůbec by se tomu nedivil. To paní učitelky ve školce by dávno napadlo dát dětem svačinku. Vzpomněl si na housičku s máslem a šunkou a světlé kakao, které ve

školce mívali odpoledne. Kakao si vždy přidával a houstičku někdy nechal, teď by ji ale určitě snědl; teď by mu přišla vhod.

Justýnka asi hlad neměla, protože už zase začala povídat: „Moje babička má taky psa a ten se jmenuje Drak. Má bílou srst a prohání slepice na dvorku a jednou utrl kohoutovi péro z ocasu.“

Samuel ji tentokrát poslouchal. Pes Drak honící slepice ho zaujal. Jak poslouchal, rukou šmátral v kapsách kalhot, jestli tam nenajde zapomenutý bonbónek nebo alespoň kousek sušenky. Škoda, že mu Ema nedala ten slíbený bonbon hned ráno. Když si představil, že by ho teď mohl strčit do pusy, chtělo se mu brečet. Ach jo!

S ubíhajícími minutami přibývalo dětí, které spaly, ale i těch, které dávaly najevo nespokojenost. Některé brečely, protože se jim stýskalo nebo se bály, jiné proto, že měly, tak jako Samuel, žízeň nebo hlad. Tereza z toho byla šílená a Samuela napadlo, že možná už brzy vystoupí. „Nemám tady pro vás jídlo!“ křičela. „Ani pití. Dejte mi s tím pokoj. Nevydržíte dvě hodiny bez pití?“

Jeden z jejích kamarádů se do toho také vložil: „Děcka, mám pro vás návrh. Ticho! Buďte ticho! Vydržte to ještě hodinu a já vám slibuju, že až dorazíme na místo, najíte se, kolik budete chtít. Platí?“

„Platí!“ vykřiklo několik nejposlušnějších dětí. Jiné se teprve teď probudily tím ráumusem a začaly se ptát, co se děje. Mladík to nevydržel a zařval ze všech sil: „Ticho! Tady bude klid!“

Když se autobus jakž takž uklidnil, všichni tři – Terka a dva mladíci – se sešli vpředu u řidiče a o něčem se radili. Samuel si pomyslel, že asi nemají svoje děti. To je vlastně jisté, uvědomil si, protože nespí. Pomyslel si ale, že asi nemají ani malou sestřičku nebo bratříčka, když nevědí, co takové děti potřebují.

Autobus teď vjel do města a Samuel si všiml, že je to Okrouhlov (uměl už trochu číst). Nikdy tu nebyl ani neslyšel, že město toho jména existuje. Doufal ale, že je cílem jejich cesty. Nechtěl, aby ho odvezli ještě dál.

„Myslíš, že tady zastavíme?“ zeptal se Justýnky.

„Nejedeme přece do města, ale na venkov,“ poučila ho Justýnka. „Tohle není venkov. Podívej, jaký jsou tu ošklivé domy. Fuj.“

Samuelovi se nezdály zase tak ošklivé, ale raději už mlčel. Vysvitlo slunce. Minuli dětské hřiště, na kterém si nehrály žádné děti. Také ulice tady v Okrouhlově se zdály být ještě liduprázdnější než ty v Králově. A také nebezpečnější. Samuel si všiml party velkých kluků, kteří právě vyskakovali z okna bytu v přízemí. Chvíli nato uviděl policejní auto, tak ho napadlo, že ti kluci možná kradli a policajti je za chvíli dohoní.

Vyjeli z Okrouhlova do rozkvetlých jarních luk a svěže se zelenajících polí. Tohle asi je ten venkov, o kterém mluvila Justýnka. Keře už byly obaleny šťavnatě zelenými lístky, zatímco některým stromům se teprve rozvíjely pupeny. Minulý rok touto dobou jeli se všemi sourozenci a rodiči na zřícený hrad a potom si hráli u potoka. Přesně takový potok teď Samuel uviděl, tak si na to vzpomněl. Letošní svět je oproti tomu loňskému nějaký divný.

5

Samuel usnul, aniž si toho všiml. Probudil ho až zlý, nepřátelský řev. Otevřel oči a zjistil, že autobus stojí u veliké budovy bez oken. Než si stačil uvědomit víc, někdo ho vytáhl za rukáv ze sedačky. „Tak bude to!“ Justýnka už tady neseseděla a také většina dětí byla z autobusu venku. Rozespalý a zmatený spěchal ke schůdkům. Vystoupil směrem od budovy a to, co uviděl, ho překvapilo: venkov. Proti němu bylo zelené fotbalové hřiště, za ním mělké údolí se stromy a ještě dál několik domečků. Než si ten pohled stačil užít nebo dát do souvislostí, hnali jeho i několik posledních dětí pryč – kolem autobusu do té budovy. Kromě mladíků z autobusu tu stálo několik dalších dospělých lidí. Jednoho chlapečka, který nechtěl jít, kopl. Byli neoholení a na první pohled zlí.

Samuel běžel k budově a měl strach. Když se dostal za skleněné dveře, pomyslel si, že je snad v bezpečí. Ale zahrnali ho ještě hloub dovnitř – přes šatny se skříňkami, jaké znal ze sokola, až se ocitl ve veliké tělocvičně. Bylo tady víc dětí než jenom ty, co přijely s ním – nejméně ještě jeden autobus.

Vyděšený Samuel se schoulil na žíněnku u sloupu – vedle kluka, ze kterého se shodou okolností vyklubal ten jeho kamarád. Přitiskli se jeden ke druhému, navzájem si položili hlavy na ramena a zavřeli oči. Ne, nechtěli vědět, co se bude dít. Nejradši by ani neslyšeli křik.

Přesto slyšeli. Nad vším ruchem zalomozil hrubý mužský hlas. Tělocvična utichla a někdo zařval: „Vy zatracený nevděčný haranti! Děláme pro vás jenom to nejlepší, když vaši rodiče chcipli. Chceme pro vás najít nový rodiče. Ale jenom pro ty, co nebudou dělat potíže. Kdo bude dělat potíže, toho odvezeme do lesa a necháme ho tam. Ať ho sežerou medvědi nebo vlci.“

„Babička říkala, že medvědi a vlci v Čechách nežijí,“ ozvala se odvedle Justýnka – našťestí potichu, takže ji muž neslyšel. „Ti žijí jenom na Slovensku,“ pokračovala.

„Takže,“ pokračoval zlý hlas, „bude tady pořádek. Nikdo nebude brečet ani křičet. Dostanete vodu a jídlo a deky na spaní.“ (Ze zlého hlasu se stal trochu méně zlý hlas.) „Takový jsme na vás hodný.“

„Já chci domů k mamince,“ ozval se z rohu hlásek nějaké holčičky.

„Ty chceš domů k mamince?“ rozkřikl se na ni ten hlas. Samuel s kamarádem se k sobě ještě víc přitiskli a pevněji sevřeli víčka. „Nemáš maminku. Tvoje máma je mrtvá!“

Holčička začala plakat.

„Ty brečíš? Tak dobře. Řekl jsem to jasně. Odneste ji do lesa k vlkům.“

Někdo asi holčičku vzal a odnášel, protože se ozval její zoufalý křik, který se vzdaloval: „Ne, já nechci k vlkům! Ne, já nechci! Ne...“

Když potom na odlehlém konci tělocvičny bouchly dveře, rozhostilo se naprosté ticho. Ticho, ve kterém byl slyšet i tlukot dětských srdcí.

„Doufám, že vy ostatní jste rozumnější,“ pokračoval zlý hlas vlídněji. „Arnošte, dejte jim najíst.“

Bylo slyšet nějaké popojíždění a drnčení, načež se ozval asi Arnoštův, na muže nezvykle vysoký hlas. Skoro jako by mluvila holka: „Mám pro vás koláče a housky. Tady se seřad'te. Kdo to nestihne, má smůlu. Rychle.“

Při vší hrůze a strachu se to Samuelovi ihned propojilo s tím, co mu říkal tatínek. A je to tady, pomyslel si: teď tedy jde o to, kdo se nají a kdo to nestihne a možná hlady umře. Popadl kamaráda, vyskočil a rozhlédl se. Uprostřed tělocvičny stál pojízdný stůl a na něm hromada housek a hromada koláčů. „Poběž!“

Přihnali se ke stolu jako první; teprve po nich začali přibíhat ostatní. Arnošt, ohnutý sešlý muž s velikým červeným nosem, se je snažil udržet v řadě. Samuel si chtěl začít brát, ale Arnošt mu to zakázal – že má počkat. Jak to? pomyslel si Samuel. Zase jedno pravidlo, co u těchto divných lidí neplatí. Když udělal všechno správně a byl u jídla první, tak by se přece měl i první najíst.

Po chvíli ale opravdu dostal housku a koláč – jako první. Běžel ke sloupu, kde měli s kamarádem útočiště na červené žíněnce, a začal jíst.

Hromada housek i koláčů se rychle ztenčila a na několik dětí se opravdu nedostalo. Přece jen to tedy funguje tak, jak říkal tatínek, pomyslel si Sam a byl se sebou spokojený. Všechno to pověděl kamarádovi a konečně se ho zeptal, jak se jmenuje. Jmenoval se Jirka a bydlel v Králově v Ústraší.

Tereza dětem rozdala kelímky na vodu. Po deseti je brala do koupelny a tam si natočily vodu z kohoutku. Zároveň jim ukázala, kde je záchod. O nějakém mytí nebo čištění zubů ale nemluvila.

Tělocvična měla jen několik oken nahoře pod střechou. Ta však byla tak úzká, že se ani nedalo poznat, jestli je venku už tma. O světlo v tělocvičně se staraly veliké zářivky.

6

Ještě že tu byl Jirka! Potichoučku si spolu špitali o autech a o raketách. Později se uvolnili a začali dělat kotrmelce. Zlý muž odešel; zůstali tu jen mladíci, kteří je vezli autobusem. Děti se osmělily a začaly vyvádět na náradí.

Samuel se ponořil do hry a zapomněl na všechno zlé. Zapomněl, že rodiče spí, zapomněl, že se ztratil sourozencům, že pan řidič vysadil dvě děti z auta, zapomněl, že dostal facku a že zlý muž před chvílí odnesl plačící holčičku vlkům. Přece jen to však nebylo tak bezstarostné hraní jako dřív. V každém okamžiku byl připravený, že se něco může stát.

Dlouho, velmi dlouho se nedělo nic. Samuel se úplně zpotil, jak vyváděl. Až pak se tělocvičnou rozlehlo volání; nebyl to ten zlý řev: „Ticho! Buďte ticho! Rozdáme vám deky na spaní!“

Samuel chytl Jirku a běželi na svou červenou žíněnku. Terka a jeden mladík přinesli hromady dek. Terka si stěžovala: „Ty bláho, to je šichta. To kdybych věděla, tak jsem do toho nelezla. Jestli to za ty prachy vůbec stojí...“

Vysvětlili jim, že budou spát na zemi, přesněji, kdekoliv si lehnou. Ať si to nějak vyřeší. Je to prý vlastně takový skautský tábor. Děti mezitím porůznu odbíhaly na záchod a teď někdo od dveří vykřikl, že došel papír.

„Ježíšmarjá!“ zděsila se Terka. „Ještě jim budu umejvat zadky, ne? Já se na to... To mě tak napadne, mít někdy děti. Ani náhodou! Tohle mě vyléčilo.“

Samuel s Jirkou zůstali na žíněnce. Ale tlačili se na ně jiní dva kluci, kteří žíněnku neměli. Tak šel pro deku nejprve jen Samuel, zatímco Jirka hlídal žíněnku, a potom si to vyměnili.

„Pusťte nás na kousek,“ žadonili ti dva – byli menší. „Hele, co ti dám.“ V rukách jednoho z těch kluků se objevilo lízátko.

„Tak jo,“ vyhrkl hned Samuel a natáhl ruku, aniž čekal, co na to řekne Jirka. Za chvíli mu to došlo: „A máte ještě něco pro Jirku?“

Kluci nic dalšího neměli. Ale tvářili se moc a moc nešťastně a byli asi hodní, tak se Samuel s Jirkou dohodli, že je na žíněnku pustí za to jediné lízátko, které si rozdělí.

Všichni měli hlad, ale i žízeň. Zapomínali totiž chodit pít. Samuela rozbolela hlava. Najednou se cítil unavený, skoro nemocný. Lehl si na žíněnku a nezúčastněně pozoroval basketbalové koše, žebříky a házenkářské branky se sítí. Na podlaze tělocvičny byla namalovaná spousta čar, jejichž smyslu nerozuměl. Zabloudil očima také nahoru – k zářivkám vysoko na stropě, a také k oknům. Vzpomněl si, co viděl, když vystoupil z autobusu. Nebylo pochyb, že mezitím už padla tma a v těch domečcích na druhé straně údolíčka se svítí.

Stejně se už mělo jít spát. Ti nervózní dospělí zhasli většinu světel a nechali jen jednu řadu – dohromady tři zářivky – takže v tělocvičně bylo šero. Z různých míst se ozýval pláč a vzlykot. Samuel neplakal, přestože se mu chtělo. Za těch několik hodin, které uplynuly od rána doteď (zdálo se to jako nekonečno), pochopil, že pláč nic neřeší, naopak, může být i nebezpečný.

A také že byl. Tělocvičnou se rozlehl netrpělivý křik dozírajících: „Tady se bude spát! Nechceme nic slyšet! Jasný!?“

Samuel těmhle dospělým nerozuměl. Pořád znovu o tom musel přemýšlet: Proč si vzali na starost tolik dětí, když to s nimi neumějí? Snažil se na to přijít, ale nic ho nenapadlo. Alespoň při tom přemýšlení na chvíli zapomněl na hlad.

Jenomže hlad neodešel. Vyprázdnil mu břicho a rozšířil se do celého těla v podobě touhy po jídle. Samuel by snědl cokoliv: chleba, polévku, zeleninu... Ačkoliv býval vybíravý.

Pořád se převaloval ze strany na stranu a nemohl usnout. Zato dva malí kluci, kteří si s nimi lehli na žíněnku, už spali. Vtom ho někdo šťouchl do ramene. Jirka. „Jel jsi někdy vlakem, kterej je rychlejší než letadlo?“

„Vlakem? Takovej existuje?“

„Existuje. Táta říkal, že jezdí v Japonsku.“

„A ty jsi byl v Japonsku?“

„Ne.“

„A tvůj táta tam byl?“

„Já nevím. Říkal, že je tam ten vlak.“

„Tak tam asi byl, když to ví.“

Jak plynul čas, tělocvična se začala uklidňovat. Byl slyšet jen jakýsi šum, způsobený šepotem anebo převalováním tolika dětí. Samuel zvedl hlavu a snažil se děti sečíst. Ale vždycky se zadrhl kolem čísla 30 – najednou nevěděl, kterou řadu dětí už počítal a kterou ještě ne.

Šero v tělocvičně jako by se rozmazalo. Samuelovi se zdálo, že v něm vidí létat něco jako světelné vložky anebo mravenečky. I hlad se rozmazal, nebyl už tak chtivý a možná, že vůbec nebyl – břicho usnulo. Samuel usnul s ním.

7

Probudil se, nevěděl kdy (zářivky svítily pořád stejně), a nevěděl ani kde. Kolem spala spousta dětí. Zpoceně nohy v botách ho tlačily a slipy ho dřely. Když se takto nepříjemně budil ve své postýlce doma u rodičů, sedal si a dával se do hlasitého nářku, který trval, dokud někdo z rodičů nepřišel. I teď si sedl a chystal se naříkat, pak mu ale všechno došlo: kde je a že se tu nebrečí. Chtělo se mu také čurat. Veliká plocha tělocvičny byla při krajích posetá dětmi, ale uprostřed prázdná. Vstal a přeběhl ke vchodu. Rozhlédl se, jestli to dospělým nevadí. Ale dospělí tu nebyli, nejspíš spali. Vyklouzl tedy do chodby, kde byly záchody. Sotva se tam ocitl, ucítil odkudsi vanout studený vzduch. Asi ze záchodů, pomyslel si. Vydal se za tím závanem. Na konci chodby zabočil doprava a před sebou uviděl otevřené dveře do tmy. To odsud vanul chlad. Vzpomněl si, že tudy přišel dovnitř, když je vysadili z autobusu. Vyčurám se tedy venku, pomyslel si. Jednou to takto dělal na nějaké chalupě, když netekla voda. Tatínek řekl, že budou chodit ven, a nechal celou noc otevřeno.

Samuel vyšel před tělocvičnu. Nebylo tu žádné osvětlení, dopadalo sem jen slabé světlo z chodby. Uvědomil si, že temnota před ním je údolí, které prve viděl. V dálce za tou temnotou svítily okna dvou chaloupek a na obloze Samuel uviděl hvězdy – své milované hvězdy, které tak často a rád pozoroval s tatínkem. Vesmír. Dokonce byl vidět Velký vůz.

Vlevo ve tmě si po chvíli všiml malých červených světýlek. Byly to žhavé konce cigaret a ozývaly se odtamtud hlasy. Zaslých Terku, jak říká: „Na další várku se mnou nepočítej!“

Pomyslel si, co za várku že to Terka nechce vařit, a vydal se na opačnou stranu – do tmavého travnatého kouta u zdi. Nikdo si ho nevšiml. Rychle se vyčural a rozespalý, trochu však přece jen probuzený, se vracel

zpátky. Vklouzl opět do chodby a chvíli přemýšlel, jestli se dát doleva, nebo doprava. Vlevo si všiml dvoukřídlých dveří, kterými se vcházelo do tělocvičny. Rozběhl se tam.

Kluci na žíněnce se mezitím roztáhli, takže se mezi ně musel násilím vtlačit. Otrásl se zimou a rychle se zabalil do deky. Z jedné strany ho hřál Jirka, z druhé strany jeden z těch menších kluků. Ještě chvíli se zahrabával hloub a hloub. Co kdybych se zul? napadlo ho. Když jednou spal s tatínkem ve stanu, také se do spacáku zouval. Sundal si boty a hned mu bylo příjemněji. Za chvíli už zase spal.

8

Ráno vypukla hrozná vřava, když přivezli housky a koblihy k snídani. Hladové děti se tlačily a strkaly. Terka na ně marně křičela: „Netlačte se, vy haranti! Jestli se budete tlačit, nic nedostanete! Nic vám nedám! Klidně si pochočíte! Nic!“

Samuel se také snažil dostat ke svému přidělu, už byl skoro u pojízdného stolu, ale nějaký větší kluk ho srazil. Propadl naprostému zoufalství. Všechno přece udělal tak, jak měl; přesně plnil tatínkovy rady: boty si sundal, nebrečel, jedl, co mu dali... a stejně mu to někdo zkazil. Už se chtěl opravdu rozbrečet, když uslyšel hlas jednoho z těch mladíků. Mluvil asi k Terce: „Že se tím vzrušuješ. Nech je, ať se porvou.“ Pak se obrátil k dětem: „Pospěšte si! Kdo si nepospíší, nebude jíst.“

Samuel pochopil, že se ho nikdo nezastane. Ba co víc: jestli rychle nevstane, jídlo mu snědí. Měl hlad a věděl, že jíst se musí. Vyskočil a vztekle; zuřivě se vrhl ke stolu. Nevybíravě odstrčil nějakou větší holčičku. Až pak si všiml, že je to Justýnka z autobusu. Přestože byl spíš drobný, zuřivost mu dodala sílu. Zmocnil se housky a koblihy – ani ho nenapadlo, že by mohl brát víc – a běžel zpátky k žíněnce. Obratně se vyhnul dětem, které se na něj sáply, a za sebou slyšel, jak mladík povzbuzuje: „Do toho! To je vono! Kdo si jídlo nevybojuje, ať nejí.“

Najednou se však tělocvičnou rozlehl ještě jeden hlas: „Tak co je to tady?!“ Samuela zamrazilo. Byl to hlas zlého muže.

Všechno rázem ztichlo.

„Co má tohle znamenat! Kdo tady hlídá!?“

Samuel pochopil, že výhružnost toho hlasu nepatří dětem. Divil se tomu: praly se přece děti. Hněv však patřil Terce a tomu mladíkovi. „Za pár hodin tady máme první klienty,“ pokračoval zlý muž, „a vy tady strpíte tenhle bordel?“ Byl opravdu rozezlený. „Chci, aby ty děti vypadaly dobře. Jasný!“

„Mysleli jsme... myslel jsem,“ koktal mladík, „ať se ukáže, kdo má sílu přežít.“

Zlý muž chytil mladíka za vestu a smýkal jím ke dveřím. „I to nejmenší, nejslabší dítě, ty idiote, může mít cenu! Třeba proto, že se

někomu zalíbí jeho copánek, nebo co já vím! A ty jsi tu od toho, abys je hlídal. Už tomu rozumíš?“ Ve tváři byli oba dva úplně rudí.

Mladík se navíc klepal strachem a děti s ním. I Samuelovi bylo mladíka líto a měl o něj strach, přestože cítil, že to, co zlý muž říká, znamená, že se začal zastávat jich – dětí. Jenomže děti se přece křičících dospělých, a tím spíš křičících obrovitých mužů, bojí.

Snídaně po chvíli pokračovala spořádaným výdejem jídla. Samuel schoval nesnědenou housku pod deku (koblihu mezitím už snědl) a šel si pro příděl ještě jednou. Dostal také kakao do kelímku.

Malí kluci, kteří spali u nich na žíněnce, se báli jít.
„Jen jděte,“ přesvědčoval je Sam. „Jíst se musí.“

9

Čas ubíhal nejprve rychle a potom pomalu. Než se Samuel nadál, byl oběd. Při hře s Jirkou a s velkým Vlád'ou a s malým Míšou zapomněl na starosti – připadal si jako ve školce, kde to miloval právě proto, že tam měl kamarády. Hrávali si na posádce vesmírné rakety a Samuel to naučil i zdejší kluky, takže cestovali vesmírem až na planetu Jupiter, která se nacházela na hřbetě gymnastického koně, kam se ale žádnému z kluků nepodařilo vylézt.

K obědu dostali těstoviny smíchané se vším možným. Nandali jim je do plastových talířů na polévku a jíst je měli lžící. Obyčejně by se Samuel něčeho takového ani nedotkl, ale dnes mu to připadalo docela dobré, možná dokonce výborné. (Hltal tak rychle, že o chuti neměl čas uvažovat.) Sotva dojedl, běžel se k umyvadlu napít. Pil dlouho a překotně. Pak si šel sednout na žíněnku – celý zpocený a umazaný.

Odpoledne se už čas jen vlekl. Podle toho, kolik světla sem dopadalo nízkými okny u stropu, se dalo odhadnout, že venku svítí slunce. Avšak děti zůstávaly zavřené uvnitř. V kuželech slunečního světla bylo vidět, jak se na podlahu snášejí smítka prachu.

Samuel nechápal, proč je nepustí ven. Venku je přece fotbalové hřiště. Mohli by s klukama hrát fotbal.

Některé děti pořád ještě plakaly a volaly maminku. Dospělí z nich byli nepřičetní. Chvillemi se je snažili utišit, ale nakonec to vždy skončilo tak, že ty uplakané děti začaly řvát ještě víc.

Jedna holčička byla asi nemocná. Celý den ležela v dekách, ani pro jídlo si nešla. Justýnka a několik dalších holčiček se o ni staraly. Zato dospělí si s ní nevěděli rady. Přinesli jí čaj a nějaké tabletky, ale holčička dál jen ležela. Samuel byl zvědavý a šel se podívat blíž. Překvapily ho její skelně lesklé oči. Jako by to byly oči panenky. Na čele byla zpocená a ve tváři nepřírozeně rudá.

Když nic nezabralo, dospělí zavolali zlého muže. Ten přišel; jeho tvrdé boty klapaly o podlahu, a sotva holčičku uviděl, měl jasno: „Tu tady nemůžeme nechat – za chvíli přijede zákazník. Odneste ji!“

Nešetrně holčičku vzali a někam ji nesli. Samuel nevěděl, jestli ji nesou do nemocnice nebo k vlkům.

Netrvalo moc dlouho a zlý muž se vrátil, tentokrát v doprovodu nehezkého tlustého člověka. Mluvili spolu nějakou cizí řečí.

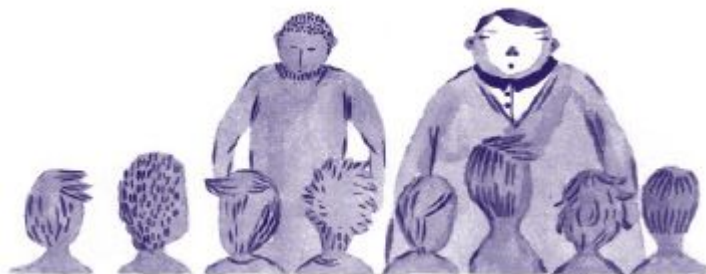
„Tady se seřad’te!“ zavelel zlý muž. „Rychle!“

Děti nevěděly, jak se řadit, ale bály se zlého muže, a tak se alespoň některé rozběhly doprostřed tělocvičny, kde vytvořily hlouček. Samuel nešel – bál se toho tlustého cizince, jehož tvář se ztrácela v masité bradě.

„Vy nevíte, co znamená seřadit se?“ rozlítil se zlý muž. Načež se obrátil na mladíka a Terku: „Můžete je laskavě srovnat?“ Tlust’och se tomu pobaveně šklebil.

Mladík s Terkou začali pobíhat po tělocvičně a nahánět zbývající děti, mezi nimi i Samuela, doprostřed. Tady z nich udělali řadu, dalo-li se to tak nazvat. Trvalo to dlouho, protože sotva se řada zdála dokončená, zase se někdo otočil, vyběhl... Prostě zmatek. Tlust’och se tomu smál sípavým smíchem.

Konečně se zdálo, že řada je, jak má být, a tlust’och v doprovodu zlého muže si začal děti prohlížet. Když se přiblížil k Samuelovi, Sam ucítil nepříjemný zápach, který se kolem muže šířil. Ne, nechtěl se tomuto člověku podívat do očí. Raději pohled sklopil do podlahy a jenom odhadoval, že si ho tlust’och právě teď prohlíží.

Naštěstí ho minul. Došel až na konec řady a cestou zpátky ukazoval některé děti. Vybíral si samé větší kluky: jednoho, druhého, Vládíka, čtvrtého... Znovu se přiblížil k Samuelovi. Samuel nevěděl, o co jde, přece však cosi tušil. Ne, nechtěl být vybrán. Nebyl.

Šest vybraných kluků si zlý muž povolal k sobě. „Tady Olaf si vás vybral – máte velké štěstí. Půjdete s ním a budete se mít dobře. Na cestu ode mě každý dostanete tohle.“ Zlý muž sáhl do hlubokých kapes a vytáhl šest čokolád. Samuel zapochyboval, jestli udělal správně, že nechtěl být

vybrán. Ale ne, uvědomil si hned. Odjet neznámo kam s takovým ošklivým smrdutým pánem přece nestojí ani za deset čokolád. To ať si ji radši ti vybraní kluci snědí.

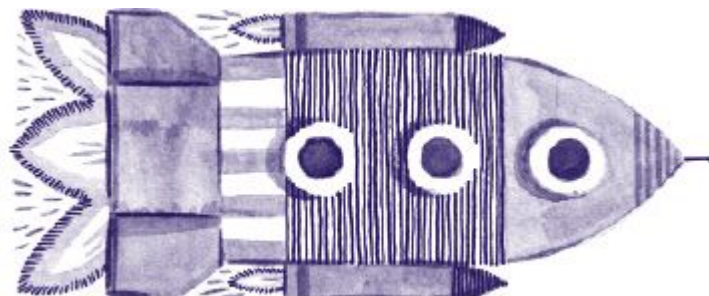
10

Do večere se už nic zvláštního nestalo. Koblih a housek bylo tentokrát dost – nepočítalo se s úbytkem šesti dětí. Vlastně sedmi dětí, vzpomněl si Samuel na nemocnou holčičku.

Čas strávený v tělocvičně byl už příliš dlouhý. Samuel si asi na záchodě špatně utřel zadek. Kalhoty měl navíc zmačkané, ponožky mastné a černé. Přesto si do poslední chvíle, než dospělí zhasli, hrál s Jirkou. Do posádky vesmírné lodi se přihlásily také dvě holčičky: tmavovlasá Natálka a zrzavá Bára. Hlavně s Natálkou byla legrace. Dělala, že je jejich maminka, a zlobila se na kluky, že na raketě neuklízí – pěkně jim to tam smrdí. A ta hrůza, jak si vaří. Samuel si ještě ke všemu prdl, a tak tam toho smradu bylo opravdu dost. Všichni se tomu smáli, až se zajíkali.

Nutnost uložit se k spánku se ohlásila zhasnutými zářivkami. Nastalo cosi, co nebylo ani světlo, ani tma. Zářivkové šero.

Co asi teď dělají Ema, Kristýna a Kryštof? napadlo Sama. Copak jim nikdo neřekl, kam ho nakonec odvezli? Jak to, že se tady neobjeví?

Najednou si vzpomněl, jak spolu žili všichni čtyři v jejich bytě, když už rodiče spali. Někdy se sice hádali, ale většinou si pomáhali. Jak rád by se jim vrhl do náručí. Jak rád by pověděl Kryštofovi, co všechno prožil. Jak rád by holky nechal, aby mu četly na dobrou noc. Pomyslel si, že sourozenci tam nejspíš dál spokojeně žijí – hrají hry, pouští si filmy, vaří... Cosi se mu zařízlo do hrdla. Řetízek od Kristýnky. A to už se mu pusinka i celá tvář proti vlastní vůli nakrabilala a začal plakat – potichu, pod dekou, aby si toho nevšiml nikdo z dospělých. Svět bez rodičů není ani trochu spravedlivý.

Část pátá – Do neznáma

1

Kryštof a Kristýna se probudili brzy ráno – sotva do bytu proniklo světlo počínajícího se dne a dalo vyniknout tomu hroznému nepořádku. Zatím o sobě ale navzájem nevěděli. Každý zvlášť se vždy převalil z boku na bok, zkontroloval ostatní, že ještě spí, a sám se také snažil zase usnout.

Ať už se konečně Jarka probudí, prosila v duchu Kristýna. Vždyť Samuela možná právě teď odvázejí někam do Německa a oni si tu klidně leží. Snad si to Jarka s tou cestou nerozmyslí...

V jednu chvíli už Kristýna skoro znovu usnula, ale vtom ji do ramene strčilo cosi měkkého. Podívala se tam a srdce jí zjihlo: kocour Ferda. Chlupatá kočičí hlava zblízka pohlížela do Kristýniných očí.

„No pojd' ke mně,“ zašeptala a nadzvedla okraj spacáku, aby pod ním udělala kocourovi místo. Kocour však váhal.

„Ferdo, Ferdíku,“ vábila ho Kristýna. Udělala směrem k němu pohyb rukou – ráda by ho pohladila. Kocour se však příkrčil a naježil.

„Neboj, Ferdo.“ Kristýnka ruku zvedla. Kocour se odrazil a zmizel.

„Ach jo,“ litovala. „Bylo by mu u mě dobře.“

Vstali a oblékli se. Vlastně se jen přioblékli. Bylo teprve sedm. Měli hrozný hlad, ale netroufali si vzít bez dovolení cokoliv k jídlu.

Teď ráno, v denním světle, vypadal byt opravdu příšerně. Pro hadry, pohozené podprsenky, prázdné láhve a neumyté talíře tu nebylo k hnutí.

Šramot probudil Emu. „Co je? Už se jede?“ promluvila nahlas, než si uvědomila, že Jarka ještě spí. Hlasitě oddechující Jarka se ani nepohnula. Jak spala, měla nehezky otevřená ústa a oteklou tvář. Děti se snažily na ni nedívat, ale nešlo jim to. Holky si pomyslely, jak je jejich maminka ve spánku krásná a přitažlivá. Tak rády by se na ni právě teď podívaly. Myslely obě na totéž: nemusely by u ní zůstat dlouho – stačila by čtvrt hodinka.

„Nemohli bychom jet kolem našeho bytu?“ vyslovila jejich společné přání nahlas Ema. „Chtěla bych se ujistit, že rodičům nic nechybí.“

Konečně se probudila i Jarka. „Bába chrápe a vy už jste vzhůru, co!“ spustila hned z postele.

„Můžeme si, prosím, udělat čaj a namazat chleba?“ zeptala se velmi slušně Kristýna. Všichni tři čekali jenom na tenhle okamžik – takový měli hlad.

„Můžeš... samo! Na to se mě ani neptej, ne? Cokoliv tady snězte, mládeži. Žrádlo pro Ferdu teda nemusíte, cha, cha.“

O chvíli později se s Jarkou sešli v kuchyni. Podařilo se jim najít čtyři hrnečky a čtyři talířky a připravili snídani i pro ni.

„Ty vole, to je hostina jak na zámku,“ nechala se Jarka slyšet. Změněným hlasem pak dodala: „Nedohodli jsme si včera nějaký výlet?“

Kristýna nepochopila nadsázku a zklamaně protáhla bradu: „Výlet? Jenom výlet?“

Ema ale tu nadsázku pochopila a rukou do sestry strčila: „Myslí tím tu cestu...“

„Já vim, hledáte bráchu,“ dodala raději i Jarka – tak nešťastný měla Kristýna pohled. „Kam že ho to podle Ládíka odvezli?“

„Do Vysokého Hradce,“ přispěchal Kryštof, který si vždycky pamatoval názvy.

„Vysoký Hradec?“ opáčila Jarka. „A vy víte, kde ten Hradec je?“ Nevěděli. Jen Kryštof tušil, že je to na jih od Králova, ale raději mlčel – nebyl si jistý.

„S váma je sranda jak s utopenýma kocourama. Vid', Ferdo... Samozřejmě vim, kde je Vysoký Hradec. A když tak mám mapu, ne?“

Až teď konečně uvěřili, že vše, co jim včera Jarka slíbila, opravdu platí. „Děkujeme!“ vrhli se k ní.

Rychle jim ale otrnulo – hlavně Kristýně: „A prosím vás, mohli bychom rychle vyjet? Abychom to stihli, než Samuela odvezou do Německa.“

Ema zase pořád myslela na to, jestli by se nemohli stavit doma u rodičů. Nahlas se to však neodvažovala říct.

„No jo, děvenko,“ uklidňovala Jarka. „To víš, že pojedeme. Jenom si zabalím a dám Ferdovi žrádlo.“

„Ferda nepojede s námi?“ podivila se Kristýna. „Vždyť mu tady bude smutno.“

„Ferdovi a smutno?“ Jarka se upřímně zasmála. „Bude šťastnej, že má bejvák pro sebe.“

„A nemohli bychom ho vzít s sebou?“ přimlouvala se i Ema.

„Vláčct kocoura autem, děvče?“ Jarka se rozohnila. „Kocour není pes. Kocour chce mít svý jistý.“

„Vážně, Emo,“ přidal se Kryštof na stranu Jarky (ne že by si chtěl šplhnout – to rozhodně ne, ale zdálo se mu, že to holky už přehánějí). „Co kdyby nám někde utekl? Nakonec budeme hledat kocoura místo Samuela. Můj spolužák měl kocoura a ten mu utekl a vrátil se až za dva týdny.“

Holky se po Kryštofovi opovržlivě podívaly.

„No vážně,“ hájil se. „Toulal se dva týdny.“

Jarka se rychle najedla a tak nějak nahodile začala do žluté igelitky shromažďovat věci. Kristýna se přitočila ke Kryštofovi a sykla: „No jo, aby ses zavděčil Jarce!“

Nejjasnější odpověď, co si o tom všem myslí, dal kocour Ferda. Schoval se a nebyl k nalezení. Holky mu daly do několika misek jídlo a vodu.

2

V Jarčině autě to vypadalo jako v jejím bytě. Bylo to malé červené auto: tak staré, že takovým ještě nikdy nejeli, a navíc plné krámů. Různé hadry a dečky měly asi zpříjemnit sezení. Ne tak prázdné krabice, zmuchlané ubrousky a kbelík se smetákem.

Jarka si všimla, jak se zarazili. „No, mercedes to není, panstvo. Ale jezdí.“ A začala sklízet věci ze zadních sedaček – házela je do nevelkého kufru vzadu, který se otvíral zvlášť a nebylo do něj vidět.

Sourozenci bezradně postávali, batohy na zádech. Tím, co jim ještě před chvílí připadalo nezbytné a správné, si teď už nebyli jistí. Opravdu je rozumné, aby jeli s touhle Jarkou do Vysokého Hradce? Jak tam budou Samuela hledat, když to tam vůbec neznají?

Ema cítila v srdci úzkost. Touha zastavit se alespoň na chvíli u rodičů ji neopustila. Neměla ale odvahu se Jarky zeptat. A tak nacpala svůj batoh do kufru (před ní tak učinili Kryštof i Kristýna) a schoulila se na zadní sedadlo. Celá se třásla.

Jarka otočila klíčkem. Motor nejistě zaúpěl a zmlkl. Podruhé a potřetí to bylo to samé: zvuk připomínal ržání koně. Kryštof z toho dostal záchvat smíchu.

Při dalších pokusech motor běžel o něco déle, nakonec však vždycky zhasl. Kryštof, který seděl vpředu, se svíjel smíchy a otáčel se na holky vzadu.

„No tak!“ rozčilovala se Jarka na své auto. „Tohle mi nedělej, ty šmejde!“ Pak se obrátila k dětem: „Však von se chytí. A kdyby se nechyt, zavolám Ládíka, aby nás roztáhl.“

„To jako že by nás někdo táhnul?“ divila se Kristýna. Nedovedla si představit, jak by je někdo mohl táhnout až do Vysokého Hradce.

Konečně motor naskočil a auto sebou cuklo. „Olééé!“ vykřikla radostně Jarka.

Vjeli na náměstí Blahoslavených. Přestože bylo skoro jasno, slunce zatím svítilo jen na dolní stranu náměstí. Uprostřed, kde dosud vládl stín, bylo teď po ránu mrtvo. Bezdomovci i mladí lidé spali pod dekami a jen občas někdo někde už seděl a hrabal se ve svých věcech, kouřil anebo pil z láhve.

Minuli budovu divadla. Znovu si uvědomili, že to odtud únosci odváželi Samuela. Samuel se jim připomněl se vším všudy. Naposledy ho viděli... předevcírem. Tak dávno! Už tak dlouho je chudáček ztracený a sám. Náhle si nedovedli představit, že by mohli dělat něco jiného než ho hledat. Ale zároveň si také nedovedli představit, že by to mohlo mít nějakou cenu.

Jenom Jarka si zachovávala veselou mysl. „To se to jede, když všichni spěj, ha, ha!“

Opravdu: město jako by patřilo skoro jen jim. Žádné fronty na světlech, žádné kolony aut. Za chvíli už uháněli po mnohoproudé silnici směrem z Králova.

Stejně jako Samuel o dva dny dříve, všiml si dnes i Kryštof Královského Hradu, který byl vidět, když přejížděli po Vinařském mostě.

„Podívejte, tamhle je Hrad,“ zavolal. „Tam někde bydlíme.““

„Kde, ukaž, kde?“ zajímala se Kristýna.

„Kryštofe, nemluv o tom!“ odvracela se naopak Ema.

Vinařský most zůstal za nimi a s ním i pohled, který je nakonec všechny rozesmutnil. Dokud byli v Králově, mohli se kdykoliv vrátit. Ale teď? Opouštěli domov.

Uklidnil je až pohled na kvetoucí stromy a zelenající se pole za městem. Nic nevadilo, že ti, kteří na podzim seli, teď nejspíš všichni spí. Obilí právě začínalo rašit a plevel se ještě nerozrostl. Ani v zahradách ještě nebylo poznat, že o zeleň už nikdo nepečuje. Kvetly v nich okrasné květiny i ovocné stromy.

Emě se na zadním sedadle začalo dělat špatně. V autě byl podivný vzduch – jako by sem pronikaly zplodiny výfuku. „Kryštofe, prosím tě, vyměníš si to se mnou? Mně je špatně.“

„Mně se ale vzadu taky dělá špatně,“ bránil se nejprve Kryštof.

„Mně ale už špatně je. Kryštofe! Pozvracím se!“

„No tak dobře,“ souhlasil Kryštof. „Ale pustíš mě zpátky dopředu, až se zase udělá na zvracení mně.“

„Jo, pustím tě. No dobře.“

Jenomže Jarka neposlouchala – uháněla s tou svou hlasitou károu dál a dál.

„Prosím vás,“ odhodlala se Ema, která opravdu celá zesinala, „můžete mi zastavit? Vyměním se s Kryštofem. Je mi špatně.“

Jarka neslyšela. „Co povídáš?“

Kryštof jí to hlasitě přetlumočil.

„Stejně si potřebuju zapálit,“ souhlasila Jarka a zajela ke kraji dálnice. Obyčejně by se tu stavět nemělo, ale teď, když aut jezdilo málo, se to nezdálo nebezpečné.

Vyskočili na svěží dopolední vzduch. V dálničním náspu kvetly sedmikrásky. Slunce už hrálo.

Až teď viděli, jak rychle se některá auta po dálnici ženou. Jen to zasvištělo.

Jarka kouřila a Ema si z batohu vyndala vodu, kterou si ráno natočila. Kristýna vodu neměla. „Emo, dáš mi napít?“

„Tak sis měla vzít svou vodu!“ obořila se na ni Ema. „Mám málo a není mi dobře.“ Věděla, že nakonec sestře bude muset dát – zase, jako pokaždé. Odjakživa na Kristýninu nepořádnost doplácela. Kristýna si nikdy nic pořádně nepřipraví a potom chce od všech pomoci.

„Emino, nebuď lakomá,“ naléhala Kristýna.

„Já jsem lakomá? Já?“ křičela Ema, jako by se jí ještě před chvílí nechtělo zvracet. „A co ty? Ty nejsi lakomá, když vodu nemáš?“

„Ježíšmarjá, trochu vody,“ povzdechla si co nejzhnuseněji Kristýna.

„Já ti vodu dám,“ vložil se do toho Kryštof. „Já mám taky vodu.“

„Tak vidíš, Emino,“ utrousila Kristýna. Nebylo to však úplně ono. Nechtěla vodu ani tak kvůli žízni, jako spíš proto, aby se přesvědčila, jestli se s ní Ema rozdělí.

Ani Emě tohle řešení příliš nevyhovovalo. Nechtěla zůstat tou, která je lakomá. Natáhla ke Kristýně otráveně ruku s láhví: „Na. Tu máš.“

3

Trvalo další dvě hodiny, než dojezdi do Vysokého Hradce. Jarka u volantu vypadala dost zmateně – úplně jinak než maminka nebo tatínek. Několikrát také sjela ze správné cesty a potom nadávala, že to mají špatně značené.

Když sourozenci uviděli ceduli Vysoký Hradec, zmocnil se jich nejprve pocit radosti. Zdálo se jim, že na cestě k nalezení Samuela udělali významný krok. Až teprve po chvíli, když projížděli neznámým předměstím, když míjeli řady nízkých domů, pilu a potom nádraží, když viděli, jak se Jarka bezradně rozhlíží před větší křižovatkou a nakonec zahýbá směrem do centra, aniž by měla tušení, jestli jede správně, až teprve potom se jich zmocnila úzkost. Anebo spíš prázdnota. Cíl, který až dosud znamenal nalezení Samuela, byl tady... a nic.

Před nimi po pravé straně postávalo několik lidí – starších mužů. Stáli s püllitry v ruce před něčím, co byla asi hospoda. Vypadalo to, že je Jarka bez povšimnutí mine, ale najednou zabrzdila, až to všemi škublo, a zajela k chodníku. „Víte co, já si tady dáchnu.“

Hlouček mužů stál asi dvacet metrů odsud. Jarka vystoupila a zamířila tím směrem.

„Co říkala, že udělá?“ ptala se Kristýna.

„Říkala, že si tady dáchnu.“

„Dáchnu? Takhle se to říká?“

Přestože nemuseli, zůstali v autě – doufali, že se Jarka hned vrátí a pojedou dál. A přitom byl venku krásný den, slunce svítilo právě na tuhle stranu ulice; asi proto stáli ti muži venku. Ano, mohli by na chvíli vystoupit. Město kolem však bylo příliš neznámé a ti muži napohled příliš

zpustlí. Sourozenci si nepřáli nic jiného, než aby Jarka už přišla zpátky a našla jim Samuela. Oni sami neměli nejmenší ponětí, kde ho tu hledat.

Zanedlouho se Jarka objevila venku mezi muži – také s püllitrem v ruce.

„Ona pije pivo,“ vyděsila se Ema. „Jak bude řídit? To se přece nesmí.“

„No jo,“ souhlasila Kristýna. „To je hrozný.“

Kryštof se snažil mít jiný názor, i když ve skutečnosti byl i on znepokojený: „Mně jednou říkal dědeček, že po jednom pivu se ještě řídit může. V některých zemích je to prý dokonce dovolené.“

Jarka si s těmi muži zjevně rozuměla – hodně mluvila a občas se smála. Do střechy auta pražilo slunce a uvnitř začalo být horko.

Už dopijí, mysleli si a snažili se vydržet. Püllitr, který Jarka svírala v ruce, byl opravdu už skoro prázdný. Dopila a zmizela uvnitř. Jde zaplatit, usoudili. Náhle se však objevila venku a v ruce měla opět püllitr – plný.

„Ježíšmarjá,“ vykřikla Ema – na krajíčku pláč.

V autě se už nedalo vydržet. Otevřeli dveře a vylezli na chodník.

„Nazdar, mládeži,“ zavolala na ně bujaře Jarka. „Pojďte se taky napít.“

Kristýna měla na Jarku vztek: „My jsme ještě děti, my nesmíme,“ odpověděla. „Vy taky nesmíte, když jste řidič.“

„Ale děvenko,“ zasmála se Jarka, najednou tak nějak lhostejně. „Jsem řidič, jenom dokud budu chtít.“

„A vy už nám nechcete pomoci najít Samuela?“

„Ale najdu vám ho, no jasně,“ blábolila Jarka, v jejíž mluvě už byla necelá dvě vypitá piva znát. „Kdo by mě dneska kontroloval, ne? To přece zvládnou. A pak: synovec dělá u policie. Můj Ládík.“

Přece jen je to trochu uklidnilo. Dali hlavy dohromady: „Myslíte, že takhle může řídit?“ dohadovali se. Kryštof si myslel, že jo – on by to přece také zvládl. A holky na něj nakonec daly. „Tak dobře, počkáme,“ souhlasily. Jenom kdyby už dopila – čas se tak hrozně vleče.

Všimli si také, že se po nich dívají ti chlapi, dokonce si na ně ukazují. Teď zblízka bylo patrné, že se sotva drží na nohou – tak byli opilí. Jeden se opíral o zeď domu – to on na ně ukazoval; ne, kynul jim, aby k němu šli. A něco šeptal – nebyl schopný mluvit hlasitě.

Holky se mimoděk chytly Kryštofa.

Jiný muž mluvil hlasitěji: „Tak vy hledáte bráchu, jo? ... To jste přišli pozdě. Jeli tudy, je to... jeden, dva... kolik dní?“

„Hele, neber jim naději, jo?“ okřikla ho Jarka. „Podívej, jaký jsou krásný. A ten frajer, jak ty ségry chrání. A hledají malýho bráchu. Nejsou dojemný?“

Jarka dopila a opět zmizela uvnitř. Jeden z těch mužů šel s ní. Po chvíli se objevili – v ruce s láhví. „To je rum,“ všiml si Kryštof. Všichni, co stáli venku, si láhev podávali a pili z ní. Poslední Jarka.

„Ona pije rum? To přece...“ Kristýna se k Jarce rozběhla a chytla ji za ruku: „To přece nemůžete pít!“

Jarka se jí vyškubla: „Tak pozor, děvenko, pozor! Mně nebudeš vykládat, co můžu a co ne! Mně teda ne! Pozor!“ A pila o to víc.

Kristýna svésila hlavu a vrátila se k ostatním. Ema, která nikdy neopustila myšlenku, že se měli zastavit u rodičů, začala vyčítat: „Vidíte? Já jsem vám to říkala.“

„Co jsi nám říkala? Jak jsme to mohli vědět?“ obořili se na ni Kryštof i Kristýna. „Samuela vezli přes Vysoký Hradec. To přece víme.“

Čekali u auta už víc než hodinu. Opilá Jarka vykřikovala něco o dětech z lepších rodin, jejichž rodiče si vospávají v luxusních bytech, zatímco ona... Opilí chlapi jí přitakávali.

Sourozenci od rodičů slyšeli, co může s lidmi udělat, když vypijí příliš mnoho alkoholu. I ve škole se o tom učili. Ale vlastní zkušenost s někým, kdo by byl střízlivý a pak se opil, neměli. Natož aby v Jarce odhalili skutečného alkoholika, který jakmile se jednou napije, přestane rozumně uvažovat. A tak tu náhlou proměnu v jejím chování ani trochu nechápali.

Jasně jim bylo jen to, že dnes se už nikam nepojede – s Jarkou ne. Nevěděli, co dělat a kam jít.

„Co kdybychom se šli zeptat na policii?“ napadlo Emu. „Třeba o tom autobusu něco vědí.“

„To je pravda,“ souhlasil Kryštof. „Určitě tady musí být policie. V každém městě je.“

Kristýna neříkala nic – propadla beznaději.

Kryštof s Emou se rozhlédli po ulici. Nikdo po ní nešel. „Tak já poprosím Jarku, aby se zeptala těch pánů.“ A vydala se k nim. „Prosím vás,“ začala co nejslušněji, „mohli byste nám poradit, kde je tady policie?“

„Policie?“ vykřikla Jarka. „Tak já vám nejsem dost dobrá? Chcete mě udat policii?“

Ema si sice uvědomila, že ji Jarka vůbec nechápe, ale nenapadlo ji nic, čím by to mohla napravit. Stála před Jarkou a klopila oči – úplně zmatená.

Zato Jarka se rozjela: „To mám za všechnu obětavost, co! Střechu nad hlavou jsem vám nechala, o poslední žrádlo jsem se s váma rozdělila, a vy takhle? Haranti zhejčkaný bohatý!“

Chlapi tupě přitakávali: „Pošli je k čertu. Co s nima? Ať se vrátí, odkud přišli.“

„No, co čumíte!“ rozkřikla se teď Jarka i na Kryštofa a Kristýnu. „Padejte od mýho auta. Nic už ode mě nečekejte! Ani ty, fešáku pihovatej! Ani ty s tím tvým tupým výrazem, děvenko! Dobře, že na vás konečně došlo. Mně je ten váš brácha ukradenej!“

4

Vůbec jim nedocházelo, co se vlastně stalo. Čím proti sobě Jarku tolik popudili? Co jí udělali?

Až dosud se ve svém životě nesetkali s tím, aby je někdo vysloveně neměl rád. Nanejvýš nějací ti spolužáci, kteří na toho či onoho hloupě nebo sprostě pokřikovali. Tohle ale bylo jiné. Viděli, že Jarka je nenávidí. Jen za to, že prostě jsou.

Kryštofa se nejvíc dotklo, že Jarka řekla o Kristýně, že má tupý výraz. Ač to tak nevypadalo, byl na svoje sestry hrdý. „Tupý výraz? To jako myslíte Kristýnu?“ rozčilil se. Otevřel kufr auta a podával holčkám batohy. „Jdeme na policii. Tam nám poradí.“ Sám byl překvapený silou, která do něj vstoupila. Vzal holky za ruce a odtáhl je na druhou stranu silnice. Až tam si všiml, že Kristýna a Ema brečí.

Zamířili do centra města v naději, že na nějakou policejní stanici natrefí. Vysoký Hradec vypadal podobně mrtvě jako Králov před několika dny. Většina obchodů zůstávala zavřená. Ale na rohu postranní ulice ve starém domě byl malý obchod a v něm prodával nějaký mladý muž všechno možné. Měl tam také chléb a sýr. Kryštof si uvědomil, že mají pořád ještě docela dost peněz. A všichni tři si uvědomili, že mají hrozný hlad. Ukrutný hlad. V posledních dnech je provázel skoro pořád – byl na prvním místě, a teprve potom všechno ostatní. Zatímco dříve, předtím než rodiče usnuli, se omezoval na pouhé: „Maminko, co bude k večeři?“ – řečeno od klavíru nebo od učení – na prvním místě činnost, které se zrovna věnovali, a pouhý nedůležitý hlad v pozadí.

I tady byla cena za jídlo vysoká, ne však tolik jako v Králově.

„Máte taky šunku? Jablka? Nemáte nějaké sušenky?“ vyptával se Kryštof.

Mladý prodavač působil vlídným dojmem. I když po zkušenosti s Jarkou už na lidskou vlídnost nevěřili, přece jen jim cosi bránilo podezřívát ho z něčeho špatného. Šel dokonce dozadu a přinesl něco jako uzené maso. „Tohle je nejlepší, co tady mám. Za dva tisíce je vaše.“

„Za dva tisíce?“ vylekali se. Tolik peněz? Musí jim přece něco zbýt.

Prodavač uviděl jejich úlek a pochopil. „No tak vám dám jenom kousek. Za stovku každému na chleba. Níž jít nemůžu. Zvířat je v chlívech dost. Ale nemá je kdo porážet. Kradou je pytláci anebo ... v Korábově Úpici prý v jednom chlévě pošlo tři sta krav.“

Koupili si tři bochníky chleba, sýr i to uzené maso na chleba, také jablka a čokolády, celkem za tisíc šest set korun. „Ale,“ všiml si prodavač, „co jste takový zaražený?“

Opravdu, holkám nebylo do řeči. To, jak jim Jarka nadávala, v nich zůstalo. Samy v sobě zlo neměly, a tak je ani nedokázaly pochopit. Naštěstí se rozprávěl Kryštof: „My totiž hledáme našeho malého brášku Samuela. Unesli ho z Králova v autobusu s malými dětmi a ten autobus prý jel někam sem. Nevíte, kde je tady policie? Musíme Samuela najít.“

„Na policii nechod'te, tam nic nevědí,“ radil prodavač. „A i kdyby věděli, není jim co věřit. Jsou uplacený... Slyšel jsem něco o tom autobusu, že tudy jel – hlásili to včera v místním rádiu.“

„Tak by nám mohli poradit v tom rádiu,“ napadlo Emu, která se probrala rychleji než Kristýna.

„Mezitím ho už zakázali,“ mávl prodavač rukou. „To je právě to: jsou uplacený. Nešlo jen o ty děti. Tohle je zlatej důl – většina lidí spí a lumpové vydělávají miliony. Radši mi řekněte, jak je teď v Králově. Kde tam bydlíte?“

„Vedle polikliniky na Sluncově,“ odpověděl naučeně Kryštof.

„Tak to je blízko Sluncovského kláštera,“ skoro zajásal prodavač.

„Vy to v Králově znáte?“ podivili se všichni.

„No samo! Vždyť tam studuju. Teda studoval jsem. Když se to stalo, byl jsem zrovna tady. Tohle je dům mých rodičů. I krám je jejich. Vzal jsem to za ně, jenom než se probudí. A docela to šlape.“

„Jenom než se probudí?“ podivila se Ema s jiskřičkou naděje. „Myslíte, že se probudí brzy?“

„Myslím, že až nastane ten správný okamžik, tak se probudí.“

„Jaký správný okamžik? Jako co?“ nechápal Kryštof.

„Protože si myslím, že nic na světě se neděje náhodou. To, že usnuli, má určitě nějaký smysl. Četl jsem o tom článek na internetu – v angličtině. Psali tam, že během jejich spánku dojde k inkarnaci čistých duší – že až se potom probudí, svět bude úplně jiný. I oni budou jiný.“

Děti nevěděly, co je to inkarnace, a ostatně je to zase tak moc nezajímalo. Důležité pro ně bylo něco jiného: „A kdy že se probudí?“

Odpovědět už prodavač nestihl, protože do obchodu někdo vešel. Policista.

„Á, vidím, že vyděláváš na mládeži,“ spustil a neomaleně osahal nákup, který Kryštof držel v ruce. „Sýr, uzený, no dobrý. Kdopak ti to dneska dodal?“ Policajt se zasmál. „Nebylo to z těch pošlých krav z Řečice, ha ha? Hele, potřebuju cigára – něco kvalitního.“

Pořád nebylo jasné, jestli je to myšleno přátelsky nebo ve zlém. Ale podle toho, jak prodavač znejistěl, to bylo spíš ve zlém.

Policista si všiml, jak na něj sourozenci hledí. Nebylo mu to vhod. „Máte nakoupeno?“ obořil se na ně. „Tak nazdar.“

Vzpomněli si, co o zdejších policajtech prodavač říkal, a raději šli. „Nashledanou.“ Venku dali hlavy dohromady, zároveň se hned hltavě pustili do jídla. Prodavač říkal důležité věci; možná dokonce ví, kdy se rodiče probudí. A navíc slyšel o tom autobusu. „Schováme se za rohem a pak se do krámu vrátíme,“ navrhl Kryštof.

„Já nevím,“ strachovala se Ema. „Já bych radši šla. Já se bojím.“

„Tak se tam nemusíš vracet. Nemusíš jít s námi,“ spustil Kryštof.

„Jo, Emo,“ přidala se Kristýna. „Když se nechceš dovědět o Samíčkovi a o rodičích, kdy se probudí, nemusíš s námi chodit.“

Schovali se v postranní ulici ve výklenku dalšího domu. Měli štěstí, že odsud bylo vidět oválné zrcadlo v křižovatce a v tom zrcadle viděli zrovna vchod do obchodu. Takže ani nemuseli vykukovat ven – mohli zůstat schovaní.

5

Policista odešel zanedlouho. V rukách nesl kartóny cigaret a mířil někam na hlavní ulici.

Jen chvíli vyčkali a nahrnuli se zpátky. „A kdy se teda...“ chtěli se zeptat. Prodavač je ale nenechal domluvit: „Viděli jste ho? Takhle to dneska je. Vezmou si cokoliv. Zadarmo. Když nedám, zabaví mi všechno. Zavřou mi krám. Možná mě zastřelí.“

„Zastřelí?“ podivili se. To se jim zdálo příliš.

Také prodavač, ještě nedávno student vysoké školy, se zarazil. „Co já vím?“

„A kdy se tedy podle tý ikarace rodiče probudí?“ zeptala se Kristýna.

„To není ikarace, ale inkarnace,“ opravil ji prodavač – teď spíše zase student. „Na inkarnaci věří lidé hlavně v Asii – je to součást východního náboženství. V Indii, v Nepálu... Věřící, že když někdo umře, tak se jeho duše po čase přestěhuje do nějakého novorozence, který se zrovna narodí. Nebo do nějakého zvířete. Takže duše je nesmrtelná, umírá jen tělo. A čím lépe ten člověk žil, čím více se oprostil od zlých věcí, tím lépe může žít v příštím životě, tím je jeho bytost dokonalejší. No a ti, kteří žijí úplně nejlépe a oprostí se od všeho hmotného, ti se už potom nepřetělí a splynou s vesmírem.“

„Za trest, že byli nejlepší, umřou?“ vykřikla překvapeně Kristýna.

„Ale to není za trest! To se myslí za odměnu. Vlastně se stanou součástí Boha,“ rozohnil se student.

„To je docela divná odměna, o takovou bych teda nestála,“ opáčila Kristýna.

Kryštof a Ema to vnímali podobně. Kryštof si teď všiml, že v obchodě po straně stojí výherní hrací automat na drobné mince. Panel automatu svůdně blikal. Kryštof miloval elektronické hry všeho druhu, a přestože mu rodiče hraní časově omezovali, dost si v nich věřil. Mnohokrát snil o tom, jak vyhraje, stane se boháčem a nebude muset pracovat. Teď ho napadlo něco trochu jiného: vyhraje a zabezpečí sebe i sestry – i Samuela, až se jim ho podaří najít. Mimoděk v kapse stiskl

drobné mince, které tam měl z dřívějšíka. Další mu vrátil prodavač při placení. Kryštof se na něj podíval a ukázal k automatu: „Můžu si zahrát?“

„Teď, když je to tak zajímavý?“ podivila se Ema.

Kryštof ji ale poučil: „Nevidíš, jak je to lehký? Vydělám pro nás spoustu peněz.“ A znovu pokynul prodavači: „Můžu?“

„Jestli máš za co?“ pokrčil prodavač rameny. „Je to sice od osmnácti, ale dneska je to jedno.“

„Hurá. Děkuju,“ zajásal Kryštof a nadšeně se vrhnul k automatu.

„To je blázen,“ opáčila Kristýna.

„Cvok,“ dodala Ema.

Kristýna dál přemýšlela o tom stěhování duší. „Pořád tomu nerozumím,“ vztekala se. „Proč by se ti nejhodnější už neměli narodit? A jak to souvisí se spánkem našich rodičů?“

„Souvisí to tak,“ vysvětloval prodavač, ze kterého se už zase stal spíš student, „že teď má dojít k planetární inkarnaci. Že právě všichni ti, kteří se už nenarodili, protože splynuli s vesmírem nebo Bohem, tak tihle všichni se teď převtělí do rodičů, kteří spí. Protože svět se má vydat jiným směrem.“ Student mluvil čím dál hlasitěji a holky ho přestávaly vnímat. Vlastně je zajímalo jen to, co se týkalo bezprostředně rodičů. „A to by potom už nebyli oni, kdyby se do nich někdo převtělil?“ usoudila Kristýna. „Tak to by ti, kteří se do nich převtělili, byli vlastně vrazi...“

„Naopak, dali by jim nový život,“ hájil svou teorii student. „Celé planety dají nový život.“

„My ale chceme svoje rodiče,“ vložila se do toho Ema.

„Neříkejte, že na vás vaši rodiče nikdy nekřičeli,“ zkusil to student z jiné strany. „Pak budou mnohem hodnější.“

To si ale pěkně naběhl. Holky se rozčílily: „Naši rodiče na nás nekřičeli! Nikdy! Jsou to ti nejhodnější rodiče na světě. Že jo, Kryštofe?“ obrátily se na bratra zabraného do hry.

„Co říkáš?“ houkl polohlasně Kryštof a věnoval se dál blikajícím obrazcům.

„Řekni, že máme nejhodnější rodiče na světě.“

„Jo, máme,“ přitakal Kryštof, ale vůbec nemyslel na to, co říká.

Najednou se od stroje otočil: „Nemáte nějaký drobný?“

„To myslíš jako peníze?“

„Jo, potřebuju další drobný. Už nemám.“

„Prohrál jsi naše peníze a chceš další?“

„Jo. Protože teď už jsem na to přišel, fakt. Teď už vyhraju. Uvidíš.“
Kryštof si byl jistý.

Ema věděla, že má v kapse několik drobných mincí. Nikdy by ale nedovolila, aby je Kryštof vhodil do toho stroje. Raději zalhala: „Já mám jenom papírovky. Kovový nemám.“

„Já ti to rozměním, jestli potřebuješ,“ vložil se do toho student, teď už zase prodavač.

„Tak jo,“ zaradoval se Kryštof. „Mám papírový dvě stovky.“

Holky dostaly strach. Co se to, proboha, stalo? Ty peníze jsou pro ně přece hrozně vzácné. Až je utratí, žádné další už nebudou mít. Jen díky nim si mohou kupovat jídlo a pití a hledat Samuela. Ema Kryštofa chytila za rukáv.

Ten se jí ale vytrhl: „Počkej! Teď vyhraju. Uvidíš.“ A podal prodavači papírovou dvoustovku. Dostal místo ní dvacet desetikorun a k hrůze holek jich do automatu naházel rovnou deset. Začal hrát.

„Kryštofe, prosím,“ přidala se Kristýna, které se zmocnila úzkost. Vzpomněla si totiž, že zatímco se tady zdržují, Samuel je potřebuje. Chudáček. Určitě se mu stýská. „Prosím. Už musíme jít.“

„Dnes večer sem přijde několik mých známých,“ snažil se prodavač vrátit jejich pozornost k planetárním záležitostem. „Budeme se bavit o té inkarnaci. Kamarád o tom doma našel celou knihu. Píše se tam, jak se svět duchovně promění. Nechcete večer přijít?“

„To nejde, my musíme hledat našeho brášku,“ nedala se zlákat Ema.

Kristýnu tyhle otázky zajímaly, ale aby se kvůli tomu s někým večer scházela, na to neměla ani pomyšlení.

Najednou se ozval cinkot mincí. Sypaly se z hracího stroje. Kryštof se začal chechtat: „A je to tady, panstvo!“ Mincí se vysypalo asi sedm

a automat zmlkl. „Neříkal jsem to?“ obrátil se Kryštof vítězoslavně k sestrám.

„Ach jo,“ povzdechla si Kristýna. „Počkáme na tebe venku. A pospěš si.“ Chytly se s Emou za ruku. Přestaly studentovi věřit, když Kryštofovi vyměnil dvoustovku, místo aby mu to hraní rozmluvil.

Venku svítilo slunce a krásně hřálo. Sestry si sedly na obrubník a daly se do jídla – potřeba jíst byla i teď na prvním místě. Najedly se, ale Kryštof nikde. „Tak pro něj dojdeš, ne?“ zeptala se ustaraně Kristýna.

„Já?“ ohradila se Ema. „Proč jenom já?“

„Protože na tebe víc dá,“ zdůvodňovala Kristýna svou pohodlnost.

„Na mě?“ zlobila se Ema. „Na tebe, přece. Na mě nikdy nedal.“

Nakonec se dohodly, že půjdou za Kryštofem společně. Zastihly ho právě ve chvíli, kdy mu opět došly mince a chystal se rozměnit další papírovou bankovku. „Kryštofe! To nesmíš?“ rozkřikla se Kristýna. „Nejsou to jenom tvoje peníze!“ Ema se přidala: „Jsou to peníze rodičů. Jenom jsme si je půjčili. Určitě by nechtěli, abychom je naházeli do automatu.“

„Ale já je tam nechci naházet,“ bránil se Kryštof. V očích měl nepřičetný výraz, jaký u něj holky viděly, snad jen když se ládoval hamburgerem v McDonaldu. Tatínek mu tenkrát řekl, ať ten hamburger klidně sní, ale ať, proboha, nemá tak připitoměle blažený výraz.

Kryštof pokračoval: „Čekejte! Jenom musím vyhrát, co jsem prohrál.“

„Jenomže nevyhraješ, chápeš to?“ křičela Ema – praktičtější než Kristýna. „Nad automatem se nevyhrává!“

„Co ty víš?“ odporoval Kryštof. „Jeden kamarád měl staršího bráchu a ten prej vyhrál padesát tisíc.“

„To je pravda,“ vložil se do toho potutelně prodavač. „Já jsem to tady taky zažil. Dá se i hodně vyhrát.“

„Tak vidíte,“ obořil se na sestry Kryštof.

Holky byly zoufalé a v koncích. Zbýval poslední argument: „A to, že na nás někde čeká Samuel, tě nezajímá?“

Teprve teď jako by Kryštof přišel k sobě. Podíval se na Kristýnu i na Emu a z jeho očí se začala vytrácet ona hamburgerová nepřičetnost.

„Samuel...? To je vlastně pravda. Musíme ho nejdřív najít. Dohraju to potom.“

Všichni tři vyšli před krám. Holky se na Kryštofa ještě pořád zlobily, ale zároveň byly šťastné, že je to zase jejich starší bratr, jak ho většinou znaly. A že nezapomněl na Samuela. Protože kdyby zapomněl na Samuela, tak to by byl konec!

„No jo, ale kde ho budeme hledat?“ uvědomily si.

„Kdybyste tolik nespěchaly, mohli jsme se zeptat toho kluka,“ namítl Kryštof.

„Kdybys nehrál, mohl ses ho zeptat dávno,“ utřela ho Kristýna.

„Jo?“ souhlasila Ema. „Kvůli tobě jsme se nezeptali.“

Byli už na odchodu – několik desítek metrů od obchodu. Kryštof se zastavil: „Tak já se ho ještě zeptám,“ a rozběhl se zpátky. Holky se lekly, jestli ho nenapadne znovu začít hrát, ale nějak vycítily, že ne; že Kryštof sice nepřizná, že něco udělal špatně, ale sám o tom ví a bude se snažit svou chybu napravit. Přesto se jim ulevilo, když se po chvíli objevil zpátky na chodníku. „Prý se říká, že ukradené děti svázeli na hrad Zlištej. Je to nějaká zřícenina nebo co. Dvacet kilometrů odsud.“

„Zřícenina? Jak by mohly děti žít ve zřícenině?“

„Já nevím,“ vyjel Kryštof podrážděně. „Možná je to hrad. Je to prý támhle tím směrem.“ Ukázal k centru města. A rovnou se tím směrem vydal.

Ema však zůstala stát: „Dvacet kilometrů? To neujdeme.“

„Tak se alespoň přiblížíme. Dojdeme tam zítra,“ trval Kryštof na svém.

6

Pod velikou sochou na starobylém náměstí stála skupina mladých pobudů. Kouřili, plivali před sebe a pokřikovali na sebe. Sourozenci už ze zkušenosti věděli, že takovým je lépe se vyhnout. Naštěstí bylo na náměstí i pár dospělých. Přesto se snažili jít od sochy co nejdál a na konci rychle zabočili do úzké dlážděné uličky. Dali se do běhu a za chvíli před sebou uviděli něco jako tunel – ulice procházela starým domem, který se nad ní tyčil jako nějaká věž. Kristýna se zeptala: „Není to ten Zlištejn?“

„Blázníš?“ zpražil ji Kryštof. „Ušli jsme sotva kilometr. Je to dvacet kilometrů.“

„To je pravda, Kristýno,“ přidala se Ema.

Najednou se ulice za nimi rozduňela koly nějakého těžkého auta. Přilétl k nim stále hlasitější lomoz motoru – dříve běžný a samozřejmý, teď však naprosto výjimečný. Otočili se.

Blížilo se k nim divné zelené auto – spíš vojenské auto – celý transportér. Na tom autu však neseděli vojáci, ale mladí lidé, dokonce dvě mladé ženy. Kolem krku jim vlály šály.

„Ahóój,“ volali někteří z nich a vojenský kolos se zastavil. „Kam jdete? Nechcete svézt?“

Holky nevěděly. Po zkušenostech s Jarkou už nevěřily nikomu. Na druhou stranu jim začínalo být jasné, že sami to nezvládnou – na někoho se budou muset spolehnout. „To asi nejde,“ špitla nejistě Kristýna. „My hledáme nějaký hrad.“

„Hrad Zlištejn hledáme, Kristýno,“ opravil ji Kryštof.

„Zlištejn?“ zaradovala se jedna z těch žen, oblečená v pruhovaném svetru. „Vy tam také jdete? To je báječný, bude nás tam spousta. Že jo, Tome?“ Obrátila se na svého přítele, o něco staršího muže, který seděl za volantem.

„No jasně. Ať žije mateřská školka!“ zažertoval křečovitě Tom.

„Tohle ale na mateřskou školku nevypadá,“ bránila je žena.

„Podívej, mají sbalené batohy. Vypadají ostříleně.“

Na autě, které bylo celé otevřené, se rozpoutala vzrušená debata. Sourozenci si všimli, že dva z mužů jsou také ještě spíš kluci, staří asi jako ten prodavač. A že oba kouří. Jeden měl červený šátek a tmavé vlnité vlasy,

druhý brýle s kovovými obroučkami a dlouhý svázaný cop, na sobě kožené černé kalhoty, jaké nosí motorkáři, a v ruce držel láhev – toho se holky polekaly. Ale zrovna tenhle muž promlouval celkem laskavě a shovívavě: „Přece je tady na chodníku nemůžeme nechat. Podívejte se na ně. Vždyť jim někdo něco udělá.“

Ženy byly oblečené zálesácky – to Ema poznala, protože chodila do vodáckého oddílu – však si s sebou sbalila svoje zelené kalhoty. Ta, která je první oslovila, měla na vlasech udělané dredy – její vlasy se tím pádem jemně ježily do šířky, jako by byly plyšové. Tahle žena měla až legračně malý nos – takový knoflíček – i malou pusinku; když se na ni holky zadívaly pozorněji, tak si dovedly představit, jak vypadala, když byla malá holka. Druhá žena měla vlasy tmavé a mastné, mastnou měla i pleť a moc toho nenamluvila. Vlastně ještě neřekla ani slovo.

Kryštof posádku auta zase tolik nezkoumal – sledoval jen řidiče a to veliké silné auto. Přemýšlel, jak se asi takové auto řídí a jestli by si to někde za městem nemohl vyzkoušet.

Výsledek debaty na palubě byl ten, že by děti měly v každém případě jet s nimi. Ema s Kryštofem mezitím už jednoznačně chtěli, když měli ještě navíc naději, že na Zlištejnu najdou Samuela.

Jenomže hlavu si postavila Kristýna. „Ne, já nejedu,“ odmítala tiše.

„Kristýno,“ snažili se ji oba sourozenci přesvědčit. „Sami tam nedojdeme. Ani neznáme cestu.“

„Někoho se zeptáme.“

„Neblázni,“ naléhal Kryštof. „Dneska tam stejně nemůžeme dojít.“

„Tak někde přespíme.“

„Aha, a kde asi?“ rozčílila se Ema. „Venku? Když nemáš spacák?“

„Ne, já nejedu,“ trvala Kristýna na svém.

Ema i Kryštof z toho byli zoufalí. „A tobě je jedno, že tam možná najdeme Samuela? Že je tam sám a čeká na nás? Takže tobě na Samuelovi vůbec nezáleží?“

„To neříkej, Emo,“ bránila se Kristýna. „Dobře víš, jak mi na něm záleží.“

„Když ti na něm záleží, tak proč nechceš jet?“

Situace byla o to horší, že hned vedle běžel naprázdno motor auta a nebylo jasné, jak dlouho na ně ti lidé ještě budou čekat. „Co je?“ houkl mladík s červeným šátkem. „Jedeme, ne?“

Ozval se i řidič Tom: „Takže vám náš vehikl není dost dobrý?“
Ema z toho byla úplně na nervy: „Prosím vás, počkejte chvíli.
Určitě pojedeme. Že jo, Kristýno?“
„Ne.“ Kristýna to svoje ne skoro nevyslovovala – dalo se spíš jen
tušit.

Žena s dredy naštěstí pochopila, o co jde, a seskočila dolů. (Tím pádem jim nemohli odjet.) „Ty se s námi bojíš jet?“

„Já nevím, proč nechce jet?“ vykřikl do toho Kryštof. „Já a Ema chceme a ona nechce.“

„Počkej,“ pokynula mu žena s dredy. „Ptala jsem se jí, ne tebe.“

Kristýna stála, ramena ohnutá pod tíhou batohu, a mlčela, divně zaražená.

Mladá žena ji objala kolem ramen. Kristýna sebou odmítavě škubla, ale nevysmekla se.

„Hele, mně říkají Cinda,“ představila se žena kamarádsky. „Mně přece můžeš věřit. Slibuju ti, že se nic nestane. Kluci jsou hrozně hodný. Všichni. Markéta taky,“ ukázala na druhou ženu. „Fakt.“

„Když já nevím,“ špitla Kristýna smířlivěji a schovala hlavu ještě hloub mezi ohnutá ramena.

„Vy někoho hledáte?“ zeptala se Cinda.

„Hledáme našeho bratříčka,“ šeptala Kristýna. „Ukradli nám ho a nevíme, kde je. Musíme ho najít. Musíme.“

„A proč hledáte zrovna tady?“

„Protože ho prý odvezli autobusem z Králova – všechny ty ukradený děti – někam sem k tomu blbýmu Vysokému Hradci. A teď nám někdo říkal, že je odvezli na ten hrad Zlištejn.“

„Na Zlištejn?“ zarazila se Cinda. „To je divný, ne?“ Hned si ale uvědomila, že by Kristýnu mohla znejistět. „No tak se tam spolu po něm

podíváme, chceš?“

Kristýně mezitím už tekly slzy – ani nemohla mluvit. „Jo,“ zašeptala.

Cinda ji vzala za ruku a snažila se jí pomoci do auta. „Počkej, sundám ti batoh.“

„Ne, batoh ne,“ odmítla Kristýna.

„Tak co je? Jedeme?“ ptal se netrpělivě Kryštof.

„Jasně, že jedeme, jak jinak. Můžeš si naskočit,“ vybídla ho Cinda.

„Hurá!“ zajásal Kryštof. „Můžu sedět vedle řidiče?“

„Kryštofe,“ napomenula ho Ema – nepovažovala jeho dotaz za zdvořilý.

Kryštof pomohl Emě a potom se nahoru vyšplhal sám. Cinda pomáhala Kristýně. Ema Kristýně tuhle nezaslouženou péči záviděla. Nejdřív dělá drahoty, myslela si, a potom o ni všichni pečují. Na druhou stranu byla ráda, že se Kristýna nechala přesvědčit. Představa, že by měli jít těch dvacet kilometrů někam do neznáma, a navíc zbytečně, když se mohou svézt, byla šílená.

„Musíte se víc oblíct,“ upozornil je muž s copem. „Přestože je teplo. Při jízdě tady fouká.“

Ti lidé asi opravdu byli dobří. Počkali, až si všichni z batohu vybalili bundy a dopnuli si je ke krku. Kryštofa někdo klepl do ramene. Byl to Tom: „Chceš teda dopředu?“

Kryštofa jako když polije živou vodou: „Můžu dopředu? Vážně?“

Vedle řidiče předtím seděla Cinda. Ta teď ale stejně zůstala ve druhé řadě s Kristýnou. Transportér měl čtyři řady.

„Držte se, usadte se, jedeme!“ ohlásil Tom. Vozidlo se otrásl, jak motor hlubokým tónem zachrčel a zaduněl.

7

Přejeli malou říčku a otevřel se jim pohled na celý Vysoký Hradec. V zahradách na břehu kvetlo několik ovocných stromů. Emě se rozbušilo srdce, když si uvědomila, že možná už za chvíli se uvidí se Samuelem. Snad...

„Jak je to tedy s tím vaším bratříčkem?“ zeptal se po chvíli muž s copem.

Znovu vše překotně vylíčili.

„Opravdu vám řekli, že by ty děti měly být na hradu Zlištejn? Víte, že je to spíš zřícenina?“ divil se ten muž.

„My tam totiž jedeme na slavnost Matky Země,“ dodala Cinda.

„Na slavnost? A čeho se týká?“ ptala se Kristýna, která se mezitím už vzpamatovala.

„Protože Matka Země nám dala najevo, že je nemocná. Že jsme se k ní nechovali hezky,“ vysvětlila Cinda.

„Aha,“ opáčil ironicky ten s červeným šátkem. „A proto jedeme v tomhle tanku, kterej žere třicet litrů nafty a zaneřád'uje vzduch.“

Sourozenci jeho poznámce moc nerozuměli a Cinda se po něm vyčítavě podívala: „Ale Míšo! Přece jsme si řekli, že je to naposledy. Na zpáteční cestě dáme to auto na nejbližší vřakoviště.“

Míšu to ale nepřesvědčilo: „Kompromisy, když se nám to hodí,“ ušklíbl se. „Samý kompromisy.“

„A jak nám to ta Matka Země dala najevo?“ vyptávala se dál Kristýna.

Odpovídali střídavě Cinda a ten s copem. Míša do toho uštěpačně vstupoval, žena s mastnými vlasy, které říkali Markéta, mlčela, tvářila se zdrceně – jako by jí to všechno hrozně leželo na srdci – a zimomřivě se choulila do sebe.

Z toho, co říkali, vyplynulo asi tolik, že předchozí generace, tedy současní rodiče a prarodiče, Zemi příliš vyčerpali; příliš bezstarostně vším plýtvali, zničili a zastavěli přírodu a ohrozili do budoucna život na planetě. Matka Země je proto na svou ochranu uspala a nechá je spát dost dlouho na to, aby se z toho všeho mohla vzpamatovat a aby ti, kteří neusnuli – její děti – pochopili, že své chování musí změnit.

S něčím takovým Kristýna ani Ema nemohly souhlasit. Kryštof se mezitím bavil vpředu s řidičem a debatu neposlouchal. „Náhodou, naši rodiče takoví nebyli,“ bránila rodiče Ema. „Museli jsme doma třídit odpad a šetřit vodou a všude zhasínat. A k Vánocům nám koupili kousek pralesa, aby jej nikdo nemohl pokácet. To by bylo pěkně nespravedlivý, kdyby Matka Země uspala i ty hodný.“

„To je pravda, já ti rozumím,“ přisvědčovala Cinda. „Je to nespravedlivý. Vůči vašim rodičům určitě – já tomu věřím. Ale příroda neumí být spravedlivá. Příroda nepřemýšlí o jednotlivcích. Ona se jenom brání.“

„To je ta příroda pěkně pitomá, když se brání takhle,“ zlobila se Kristýna. „Jo,“ souhlasila Ema. „Příroda přece není tak hloupá.“

Cinda však trvala na svém: „To máte jako s nemocným zvířetem, kterému chcete pomoci, a ono vás za to kousne. Řeknete kvůli tomu, že je to pitomé zvíře?“

Na takové zdůvodnění nebylo co říct. Holky ho ale nechtěly přijmout: „Tím si ale přece příroda nepomůže, když ublíží tomu, kdo jí chtěl pomoci. Takhle to na světě bude ještě horší.“

V Cindině tváři se objevilo něco víc než nesouhlas. Jakési zanícení, přesvědčení: „Jaké to na světě bude, holky, to teď záleží jenom na nás. Čím víc bude nás, kteří chceme být dobrými dětmi naší Matky Země, tím větší je naděje. Uvidíte na slavnosti: budou tam kamarádi z celých Čech. I z Německa a Rakouska přijedou.“

„A přijedou jako my na tancích?“ poznamenal Míša. „To bude vzdoušek!“

„Nech toho, jsi trapnej!“ okřikla ho Cinda. „Já myslím, že každá takováhle slavnost je velikou nadějí pro celý svět. Zřekneme se všeho, co nepotřebujeme: počítačů, mobilů, zřekneme se i aut, že jo, Tome?“ křikla dopředu na řidiče, který ale v hluku motoru a větru neslyšel. Cinda

pokračovala: „Matka Země tím, co se stalo, chtěla říct něco důležitého. A my tomu rozumíme. Musíme šířit tohle její sdělení.“

„A kdy se tedy rodiče probudí?“ zeptala se Ema opět na to, co ji nejvíc trápilo.

„Kdy? Až se svět změní.“

„Musí se vůbec probudit?“ dodal Míša. „Chybí vám snad?“ Míša byl holkám protivný.

Ten s copem se do toho nyní také vmísil. Měl klidný, tichý hlas; holky musely napjatě poslouchat, aby ho slyšely: „Já vím, chtěli byste své rodiče zpátky. Hlavně si pořád opakujte, že neumřeli. Jenom spí. Z toho, že neumřeli, se dá usoudit, že jde o nějakou dobrou věc, o nějakou změnu. Jak dlouho ta změna bude trvat, to v téhle chvíli nikdo neví. Hlavní je teď najít toho vašeho bratříčka. To je hlavní.“

8

Vyjeli z Vysokého Hradce a dostali se na malé silničky, které se vinuly malebnou krajinou plnou potoků, luk a lesů. Vítr je ovíval tím víc, čím rychleji jeli, a byl opravdu studenější, než by se zdálo. Ve stínu lesa jako by se dokonce i teď odpoledne udržel ranní chlad. Ale skutečnost, že se vezou, že jsou součástí party a že, jak doufali, se blíží k cíli své cesty, jim dodávala radostnou náladu. Ema s Kristýnou si oblíbily Cindu, která je brala jako sobě rovné. Ani ony ji nepovažovaly za někoho vysloveně dospělého – s tím jejím dětským nosem a pusinkou. A Kryštof, ten si jízdu vysloveně vychutnával. Když vyjeli na velikou pastvinu uprostřed lesů a silnice se na chvíli narovнала, Tom mu dovolil držet volant.

U osamocenéno venkovského stavení si Cinda všimla pumpy. „Jé, hele, pumpa, zastav!“ křikla dopředu na Toma. Tom zajel ke kraji silnice – až na trávu, kterou letos ještě neměl kdo pošlapat ani vypást. Vítr i motor utichly, nastalo ticho. Bylo to však ticho plné života, plné bzukotu much a zpěvu ptáků. Všichni vyskákali z auta a ten s copem (říkali mu Vilda) začal pumpovat. Za chvíli ze zelené trubky vytryskl proud vody. Oplachovali si obličej a pili.

„Myslíte, že je pitná?“ ptal se Míša.

„Proč by nebyla pitná?“

„Jestli není pitná, tak to poznáš, neboj.“ Všichni se začali smát.

Najednou bylo zase teplo: odpolední slunce hrálo. Cinda si sundala bundu i blůzu, pod kterou ale neměla podprsenku, a nechala si na záda i prsa nalévat vodu. Holky znejistěly a začaly se trochu bát, co se bude dít. Od maminky věděly, že se nesmějí v přítomnosti mužů svlékat. A potom se to stalo: Tom objal mokrou Cindu – bylo to úplně šílené, protože byla nahoře pořád ještě nahá. Holky se na ty dva přestaly dívat.

Ostatní si posedali a polehali do trávy kolem. Také Markéta, která se nesvlékla a s nikým se nebavila. Poblíž ní si lehl Míša, zatímco Cinda s Tomem zmizeli někde za stavením. Holky tušily, že tam dělají to, o čem však ještě přesně nevěděly, co to je. Věděly jen, že je jim to velmi nepříjemné, a úpěnlivě si přály, aby se už jelo dál.

Kryštof vylezl zpátky na auto, sedl si za volant a dělal, že řídí. Obvykle by si holky ťukaly na čelo, jak je dětinský, tentokrát by si však docela rády představily, že je Kryštof opravdu řidič; že se už může nastupovat a tahle hloupá zastávka končí.

Jenomže ostatním se pokračovat nechtělo. Míša s Markétou i Vilda začali svačit. Míša vytáhl chleba se šunkou a Markéta měla pečlivě zabalené bramborové placky. Kristýna si uvědomila, že má ukrutný hlad.

„Nedáte si placky?“ nabídla jim Markéta. Byla to první věta, kterou s nimi promluvila. Upejpavost, která byla Kristýně s Emou vlastní v jednání s cizími lidmi, šla tentokrát stranou. „Děkuju,“ řekla Kristýna snad až příliš rychle. „Vezmu si ráda.“

S plackami bylo čekání přece jen veselejší. Ukázalo se, že Markéta je hodná. Zavolala dokonce Kryštofa, ať si jde vzít; ať sleze z auta.

„Slyšeli jste o tom biskupovi,“ promluvil náhle Míša, „který spí jako zařezaný? Prý ho církev zavřela někam do kláštera a snaží se to tajit. Nikdo kromě dalších biskupů k němu nesmí.“

Holky nejprve nechápaly, co je pozoruhodného na tom, že nějaký biskup spí. O co vůbec jde? Ale Kryštof to pochopil, a aby to dal najevo, hlasitě se zasmál. „No přece biskup,“ vysvětloval holkám. „Biskup nesmí mít ženu. A když spí, tak to znamená, že má dítě, takže měl i ženu. Už to chápete?“

Kristýna se otráveně zašklebila. Tento druh tajemství ji zajímal asi ze všech tajemství nejméně. „Aha.“

Konečně přišli Tom a Cinda. Cinda už měla oblečenou blůzu, zato vlasy měla celé rozčepýřené a ve tváři byla rudá. Všichni do jednoho uhnuli pohledem.

„Tak co je? Nabereme vodu, ne?“ snažila se ty rozpaky rozptýlit.

Vzadu v autě vezli několik kanistrů. Všechny teď doplnili vodou. Kryštof se zmocnil pumpy a pumpoval tak prudce, že voda ještě přetékala. „Taky si přineste láhve,“ volal na holky. „Co když bude mít Samuel žízeň?“

Ano, všichni tři na to mysleli – že jsou už Samuelovi blízko. Jestli má ten Zlištejn být dvacet kilometrů od Vysokého Hradce, musí se nacházet už někde za těmito lesy. Vlastně byli zároveň i rádi, že se tu zastavili, ačkoliv si to neuvědomovali. Prodlužovali tím totiž dobu, kdy mají naději. Protože co když tam Sam není?

Konečně zase vyjeli. „Už budeme na tom Zlištejně?“ ptala se netrpělivě Kristýna.

„Vážně bych nemohl kousek řídit?“ žadonil Kryštof.

„A nebudou ty lidi, co Samuela unesli, ozbrojený?“ napadlo Emu.

9

Na začátku další pastviny se objevilo veliké rozpadlé stavení. „To je ten hrad?“ polekala se Ema. Myšlenka, že únosci mohou být ozbrojení, v ní hlodala. Bála se tím víc, čím víc se blížil okamžik rozuzlení.

„Ne, to určitě ne. Je to nějaký rozpadlý statek,“ uklidnila ji Cinda.

Když projížděli kolem, ze zbořeniště se i přes hluk motoru ozývalo zoufalé bučení. „Počkej, zastav!“ křikl na Toma Vilda. „Jsou tu zavřené krávy.“

Opravdu: zbořenina sloužila zřejmě jako kravín. Kolem se zelenaly pastviny a leskly vody potůčků, avšak krávy zůstaly zavřené. Ten, kdo je měl vypustit, asi spal.

„Ach jo,“ dávala Kristýna najevo své znechucení z toho, že se zase stojí.

„Musíme přece ty nebohé krávy vysvobodit,“ poučila ji Cinda.

„To jo, a ony nás za to ušlapou,“ dodal skeptický Míša. Jeho poznámka tentokrát Kristýně přišla vhod. Zajímal ji Samuel, a ne nějaké krávy.

Zato Kryštofa se zmocnilo vzrušení: „Vážně? Půjdeme je pustit?“ A už se chystal slézt z auta.

„Tak počkat,“ usadil všechny Tom. „Takový vyhládlý krávy můžou být nebezpečný. Musíme to nejdřív prozkoumat. Jdu tam.“

„Já taky. Můžu jít taky?“ hlásil se Kryštof.

„Tak dobře,“ souhlasil Tom.

Kryštofa se zmocnil nečekaný příval štěstí: Tom ho bere jako dospělého. Tom, který řídí veliké auto, který chodí s tou holkou a je o tolik starší.

„Ale budeš mě poslouchat. Žádný hlouposti!“ dodal přísně Tom.

Přelezli ohradu z klád, která v těchto místech ohrazovala prostranství před statkem. Dál pastviny obepínal drát, kterým kdysi proudila elektřina. Nedalo se předpokládat, že jím doposud proudí.

Jedno bylo jisté: zevnitř se ozývalo opravdu šílené bučení. Veliká dřevěná vrata byla zajištěna obří petlicí. Nad vrata zel v kamenné zdi nepravidelný otvor – kdysi okno.

„Musíme vlézt do toho otvoru,“ ukázal Tom. „Teprve potom můžeme otevřít. Jinak nás vážně ušlapou.“ Něco ho napadlo: „Počkej tady, skočím do auta pro provaz.“

Kryštof pokračoval v cestě k vratům – nemyslel na to, že má čekat na místě a stát. Za vrata to nejen bučelo, ale i dunělo. Občas se otřásly úderem. Ne, neměl strach. Byl šťastný, že prožívá dobrodružství; šťastný, že se může nějak zabavit. Prohlížel polorozpadlou zeď. Měla spoustu stupů na místech, kde se vydrolila cihla nebo kámen. Opravdu připomínala zřícený hrad. Kryštof po ní začal lézt nahoru. Občas se nějaký kamínek nebo kus staré omítky odlomil, ale šlo to. Sotva vylezl metr nad zem, mohl se chytit vršku vrat a vyhoupnout se na ně. Nahoře je lemoval veliký trám zapsuštěný do zdi – jakási zárubeň. Jakmile stál na zárubni, dosáhl už do okna, ale ještě tam neviděl.

Přiběhl Tom: „Sakra, mladej, ty seš netrpělivej!“ zaklel. „Ale dobrý. Hlavně buď opatrněj.“

Kryštofa teď čekal nejtěžší úkol: vyhoupnout se do okna. Kdyby spadl, namlátil by si.

Holky v autě se mezitím držely za ruce. „Podívej, kam leze,“ strachovala se Ema. „Ať se mu nic nestane.“

„Ten váš bratr je fakt dobrej,“ chválila Cinda. „Nemůžeme ty krávy přece nechat trpět. Pochcípaly by žízni.“

„Když my potřebujeme hlavně najít Samuela,“ zanaříkala Kristýna. „Co když se Kryštofovi něco stane? Krávy za to nestojí.“

Kryštof se pod sebe nedíval. Našel několik stupů pro nohy a vysoukal se do otvoru. První, co zaznamenal, byl šílený puch. V šeru

zříceniny už některé krávy ležely pošlé a rozkládaly se. Většina jich ale ještě žila. Některé nervózně posedávaly. „To je síla,“ křičel Kryštof dolů.

„Viš co, když už tam jsi, hodím ti provaz. Chytej!“ pokynul mu Tom.

Musel však provaz hodit snad desetkrát, než se Kryštofovi podařilo konec lana zachytit. Okno bylo naštěstí dost široké – přesněji, široká byla zeď postavená z velikých kamenů.

Kryštof si myslel, že Tom vyleze nahoru po laně. Ten ale místo toho přivázal druhý konec k závoře. „Ne aby tě teď napadlo zatáhnout,“ upozornil Kryštofa. „Jestli se vrata otevřou, je po mně.“

Když bylo lano upevněno, vylezl Tom za Kryštofem. Byl v tom velice obratný. „Do prdele!“ zaklel, když uviděl tu spoušť uvnitř. „Až řeknu, otevřeme lanem závora. Těš se na ten hukot. Tři, dva, jedna...“

Tom zabral a závora se opravdu pohnula, ale nechtěla se vztyčit úplně. Obě křídla vrat pořád ještě držela u sebe. „Budu tam muset slízt.“

Spustil se zpátky na zárubeň. Vztyčená závora odtamtud byla na dosah. Tohle byl okamžik, kdy se Kryštof přece jen začal bát. Tom byl nebezpečně blízko kravám a navíc se vykláněl tak, že mohl spadnout právě ve chvíli, kdy se mu podaří vrata otevřít. Kryštof si v okně skoro lehl, aby mu to náhodou neujelo. Konečně se závora zvedla a vypadla. Jedno křídlo se pootevřelo a vznikla asi půlmetrová škvíra. Chvíli se nedělo nic. Pak se ozvala rána a Kryštof se šíleně lekl. Vrata se rozletěla a první kráva, nebo možná býk, se řítily ven. Pak následovaly všechny ostatní. Tedy jen ty, které toho byly schopny. Mršiny zůstaly na svých místech, stejně jako několik zesláblých nebo zraněných kusů. Vrata byla dokořán, avšak byla pro tolik krav příliš úzká. Stádo se tlačilo ven. Některé kusy zamířily podél ohradníku na pastvinu, ale jiné narážely do ohradníku jako šílené a rozdíraly si o něj tělo do krve. Ohradník se prolomil a několik kusů se prohnalo kolem auta někam pryč. Holky stačily jenom vykřiknout a přihrčit se. I Cinda se lekla. Ema si jen uvědomila, že všichni v autě leží.

Za chvíli bylo po všem. Dvě ušlapané krávy zůstaly ležet za vraty, ostatní se rozptýlily po krajině. Návrat obou hrdinů způsobil v autě vzrušení. Všichni se hlasitě překřikovali a vyjadřovali se k tomu, co právě prožili. „Já jsem myslela, že kráva takovou ohradu přeskočí,“ uvolnila se i Ema. „Vždyť je docela nízká.“

„Aha, a proč by asi tu ohradu takhle stavěli, kdyby ji krávy uměly přeskočit,“ poučoval ji Kryštof, kterému jakoby narostla křídla.

Jenom Kristýna nepřestávala myslet na bratříčka. Představovala si, co by Samuel říkal těm kravám, a vzpomínala, jak spolu často vyváděli v peřinách. Moc ráda by se s ním pomazlila.

10

Opět vjeli do lesa a ten je nadobro obklopil. Chladný lesní vzduch jim proudil kolem tváří a holek se zmocnila tíseň – přestaly si být jisté tím, že les vůbec někdy skončí.

Potkali partu snad dvaceti poutníků na kolech, určitě mířili také na tu slavnost. Tom zastavil, chvíli se spolu zdravili a bavili se. Bylo to úplně normální a nikoho by nenapadlo, že je svět ve skutečnosti o tolik jiný.

Náhle se les rozestoupil a po levé straně se objevil hrad. „Tak to je on – Zlišťejn,“ ukázala Cinda na vysokou hradní věž ve tvaru kvádrů. Hrad se tyčil nad lesnatou krajinou, kterou ozařovalo teď už odpolední slunce. Holcám se rozbušilo srdce strachem i vzrušením.

„A kde by měly být zavřeny ty děti?“ zeptala se první Kristýna.

„Možná támhle v té budově vedle věže,“ ukázal Kryštof. Ale těžko říct, jestli to vůbec nějaká budova byla.

Jak se blížili, kolem bylo čím dál rušněji. Trampové se sem scházeli a party se navzájem zdravily, opravdu jako by se ani nestalo to, co se stalo. Všichni se těšili na slavnost a Emu napadlo: „To je divný, ne? Přece tu nebudou držet unesený děti, když je tu tolik lidí.“

„Emo, prosím tě, neříkej to,“ okřikla ji Kristýna, která své pochybnosti chtěla sama před sebou skrýt. „Nebo to všechno zkazíš.“

„Jak bych to asi mohla zkazit!“ utrhla se na ni Ema. „Nevíš?“

Zaparkovali auto pod hradem. Už tady stálo několik aut, spíš starších, a také jeden autobus.

„Není to ten autobus, kterým sem přivezli Sama?“ napadlo Kristýnu.

„To asi těžko, podívej,“ ukázal Vilda. „Vystupují z něj lidi, jako jsme my. Přijeli na slavnost a sehnali si k tomu autobus. Víím, že byste si přáli, aby tady váš bratříček byl,“ pokračoval tím svým klidným hlasem.

„Ale nejspíš jste se spletli. A i kdyby to tak bylo: kdyby sem ty děti přivezli, tak teď už tady určitě nejsou. Jestli chcete, projdu s vámi hrad a zeptáme se tu.“

„A nemohli je zavřít někam do sklepa?“ napadlo Kryštofa. „Takové hrady přece mají spoustu sklepů a skrýší a tajných chodeb.“

Vilda jen pokrčil rameny. Víc k tomu neměl co říct.

Ema se obávala, aby jeho nabídku nezapomněli přijmout. „Já budu ráda, když půjdete... půjdeš s námi.“

11

Vydali se s Vildou po cestě do kopce k hradní bráně. Kdosi jim do rukou vtiskl letáky. Bylo na nich velkým písmem napsáno „Desatero pro Matku Zemi“ a na druhé straně bylo deset rad, co mají lidé dělat, aby si Matku Zemi udobřili. Matka Země se totiž podle letáku na lidi zlobí a dala to najevo právě tím, že jich většinu nechala usnout. A proč uspala právě ty, kteří mají děti? Protože všichni rodiče mají mysl neustále zaneprázdněnou myšlenkami na své děti, takže by se nemohli stát dobrými pomocníky Matky Země. Naopak ti, kteří děti nemají, mohou Matce Zemi sloužit celou svou duší a úplně se jí oddat. K tomu jim má posloužit toto desatero.

Sourozenci ale nečetli. Holky svůj leták podaly Kryštofovi: „Na, vezmi si to.“

„Proč já?“ ohradil se Kryštof, který měl svůj vlastní. Strčil všechny tři letáky do kapsy.

Vstoupili bránou do prastarého hradu. Více než kamenné hradby a docela zachovalé budovy je v prvním okamžiku zaujalo opékání selete a stánek s jídlem. Všichni do jednoho dostali ohromnou chuť na pečené maso, které se tady nabízelo úplně stejně, jako když byli před rokem s rodiči na zřícenině hradu Větrník. Jejich dětské duše jim našeptávaly, aby v první řadě nasýtily své potřeby – svůj hlad. Avšak kvůli nutnosti hledat Samuela si nikdo z nich netroufl se o tom zmínit. A tak jen polkli naprázdno a šli dál.

„Vidíte,“ ukazoval Vilda veliké provalené otvory ve zdech, „tady by je ani neměli jak zavřít.“

Šli mlčky za ním. Ve zřícenině tábořily desítky lidí. Jestliže už dole pod hradem tušili, že je to téměř beznadějně, teď jim nezbývala naděje vůbec žádná. Jenom Kristýna se ještě zdráhala vzdát. „A co třeba v té věži? Mohou být zavření ve věži. Anebo v nějakém sklepení.“

Věž však byla otevřená. Prošli tlustou, neuvěřitelně tlustou zdí a vydali se po příkrých schodech nahoru. Stoupali mlčky. Bylo to jasné: Samuel na hradě není.

Stoupali dlouho. Jednou proti nim seběhlo několik mladých mužů, nebo spíš kluků. Zadýchali se. A nakonec se ocitli nahoře na plošině, kterou zalévalo narezlým světlem zapadající slunce. Pod sebou, všude kolem, měli

malebnou krajinu; viděli rybníček v lukách, viděli vodní nádrž v údolí mezi lesy, viděli zalesněné kopečky proti modré, červenající obloze. Jenomže ve skutečnosti viděli prázdno. Ano, ta krajina pro ně byla prázdná. Neměli žádný směr ani cíl, žádnou náповědu, kam dál odsud jít. To, co je pohánělo několik posledních dní: nutnost najít Samuela stůj co stůj, vyhaslo. Pochopili, že neznají žádný způsob, jak ho najít.

Vilda si všiml jejich skleslosti. „No nic, zůstanete s námi na slavnosti,“ snažil se je ukonejšit. „Uvidíte, že je třeba nechat věci plynout tak, jak mají být. Myslím, že se o tom píše i v tom desateru: Nestav se do cesty vodě, větru, ohni ani žádnému živému tvorů. S vaším bratrem to nějak dopadne. Jeho životní cesta bude možná delší a složitější, ale třeba to tak má být. Určitě. Má to tak být.“

Nesouhlasili, ale neměli ani sílu odporovat – tentokrát ne. Sedli si na dlažbu, na zádech s batohy – těmi se opřeli o kamenný val. „Já mám hrozný hlad,“ řekla Ema.

„Já taky,“ přisvědčil Kryštof.

Kristýna mlčela.

Dole se opékalo sele a prodávali tam pečené maso za docela normální cenu – peněz měli zatím dost. Jenomže seděli. Aby se najedli, museli by se zvednout a jít.

Část šestá – Sám

1

Život v tělocvičně začínal být velmi nepříjemný. Děti byly špinavé a nevyspalé. Samuela bolela hlava a k ránu nemohl spát. Převaloval se mezi Jirkou a dalšími kluky a čas do svítání se zdál být nekonečný. A i potom, když se začalo rozednívat, všichni pořád ještě spali. Samuelovi se chtělo křičet, naříkat, stěžovat si. Věděl však, že by to nemělo žádnou cenu, a navíc – mohlo by to být nebezpečné.

Také dopoledne se vlekl. Vzduch v tělocvičně byl vydýchaný a čím dál teplejší. Mezi dětmi se vytvořily různé party, které vůči sobě začaly být nepřátelské. Samuela s Jirkou a Natálkou nechtěla cizí parta nějakého Karla pustit ke koni, na jehož hřbetě se ale přece nacházela planeta Jupiter, ke které chtěli letět. Samuelovi se zdálo, že hra na kosmickou raketu je tím nenávratně zničena. Sedl si na žíněnku, hlavu opřenou o kolena, a mlčel. Také ho bolelo břicho.

Před polednem se přece jen trochu probral a začal si zase hrát. Konečně na chvíli zapomněl na pomalu se vlekoucí čas i na všechny potíže, které má. Parta toho zlého Karla se přesunula na jiné nářadí a kůň zůstal volný. Raketa se chystala přistát na planetě Jupiter. Najednou však Samuela zatlačilo břicho a musel co nejrychleji běžet na záchod. Zalezl do plechové ohrádky, která záchody oddělovala jeden od druhého, a usadil se. Nějak se mu ale přestalo chtít. Jak tam tak seděl, uslyšel v chodbě hlasy a lomoz kroků. Poznal hlas zlého muže a také to, že ostatní hlasy nemluví česky. Chodba po chvíli utichla, ale ozvěna těch hlasů sem doléhala z tělocvičny.

Samuelovi se podařilo vyprázdnit. Dál však seděl – nechtělo se mu tam. Nevěděl, jestli je to dobře nebo špatně, nemyslel ani na to, že by se

tady měl ukrýt, jenom mu něco říkalo, že teď zpátky do tělocvičny nemá chodit. Proč také? Netouží přece po setkání se zlým mužem.

Trvalo to dlouho. Pro ukrácení času sčítal a odčítal dlaždice na podlaze a bubnoval do plechové zástěny rytmy známých písniček.

Konečně bylo slyšet, že se dveře tělocvičny otevřely, a chodba se opět rozezvučela kroky. Bylo jich však tentokrát mnohem víc. Podezřele to hlučelo a šumělo a Samuel seděl, skoro ani nedýchal – dostal strach.

Zaznívaly také nějaké pokyny – dospělí napomínali děti. Zanedlouho hluk ustal.

Samuel s návratem ještě pořád váhal. Nevěděl, jestli udělal správně, že tady zůstal. Co když se na něj budou zlobit? Co když přišel o oběd? Nakonec se ale přistihl, že vstal, aniž se k tomu vědomě rozhodl. Umyl si ruce a vyběhl do ztichlé chodby. Proti šatnám visela nástěnka. Přestože kolem ní musel projít už mockrát, tentokrát se u ní poprvé zastavil – možná také proto, že se zpátky do tělocvičny bál.

Na nástěnce bylo nahoře velikými tiskacími písmeny (která Sam už uměl číst) poskládáno: TĚLOVÝCHOVNÁ JEDNOTA – to docela rychle přečetl – a potom takové divné slovo, které četl po písmenkách: P-L-O-U-Ž-A-K. Pod nadpisem byly fotografie cvičících dětí a žen a také fotografie kluků hrajících venku na hřišti fotbal. A pod tím zase nápis, který uměl přečíst. Četl ztěžka – byla to neobvyklá, dlouhá slova, zatímco on uměl číst spíš slova známá a krátká. Ale zaujalo ho to natolik, že tomu věnoval všechno úsilí, jakého byl schopen. Přečetl: JARNÍ POCHOD NA HRAD Z-L-I-Š-T-E-J-N.

Byla tu přišpendlená také mapka. Všechny nápisy na ní však byly napsané malými písmeny, která číst neuměl.

Nezbývalo než se vrátit do tělocvičny. Vzpomněl si na rozehranou hru a na přistání na Jupiteru. Netrpělivě vběhl do dveří. Hned ho však zarazilo, že je tělocvična nějaká jiná. Jiná a zároveň stejná. Čím jiná? Už to pochopil – prázdná. Bylo tu mnohem méně dětí.

Rozpačitě se blížil ke své (jejich) žíněnce. Neviděl nikoho z kamarádů: Jirku, Míšu ani Natálku... Jen u protějšího sloupu si hrálo možná deset dětí, se kterými si ale on nikdy předtím nehrál. Byly z jiné party.

Kromě nich tu zůstalo už jen několik nemocných – dva kluci a jedna holčička. A několik dětí u žebřin – jedna, dvě, tři. Nic víc.

Samuela se zmocnila úzkost. Největší úzkost, jakou v posledních dnech zažil. Nohy mu podivně ztěžkly, když ho donesly na žíněnku – na jeho žíněnku, o kterou se náhle neměl s kým dělit. Byl sám.

2

Do tělocvičny vtrhla Terka. Tlačila vozík s obědem. „Tak vstávat, bando!“ volala. „Kdy už si vás taky někdo vybere? Už bych to tady zabalila.“ Nebylo poznat, jestli to myslí žertem, anebo nadává.

O jídlo tentokrát nebyla nouze. Jenomže nebylo dobré: brambory se zelím a vařenou mrkví.

Samuel nevěděl, jak moc je to, že tady zůstal, špatné. Nebýt vybrán přece bývalo špatné. Jednou hrál na hřišti fotbal s Kryštofem a s velkými kluky. Když se rozdělovali na družstva, dva kapitáni vybírali hráče. Samuel tehdy zůstal úplně poslední a byl z toho smutný.

Tentokrát ho ale ti, kteří vybírali, ani neviděli. Schoval se před nimi. Ne, nebyl si jistý, že udělal chybu. Ty hrubé hlasy, které slyšel z chodby, navíc hlasy nějakých cizinců, byly hrůzostrašné.

Trápila ho však samota. Po obědě si sedl na žíněnku a z dálky sledoval hru zbývajících dětí. Terka odešla. Býval by se jí rád zeptal, kde jsou jeho kamarádi a jestli ještě někdy přijdou.

Váhal, jestli si má jít hrát k žebřinám. Než se stačil rozhodnout, tři větší kluci se vydali k němu a obstoupili ho. „Hele, dáš nám tu žíněnku? My ji potřebujeme!“ spustil největší z nich – kudrnatý blondáček.

Samuel zavrtěl hlavou.

„Nerozuměl jsi? My potřebujeme tu žíněnku!“ přidal se tmavovlasý Jeník.

V tělocvičně bylo několik žíněnek, na kterých nikdo nesesedl. Samuel přemýšlel. Od doby, kdy rodiče usnuli, a zvláště v posledních dnech, se naučil nečekat od nikoho nic dobrého. Bylo jasné, že tihle kluci jsou nespravedliví a zlí – stejně jako všechno kolem. Ještě před týdnem by svá práva hájil. Dnes s pláčem vstal a běžel pryč. „No tak si ji vemte, když jste

takoví.“ A utekl na tenčí žíněnku pohozenou mezi náradím. Plácl sebou na břicho, hlavu měl schoulenou pod sebe, a hlasitě naříkal. Jeho nářek se nesl tělocvičnou. Ale v celém tom velkém prostoru nebyl nikdo, koho by to zajímalo.

3

Před večeří se uplakaný Samuel natlačil k Terce. „Pustili byste mě, prosím vás, za Jirkou a Míšou?“ (Celé odpoledne se k téhle otázce odhodlával.)

„Co povídáš? Co to meleš?“ nerozuměla mu Terka.

Samuel sebral všechnu zbývající odvahu a hlasitěji zopakoval: „Jestli byste mě prosím pustili za Jirkou a Míšou.“

„Za Jirkou a Míšou? ... To je jako...“ Najednou to Tereze došlo: „Jo, ty myslíš ty kluky, co je dopoledne vybrali... Ti už jsou všichni v Německu. Jak bych tě asi za nima mohla pustit, ty pitomečku!“

Samuel zůstal zaraženě stát. Nedochozelo mu, že tohle už je odpověď na jeho dlouho připravovanou otázku.

„Bůů!“ zabučela na něj Terka. Stál těsně vedle ní, přesněji u jejích nohou, a cítil, jak páchne kouřem a potem. Pochopil, že čeká marně, a zařadil se do fronty na jídlo. Dál přemýšlel o tom, co slyšel. Takže do Německa. Zase dál od rodičů. To přece nechce.

Udělal tedy dobře, když zůstal schovaný na záchodě, došlo mu konečně a uklidnil se. Hlavní je zůstat v Čechách. Až se rodiče probudí, tak ho najdou.

S nemocným chlapečkem to večer začalo být vážné. Jenom ležel, nejedl ani nepil. Dospělí to začali řešit: nejprve oba mladíci a potom i sám zlý muž. Ten měl jasno, sotva se k chlapečkovi přiblížil na několik kroků: „Odnést!“

Po smutném průvodu dospělých odnášejících nemocného zůstalo v tělocvičně skličující ticho. Zatímco předtím, když tady byla dětí spousta, tělocvična i za ticha nějak hlučela a šuměla, tentokrát by bylo slyšet i zašustění papíru. Asi to bylo také tím, že se teď děti nemohly jedno za druhé skrýt – každý, kdo by něco provedl, by byl hned vidět. Báli se úplně všichni.

Určitě se bál i ten velký blondák, který ale hned po odchodu dospělých začal rozkazovat: „Ty si lehneš a budeš dělat nemocného!“ ukázal na malého Timiho. „Dělej! Lehni si!“

Timi nevěděl, proč by si měl lehnout – není přece nemocný. Hned se však našlo několik ochotných pomahačů, kteří ho povalili a drželi ho na podlaze, až se rozplakal. „Bud' budeš nemocný!“ rozkazoval nad ním blondák, „anebo mrtvý!“

Samuel tu zlou hru sledoval zpovzdálí. Bylo mu Timiho líto a bál se, aby si kluci nevšimli i jeho. Raději zalezl úplně dozadu mezi nářadí. Teď tu hru alespoň neviděl, ale i tak k němu doléhaly příkazy a pláč.

Někdo otevřel dveře do chodby a volal: „Terko, pojd' sem, rychle! Timi je taky nemocný!“ Do toho se ozýval zlomyslný smích.

Tereza přišla a Samuel slyšel, jak ji kluci navádějí: „Podívej! Je nemocný. Měli by ho taky odnést.“

Terka ale pochopila, oč jde: „A tohle je jako co?“ rozkřikla se vztekle. „To si ze mě děláte prdel, ne!? Myslíte, že tu budu lítat, abych vám byla pro smích?“

Tereza byla úplně nepříčetná a kluci ztichli. Do chvilkového ticha se ozval hlásek nějaké holčičky: „Timi za to nemůže. Oni ho nutili, aby byl nemocný.“

Tereza byla s nervy v koncích: „Bando, já vás ujišťuju, že už toho mám dost. Ještě jednou něco uděláte, a zavolám šéfa. A to bude mela! Ten si to s vámi vyřídí!“ Načež se měla k odchodu. Za hrobového ticha za sebou práskla dveřmi.

Tak je přece na světě trocha spravedlnosti, pomyslel si Samuel. To mu právě nešlo do hlavy: že tihle lidé jsou někdy zlí a někdy hodní.

K spánku se uložil osamocený na žíněnce mezi nářadím. Bylo tu víc tmy než na volném prostranství a široký sloup bránil světlu ze dvou rozsvícených zářivek, aby mu dopadalo do očí.

Zatímco ho přemáhala únava, která si přibrala na pomoc otupělost po dalším zbytečném dni bez jediného doušku svěžího vzduchu, zastesklo se mu po ostatních dětech, které usínaly pohromadě ve svých partách. Ale zároveň se jich trochu bál. On, který tolik miloval hraní a dovádění, byl nakonec rád, že je v ústraní. I když na druhou stranu ho to vůbec netěšilo. Přece jen si chtěl povídat a hrát.

V noci jím někdo silně zacloumal. Otevřel oči, aniž věděl, kde je a co se děje, a hned je musel zavřít, protože ho oslnilo světlo silné svítilny. Slyšel hlasy, nejprve ženský: „Ten vypadá hezky,“ rozplývala se žena. „Je milý.“

„Takže jo? Chceš ho?“ ptal se poněkud úsečně mužský hlas – to už Samuel upadal zpátky do spánku. Ale znovu jím zacloumali a dokonce ho zvedli. Museli ho podpírat, aby se udržel na nohou.

„Ne, nebuďte ho, o to nám právě jde,“ vložila se do toho žena, „aby se probudil až u nás.“

Samuel se kácel k zemi a někdo ho zezadu podpíral. „Nedáme mu ten prášek, Fredy?“ mluvila žena k muži. Pak se nedělo nic, alespoň to tak Samuelovi připadalo. Najednou mu někdo rozevřel ústa a strčili mu tam tabletku. „Dělej! Polkni to,“ sykl mužský hlas. „Rychle!“

Raději polkl. Měl jediné přání: aby mu už dali pokoj a mohl spát. A to se také stalo: najednou se vznesl. Tělo ho přestalo tížit – ano, tohle mu přece vyprávěl tatínek o kosmonautech v raketě – že se ocitají ve stavu beztíže. Tak to je určitě na cestě k planetě Jupiter – on – velitel posádky. Tatínek tvrdil, že ve stavu beztíže by mu nebylo dobře, když pro to není vycvičený. Tatínek neměl pravdu. Stav beztíže byl nádherný: skutečné vznášení, jen s mírnými nárazy jako... jako když se koupal v moři s křídélky na rukách a břicho mu nadnášely vlny.

4

Probudil se v modrých peřinkách. Neměl sice doma takové, ale přesto – ocitl se snad doma? Nevěřicně pohlédl do stropu. Byl ze dřeva. Ne, takový doma neměli. Mimoděk si ale všiml rukávu svého pyžamka. Bylo bílé a na sobě mělo spoustu červených lodiček a modrých panáčků s čepičkou. Samuel zapochyboval, jestli nejen oblečení, peřinka a dům, ale dokonce i on sám není vyměněný. Jsem to já? přemítal. Nejsm to já?

Uvědomil si také, že všude kolem je dostatek nádherně bílého denního světla. Dopadalo sem díky dvěma nevelkým dřevěným oknům se záclonkami a parapetem. Jako v nějaké chaloupce. Snad není perníková? blesklo mu hlavou.

Na bílé stěně nad postelí vykreslovaly světelné stíny několikery kříž. Okna byla zvenčí zamřížovaná.

Ne že by se vysloveně bál – na perníkovou chaloupku nevěřil – ta byla jenom v pohádkách – ale nevěděl, co dělat. Tak raději ležel, skoro se nehýbal.

Když po chvíli pootočil hlavu ke stěně, zjistil, že se na něj odtamtud šklebí plyšový opičák. Natáhl k němu ruku a přitáhl si ho k tváři. Jeho srst byla jemná a hřejivá.

Klaply dveře a Samuel sebou úlekem škubnul. Místo aby plyšáka pustil, schoval ho pod peřinu.

Nad postýlku se naklonila žena s dlouhými nažloutlými vlasy a vyzáblým obličejem. „On už je vzhůru,“ zakvílela tiše na kohosi vzadu. „Podívej, Fredy, už se dívá.“

Vedle ženy se objevil muž. Měl krátké bílé vousy, křivá ústa s křivými zuby a celkově měl nějak moc malou hlavu. „Ááá, dobré ráno,

Samueli,“ promluvil skřípavým hlasem. Samuel sebou trhl. Jak to, že ho zná?

„Ježíš, on se lekl. On se bojí,“ rozplývala se žena. „My jsme přece tvoji rodiče,“ obrátila se k Samuelovi. „Nás se nemusíš bát.“

Samuelovo myšlení se rozběhlo naplno. Rodiče? Tohle a jeho rodiče? Že by se maminka s tatínkem tolik proměnili? Přestěhovali se do jiných lidí? I takovou možnost v duchu zvažoval. Od chvíle, kdy se rodiče neprobudili, bylo možné všechno. Nakonec v něm však převládl odpor: Ne, ne, ne! To teda ne! To nikdy! Odmítavě zavrtěl hlavou. „Já přece nejsem váš.“

„Ale ano,“ začala žena. Muž ji však zadržel: „Ne tak rychle,“ sykl. „Vylekala jsi ho.“

„Ale Fredy, když já jsem tak šťastná!“

„Musíš na kluka pomalu... Víš co, Samueli, teď to neřeš.

Nasnídáme se, jo? Oblíkní se a přijď za námi tamhle do těch dveří.“ Načež se obrátil k ženě: „Pojď, Simono. Necháme ho být.“

Žena nejprve poslechla a udělala krok ke dveřím, ale pak si to rozmyslela a nečekaně položila ruku na Samuelovy vlásky. Nechtěl se tomu vysloveně bránit – neměl k tomu žádný důvod. Přesto cítil, jak se v něm všechno sevřelo.

„Krásný,“ rozplývala se dojatě žena. „Můj krásný rozkošný chlapečku.“ Pak teprve odešli.

Osaměl. Vzpomněl si na život v tělocvičně. Tady byl klid a snad i bezpečí. Žádný zlý muž, který nosí děti vlkům. Žádná ošklivá parta nutící děti dělat, co nechtějí.

Na židli vedle postele leželo připravené oblečení. Nepřišlo mu vůbec divné, že je to jeho vlastní oblečení – to, které měl na sobě celou dobu – od chvíle, kdy ho odvezli od domu rodičů. Jenže vyžehlené a vyprané.

Vlastně mu bylo docela hezky. A bylo by mu ještě lépe, kdyby nemusel vstát a jít do těch dveří, za kterými zmizeli Simona a Fredy. Ne, nechtěl být jejich synem. A ani nemohl: měl přece svoje vlastní rodiče, kterým se narodil a kteří nezemřeli, jenom spí. Zároveň si ale uvědomoval očekávání těchto lidí – onu velikou, nepochopitelnou naději, kterou do něj

vkládali, hlavně ta žena. A tušil, že je nebude moci úplně zklamat, jestli chce, aby to tu bylo dobré.

Čekají na mě, lekl se. Jak dlouho je smím nechat čekat? Moc dlouho určitě ne. Už věděl, že dospělí nejsou ani trochu trpěliví.

Raději tedy vstal a začal se oblékat. Nejprve ponožky.

Mimoděk přitom vyhlédl z okna. Uviděl nevelkou louku plnou žlutých, modrých a bílých květů a kolem hustý smrkový les. Nic si o tom nedokázal myslet. Snad jenom to, že je to hezké.

Oblékl se a objal plyšáka Hnědáčka – tak ho v duchu pojmenoval. „Pojď, Hnědáčku.“ Statečně vykročil ke dveřím.

Ocitl se v potměšilé chodbě. Podlaha tu byla kamenná a strop nízký, s velikými trámy. Uviděl několik dalších dveří, ale ty naproti byly otevřené. Simona a Fredy čekali u prostřeného stolu. „Už jde,“ špitla Simona. „On už jde. Já se zblázním.“

Samuel se přikolébal s plyšákem v náručí k nim.

„Dobré ráno, Samueli,“ promluvil skřípavě Fredy. Byl to hlas, který nikdy nemohl být úplně příjemný.

„Dobré ráno,“ zamumlal Sam.

Na stole bylo všechno vzorně připravené: chléb, sýr, šunka, vejce, bábovka, porcelánové šálky s čajem. Mělo to jen jednu vadu: totiž že Samuel neměl hlad. Přitom v tělocvičně měl hlad pořádný. Teď ale jako naschvál ne.

5

„Tak ber si! Musíš přece jít,“ dorážela na něj Simona, když už seděl u stolu půl hodiny.

„Budu muset jít,“ zvedl se Fredy. „Uklid’ to,“ ukázal znechuceně na jídlo na stole. „Taková vzácnost – v dnešní době. Ať se to nezkazí.“

Fredy se chystal k odchodu. Samuel ho znepokojeně sledoval. Zůstane tady sám se Simonou, která usiluje o to stát se jeho maminkou.

„Pojd’, Samueli,“ řekla teď Simona se strojenou veselostí, v níž se snažila skrýt zklamání. „Doprovodíme tatínka k autu.“

Samuel se naježil. Tatínka? Kdy už s tím dají pokoj? On přece ví, kdo je jeho tatínek. Jeho tatínek si s ním povídá o vesmíru, o hvězdách a chodí s ním hrát na hřiště fotbal. Nahlas ale neřekl nic.

Prošli domem na druhou stranu a vyšli na vyšlapaný dvůr. Tady stálo velké terénní auto – v místech, kde končila kamenitá cesta. Dál se louka svažovala dolů. Přes koruny stromů byly v dálce vidět oblé vrcholky hor.

Fredy spěchal. Zdálo se, že se odtud těší. Rychle naskočil do auta a nastartoval. „Ahoj. Vrátím se zítra nebo pozítří – ještě nevím, jak to půjde.“ Auto vjelo na cestu, která mířila do lesa.

Ani se ti dva nepolíbili, všiml si Samuel. Jeho skuteční rodiče si vždycky dávali pusinku, když od sebe odcházeli.

„Zamávej přece tatínkovi,“ napomenula ho Simona.

„Zamávej tatínkovi, Hnědáčku,“ napadlo Samuela. A plyšový opičák Hnědáček zamával.

Dům byl vlastně taková chaloupka uprostřed lesa. Docela velká chaloupka, a moc hezká. Ale Samuela napadlo, že ho tu budou jeho rodiče těžko hledat. Tělocvičnu se spoustou dětí mohli najít snáz.

„Je to tu daleko do městečka?“ zeptal se po chvíli Simony, která ho vzala na prohlídku domu.

„Do městečka? Proč bys to chtěl vědět? Nelíbí se ti tu snad?“

„Líbí se mi tu,“ pospíšil si Samuel. „Ale ve městě se mi taky líbí.“

Simona se zatvářila přísně: „Tak aby bylo jasno: nejsou žádná města. Mysli si, že na celém světě zůstal jenom tenhle dům. A v něm ty

a my – tvoji rodiče. Není to krásná představa?“

Samuel neodpověděl, přestože se mu ta představa vůbec nezdála krásná. Na světě přece jsou i jeho sourozenci: Ema, Kryštof a Kristýna. A jeho spící rodiče. Docela se mu tu líbilo, to ano. Ale nechtěl být na světě sám – jen s touhle nepravou maminkou.

Dům měl v podkroví ložnici a jakýsi obývací s televizí a DVD přehrávačem. Simona si všimla, jak Samuel při pohledu na televizi ožil. „Mám tady nějaké pohádky. Chceš se na ně podívat, miláčku?“

„Chci.“

Simona pustila televizi a přehrávač. Objevily se známé reklamy a varování před piráty. Konečně něco, co Samuel znal. „Jé, to znám, to mám doma,“ zajásal.

„Teď jsi doma tady,“ opravila ho Simona. A pohládila ho po vláskách.

6

Dlouho se díval na pohádky – většinu jich znal. Občas ho vyrušilo jen Simonino nervózní přecházení někde dole. Několikrát tam bouchly dveře – jako když se Kristýnka doma vzteká. Právě si zapnul další DVD, když se Simona objevila nahoře. Její úzká tvář byla nepřátelsky stažená: „Všechno jsem pro tebe udělala. Všechno. Celý dům jsem uklidila. Fredyho jsem přesvědčila. Beze mě bys chcipl někde v bordelu. A... a ty? Klidně mě tu necháš samotnou. Jako... jako bych byla vzduch.“

Samuel jí vůbec nerozuměl. A nejméně tomu poslednímu, co řekla. Vzduch? Vzduch je přece plyn – to mu říkal tatínek. Je všude kolem nás, pozná se to podle toho, že do nás naráží vítr. To právě není vítr, ale proudící vzduch. Vzduch není prázdnota. A ve vzduchu je kyslík, který dýcháme. Je přece úplný nesmysl, aby člověk byl vzduch. Copak někdo člověka dýchá?

Simona pokračovala: „Nebo ne? Neudělala jsem dost? Nepřipravila jsem ti snídani? Nejsem jako máma dost dobrá?“

Samuel pevně stiskl opičáka Hnědáčka. Pochopil, že je ta paní naštvaná a že je to nejspíš kvůli němu. Zaraženě, spíš bezradně než provinile, se na ni díval.

Simona už řekla, co ji tížilo, a trochu se uklidnila. Zhluboka se nadechla a pokusila se o úsměv. „Pomůžeš mi natrhat kytky do vázy? Ukážu ti naši louku. Na pohádky se podíváš večer. Jo?“

Radši by zůstal u pohádek. „Večer“ mu připadalo stejné jako „nikdy“. Ale nechtěl na sebe přivolat další zlobu. Smutně souhlasil: „Tak jo.“

Naštěstí bylo venku docela hezky. Tráva teprve rašila a dalo se v ní dobře běhat. U lesa ji vystřídaly celé koberce mechu. Zpoza tlustého kmene vykroukla rezatá veverka. Všimla si Samuela a vystřelila po kmenu vzhůru.

Dokonce tudy tekla malý potok. To bylo něco pro Sama! Sbíral klacíky a posílal je po vodě. „Ty jsi maminka,“ říkal pro sebe, „ty Ema, ty tatínek...“ Tatínek říkal, že všechna voda z potůčků teče nejprve do řek a potom do moře. Možná že tyhle klacíčky doplují až do Králova a tam je maminka nebo tatínek uvidí a poznají, že je vhodil do potůčku jejich Samíček.

Najednou se u něj objevila Simona. „Líbí se ti posílat si klacíky? Pojd', budu si s tebou hrát.“ Načež také vzala klacík, odběhla s ním nahoru a poslala mu jej. „Budeš ten můj chytat, jo?“

Tím okamžikem hra Samuela přestala bavit. Otráveně zachytil Simonin klacík a hodil jí ho zpátky – tak nepřesně, že dopadl několik metrů od ní.

Ale ona se nedala odradit. Běžela pro klacík a hned ho znovu poslala. Rozhodla se teď právě, že bude šťastná a bude si dětsky hrát.

Vůbec se Samuelovi nelíbila. Její hubená tvář byla kolem úst podivně zvrásněná. I když se teď Simona smála, zůstávala její brada strnulá. Samuel neuměl říct proč, ale byla mu velice nepříjemná.

„Mě už to nebaví,“ řekl, když její klacík zahodil asi po desáté. A dřepel si kousek dál k hromádce jehličí, ze které vylézali velcí černí mravenci. Nejprve je pozoroval a potom mezi nimi začal š'ourat stébly trávy. Netrvalo však dlouho a přidřepel si k němu velký lidský stín – Simona. „Mravenečci, vid'...“

Takhle to probíhalo celý den. Kdykoliv si Samuel našel nějakou zábavu, Simona se k němu za chvíli přidala, čímž ho pokaždé otráвила. Dokonce se přistihl, že se mu zastesklo po tělocvičně – tedy po tělocvičně ještě předtím, než z ní zmizeli jeho kamarádi. Skoro už zapomněl na obavy a hlad a místo toho vzpomínal na dětskou partu, jejímž byl platným členem a se kterou si mohl celé hodiny hrát.

Večer Simona zatopila v kachlových kamnech a Samuel se vrátil k pohádkám. Konečně klid... Ale netrvalo dlouho a Simona se objevila ve dveřích: „Nezahrajeme si něco?“

„Nějakou stolní hru?“ zvedl hlavu s jiskřičkou zájmu.

„Třeba. Stolní hru. Anebo karty. Chceš?“

Nechtěl. Věděl ale, že bude muset chtít. „A můžu se dodívat na pohádky?“

Její tvář projela krátká nevole, kterou tentokrát rychle vystřídal blahosklonný souhlas: „To víš, že jo. Zahrajeme si, až se dodíváš.“

Když pohádka skončila, neměl odvahu přepnout si další. Chystal se jít dolů. Jenomže dům byl pro něj přece jen ještě neznámý, zvláště teď večer, kdy les potemněl a louka se ponořila do hustého šera. Ani v domě se všude nesvítilo a podlahy vrzaly. Samuel nechápal, proč tady má žít – uprostřed lesa – a nechápal ani, proč tady žijí oni. A jak se tady vlastně ocitl? Prý ho převezli ve spánku. Vůbec to nechápal.

Aby se dostal dolů k Simoně, která na něj určitě netrpělivě čeká, musel vyjít na chladnou tmavou chodbu a sestoupit po dřevěných schodech, pod kterými se schovávaly stíny. Ne, nevěřil už na strašidla. Přesto se trochu bál.

Sedl si na okraj schodů a čekal. Najednou jako by mu něco přeběhlo po ruce. Lekl se a vyskočil. Byl to pavouk. „Uááá!“ vykřikl ze všech sil.

Vlastně se takový výkřik hodil, protože Simona hned vyběhla z kuchyně. V ruce držela pušku. „Co je, miláčku? Co se děje?“

„Pavouk!“ naříkal Sam. „Já jsem se tu bál.“

„Tady se nemusíš bát. Podívej! Ochráním tě.“ Simona mu ukázala pušku.

Samuel zapochyboval, že by puška s pavoukem něco zmohla, ale na druhou stranu musel uznat, že Simonina tvář teď večer nevypadala tolik netrpělivě, spíš odhodlaně. Nebyly vidět ani ty divné vrásky. Samuel seběhl dolů a Simona ho k sobě přitiskla, až ucítil pažbu pušky. „Já vím, tolik jsi vytrpěl,“ konejšila ho. „To už je pryč. Už ti nikdo neublíží. Jsem tady já.“

Zahráli si Člověče nezlob se a ještě karetní hru, která připomínala Prší. Pak už byl Sam unavený a Simona, že ho uloží. Šli do koupelny, která byla celá ze světlého dřeva a bylo v ní krásně teplo. Pro Samuela tady byl připravený kartáček na zuby, kalíšek a ručník s medvídkem. Jenom si vyčistil zuby a umyl ruce a šli přes chodbu do jeho pokoje. Znepokojeně pohlédl ven skrz zamřížované okno. Byla tam neproniknutelná tma. Co se tam asi skrývá za nebezpečí, napadlo ho, když má Simona pušku a v okně musí být mříž...

Přitiskl k sobě plyšáka Hnědáčka a lehl si do peřin, téměř už bezvládný. Tak bezvládný, že mu ani nevadilo, když si Simona přisedla a naklonila se nad něj. „Viš, že to byl nejkrásnější den v mém životě?“ pronesla. „Vždycky jsem si přála kluka. Takového kluka, jako jsi ty. A teď ho mám.“

Samuel se dost divil, čím mohl být právě tenhle den její nejkrásnější, ale vlastně už spal. Za oponou spánku jen slyšel, jak si Simona u jeho postele něco zpívá.

7

Probudil se brzy ráno. Chvíli mu zase trvalo, než si uvědomil, kde je, a potom si všiml Hnědáčka spadlého na zem. Seskočil k němu a s opičákem v náruči se přitiskl hlavou k oknu. Bylo už téměř denní světlo a louka se leskla, jako by byla celá ze stříbra. Nikde se nic nehýbalo a kromě občasného hvizdu ptáků, kteří ale nebyli vidět, tu vládlo úplné ticho. Samuel si nebyl jistý, jestli to, co vidí, není náhodou nějaké trojrozměrné kino – tak neskutečně to vypadalo.

Kdyby se takhle brzy probudil doma, šel by si potichoučku do obýváku pustit televizi. Tady však raději zalezl zpátky do postýlky. Stalo se ale, že usnul, a probudil se, až když už na louku dopadaly skrz stromy sluneční paprsky. Všiml si, že dveře do chodby nejsou zavřené, přestože předtím zavřené byly. Z koupelny se ozýval proud tekoucí vody.

Simonu potkal, když se šel vyčurat. Teď, v denním světle, byla její tvář už zase vrásčitá a nepříjemná. Nezdálo se, že by byla po ránu dobře naladěná. „Snídani máš připravenou – doufám, že něco sníš.“

Dlouho se oblékal a pak zamířil do kuchyně. Na stole toho nebylo tolik jako včera. Pustil se do jídla. Zatímco jedl, slyšel, jak Simona telefonuje: „Jo, je mi dobře,“ přesvědčovala kohosi. „Hlavně už dokonči ty kšefty a vrať se... Ne, nestěžuju si. ... Je kouzelný. Nechal se ode mě uspat. Ne, nestýská se mi po městě. Ale co tu mám pořád dělat?“

Všechno se opakovalo podobně jako včera: nejprve pohádky, potom hraní venku. Zase se mu do všeho pletla. Jenomže dnes, když hodil klacík několik metrů od ní, se rozkřičela: „Nehoníš mě náhodou jak cvičenýho psa? Myslíš, že si to nechám líbit?“

Odpoledne se z lesa ozval motor. Simona popadla Samuela, který právě seděl na zápraží s opičákem Hnědáčkem a dojídal chléb s medem, a strčila ho dovnitř. Zamkla a běžela pro pušku. Samuelovi uvázl drobeček v krku – ne a ne ho vykašlat. Nechápal, co se děje.

Ukázalo se, že se vrací Fredy. Simona mu vyběhla naproti. „Neříkala jsem ti, že mi máš vždycky napřed zavolat?!“ obořila se na něj namísto přivítání.

Ale Fredy byl v dobrém rozmaru a nebral ji moc vážně. S úsměvem vylezl z auta. „Co pro mě máš dobrýho k obědu? Srnce jsi nestřelila?“

Simona se bezmocně vztekala: „Říkala jsem ti, že chci vědět, kdy přijedeš. Na něco se musím spolehnout, ne?“

Samuel stál u dveří a všechno pozoroval. Teď právě si ho Fredy všiml a odvrátil se od rozčilené Simony. „Nazdar, mladej, jak je? Hlídal jsi ji? Vidiš, jaká je s ženskýma práce.“

Samuel nebyl na jeho ani na její straně. Byl na straně svých rodičů a na žádné jiné. Přesto k němu Fredy přistoupil, jako by byli spojenci, a Samuel ucítil jakýsi plechový zápach. „Co je?“ pokračoval Fredy. „Ty nemluvíš?“

Fredy vešel do domu a Simona spěchala za ním. Samuel zůstal venku. Chvilí ryl patou v hlíně a potom obešel auto a kopal do kamínků na cestě. Z domu se ozýval hluk hádky.

Pomalů se vzdaloval od chalupy, aniž si to uvědomoval. Konečně si ho nikdo nevšímal, nikdo se do jeho hry nesnažil vstoupit. Za chvíli se ocitl na příjezdové cestě – kousek dál v lese. Byla tady spousta šišek, ze kterých se daly skládat šipky. Úplně se do toho zabral. A najednou se z chalupy ozvalo volání: „Samueli! Kde jsi! Samueli!“

Ach jo, pomyslel si. Nechtělo se mu tam jít. Volání však neustávalo a blížilo se. Uslyšel dusot kroků. „Tady jsi!“ vykřikla nepřítelká Simona. „Co to má znamenat? Chtěl jsi utýct?“ Chytla Samuela za rameno jako nějakého lupiče a třásla jím: „Pověz! Chtěl jsi utýct?“

Samuel si dobře uvědomoval, že jestli nic neřekne, bude to vypadat, že přitakává. Přesto nevěděl, co říct. Nic takového jako útěk ho nenapadlo – až teď. Kam asi vede tahle cesta? Fredy po ní přijel, a to znamená, že někam vede. Jak je ten les asi velký?

„Tohle mi udělat! Takový nevděk!“ pokračovala Simona a táhla Samuela zpátky k chalupě. „To jsem od tebe nečekala. Jsi zrádce. Nevděčný zrádce!“

Samuel ani nevnímal, co všechno mu Simona říká. Okamžik, kdy on sám mohl něco říct, byl pryč. Chtělo se mu brečet, ale nějak to nešlo. Přestával být tím malým chlapečkem, který se doma rozplakal kvůli každé maličkosti. Aniž si to přál, začal být trochu velký.

Simona ho dovedla do chalupy a volala na Fredyho: „Představ si, že chtěl utýct.“

Fredy se objevil na schodech, pořád stejně v pohodě a nad věcí:
„Ale houby,“ zasmál se. „Kluk si jenom hrál a zašel do lesa.“

Simona trvala na svém: „Ne, ne, ne! Chtěl utýct.“

Fredy si k Samuelovi dřep: „Chtěl jsi utýct?“

Ted'. Ted' to musí říct. „Nechtěl,“ zavrtěl hlavou. „Jenom jsem si...“ Nával pláče Samuela překvapil. Najednou nemohl mluvit. Ještě se mu skrze ten pláč podařilo zakřičet: „Jenom jsem si hrál.“

Fredy a Simona se dál o něčem dohadovali a Samuel už je nevnímal. Fredy ho potom odvedl nahoru, pustil mu film a šel zpátky dolů k Simoně. Samuel si ani nesedl: díval se vestoje. Občas k němu zezdola dolehl hlasitější výkřik. V jednu chvíli Fredy řekl: „Tak ho chceš radši zabít?“ Řekl to, jako by se Simony opravdu ptal. „Řekni. Chceš ho zabít?“

Postupně hlasy utichly a Samuel se zabral do příběhu, který se na obrazovce odehrával. Byl to příběh party dětí – takové ho vždy bavily nejvíc. Potom se na schodech ozvaly kroky. Lekl se. Co se zase bude dít?

Přišla Simona a za ní Fredy. Simona se celá třásla, v ústech měla cigaretu. „Můžeš vypnout tu televizi?“ řekla potichu. „Musím ti to vysvětlit.“

Vypnul ji. Věděl, že nemá volbu.

Simona si sedla do proutěného křesla, zatímco Samuel pořád ještě stál opřený o stolec. Fredy zůstal ve dveřích. „Prosím tě, promiň mi to,“ pokračovala Simona. „Musíš mě pochopit... já...“ Dál se třásla, jako by byla nemocná. Nelitoval ji. „Vždycky jsem si přála kluka... A teď, když ho mám... Strašně se bojím, že o tebe přijdu. Bála jsem se o tebe. Víím, že jsi nechtěl utýct. Ted' už to víím. Rozumíš?“

Samuel kývl. To slovo mu ale zůstávalo v hlavě: Utýct. Utýct, utýct, utýct.

Část sedmá – Bez naděje

1

Lepší se neprobudit, než do takového rána. Všichni tři sourozenci se zoufale snažili udržet ve spánku. Oči měli zavřené, hlavy skryté ve spacáku a jejich myšlenky opravdu přebývaly někde na pomezí neprobuzení.

Pravda – kdyby opravdu chtěli, dávno by se probudili. Byl to takový ten polospánek, ve kterém člověk setrvává záměrně, dokud nenajde dost dobrý důvod probudit se. Takovým důvodem bývala doma třeba pohádka v televizi, snídaně od maminky anebo prostě jen chuť jít si s ostatními hrát.

Jenomže venku tentokrát nečekal domov, ale vychladlá zřícenina se zdusanou trávou, vyhaslým ohništěm... a spolu s tím vším navíc naprostá bezradnost co dělat dnes, co zítra a kam odsud jít dál.

Jediné, co Kryštofa přece jen nutkalo otevřít oči a vyhlédnout ven, byla skutečnost, že nic nevěděl o sestrách. Sestry byly naopak nakonec rády, že zůstaly spolu, a teď ráno se jedna k druhé tiskly ještě víc.

Odkudsi se ozvalo jemné brnkání na kytaru. Přece tedy nějaký život. Přidalo se i cinkání příboru o ešus. Zřícenina ožívala.

Setrvání ve spánku se stávalo čím dál obtížnějším. První vykoukl ven Kryštof. Uviděl kamennou místnost, do které okenním otvorem dopadal oslnivý kužel světla. Cinda se o kousek dál krčila u vaříče a nalévala do šálku čaj. Spacák holek byl na mnoha místech vyboulený – nacpaný k prasknutí. Nahoře z něj čouhal pramínek zplihlých vlasů. Konečně se to podivné klubko pohnulo a objevila se rozespalá Kristýna. Všimla si, že den není tak strašný, jak ještě před chvílí vypadal, a posadila se. Cinda jí podala čaj: „Napiješ se?“

„Ano, ráda.“

Na světlo se vysoukala i Ema – zaslechla zmínku o pití. „Můžu se taky napít?“

Snědli něco málo ze svých zásob a přestěhovali se z chladného stínu ven na sluníčko. Cinda vylezla na kamenné hradby k Tomášovi, který tam brnkal na kytaru. Za nimi vylezla Ema. Pohodlně se na širokých hradbách usadila, bradu si opřela o kolena. V blízkosti Cindy si připadala dospělejší.

„Co tam jako dělá?“ pohoršila se Kristýna. „Copak nepůjdeme hledat Samuela?“

Kryštofovi se zajiskřilo v očích: „Jé, já tam vylezu taky.“

Ale Kristýna ho probodla pohledem: „Takže ty už nechceš najít Sama?“

„Jo, chci. Jenom bych tam zkusil vylízt.“ A Kryštof se chytil kamene ve zdi.

„Ztratili jsme spoustu času,“ zanaříkala Kristýna. „Co když Samuel mezitím umře?“

I Kryštofovi Samuel chyběl. Navíc se za něj cítil zodpovědný. Až se rodiče probudí, zeptají se jeho, co udělal pro bratrovu záchranu.

Nespravedlivě na něj všechno hodí. Pustil kamenný výčnělek a otočil se ke Kristýně: „A kde ho chceš hledat?“

„Já nevím.“

Potom Kristýnu něco napadlo: „Měli bychom se vrátit do toho Velikého Hradce.“

„Vysokého Hradce,“ opravil ji Kryštof. „Vrátit se tam?“

„Já nevím. Nevím. Musíme tam zase začít.“

Sbalili si batohy, ale Ema pořád seděla nahoře. „Emo!“ zavolala na ni Kristýna. „Jdeme hledat Samuela.“

Ema se ani nepohnula. Seděla hned vedle Cindy, jako by byla její pejsek.

„Emo!“ zavolal i Kryštof.

Cinda se po Emě podívala.

„Ty jako nejdeš, nebo co?“ dorážela Kristýna. „Tobě je Sam ukradený?“

Tohle Emu rozčílilo: „Nech toho, Kristýno! Není mi ukradený.“

„Tak proč nejdeš?“

Ema pokrčila rameny. „Nevím.“

„Máte nějaký plán?“ vložila se do toho Cinda.

„Musíme najít bratra,“ zaúpěla Kristýna.

„Nechci vám brát odvahu,“ řekla Cinda, „ale není to nad vaše síly?“

„Ne, není!“

Ema se přidala k Cindě: „Jak ho chceš najít, když vůbec nevíme, kde hledat?“

Pod Kristýnou se podlomily nohy. Tak už i Ema? Sedla si na trávu pod hradbami, hlavu schovala do dlaní. „Emo, neříkej to! Jak něco takového můžeš říct?“

Kryštofovi se mezitím přihodilo, že si vzpomněl na Samuela hrozně živě. Často se stávalo, že mu Samuel třeba skočil do náruče, když se vítali. A Kryštofovi se po tomhle objetí zastesklo. Zatoužil brášku chytit a zvednout ho. A jak to nešlo, jak měl náruč prázdnou, uvědomil si svůj velký stesk. Ne, s tím se nejde smířit. Podíval se nahoru: „Emo, Kristýna má pravdu. Musíme ho najít.“

Ema viděla, že jsou proti ní dva, a znejistěla. Ano, chtělo se jí zůstat tady – po boku Cindy. Mít alespoň nějakou jistotu. A navíc, bylo jí dobře s těmito lidmi, kteří byli mladí a zároveň už dospělí.

„Emo, pojď,“ opakoval Kryštof.

„Ale kam? Kam půjdeme?“ bránila se ještě Ema.

„Jestli se odsud chcete dostat,“ vložila se do toho opět Cinda, „tak jedna parta vyráží za chvíli přes les pěšky do nějaké vesnice. Odtamtud byste se pak možná dostali zpátky do Vysokého Hradce. My tady chceme ještě zůstat. Vid', Tome?“

„Tak vidíš,“ ožila Kristýna. „Emo, slez už dolů!“

„Já vás k té partě dovedu,“ nabídla se Cinda a slezla. Ema ji váhavě následovala.

Překvapilo je, že v odcházející partě byl i Vilda. „Jasně, pojďte s námi,“ přivítal sourozence. Necháпали sice, proč nezůstává se svou partou, ale byli rádi (kromě zaražené Emy), že je tu někdo, koho znají.

2

Krátce po poledni se parta asi patnácti trampů, mezi nimi Kryštof, Kristýna i Ema, vydala dolů alejí listnatých stromů. Mezi Emou a Kristýnou vládlo hluboké mlčení. Kristýna Emě nemohla odpustit to váhání, Ema zase litovala, že kvůli Kristýnině umíněnosti opouští Cindu.

Naštěstí tady byl Vilda. „Jste hodně zklamaný?“ pronesl po chvíli. Sourozenci mlčky přikývli.

„Z toho si nic nedělejte, já taky.“

„Ty?“ podivila se Kristýna.

„Jo. Tyhle slavnosti jsou nejfalešnější věci na světě. Všichni se tváří jako hrozný kamarádi a jak bude odteď všechno jiný a nakonec se akorát vožerou a dělaj binec. A druhej den je všechno úplně stejný jako předtím, ne-li horší.“

Ema naslouchala, až se z ní skoro kouřilo, a vůbec ho nechápala. Takže všichni nejsou nadšení tou krásnou slavností? A ani nedrží pospolu? Byla úplně zmatená. Cítila se jako někdo, kdo se nejprve dostal do ráje a potom byl nucen ten ráj opustit. A teď se navíc dozvídá, že to žádný ráj nebyl. Nelíbilo se jí, co Vilda říká. Cítila potřebu zastat se alespoň Cindy. „Cinda je ale hodná.“

„Jo, to jo, to určitě,“ souhlasil Vilda. „Sice se zabouchla do chlapa, kterej má nejradši silný fára, ale dobře. I Tomáš je fajn. I Markéta je dobrá. Mně akorát vadí, když si všichni myslí, že tím, že tady chvíli společně zpívali, udělali něco dobrýho pro svět. Užitečnější by přece bylo starat se o ty opuštěný děti bez rodičů. Anebo tak jako vy – hledat ty ztracený.“

Kristýně i Kryštofovi bylo, jako by je někdo pohladil po vlasech. Takže to, co dělají, není blbost. Vilda to jasně řekl. Je to správné.

Ema úplně přesvědčená nebyla – hlavně ne o tom, že slavnost byla špatná.

Přišli k malému rybníčku, který byl z jedné strany chráněný lesem a shora do něj přes louku přitékal potok. Jak šli po jeho nízké hrázi, žáby skákaly do vody mezi rákosí.

Usadili se na stavidle a stejně jako ostatní začali jíst. Kristýna se podívala po Kryštofovi: „Mám poslední půlku čokolády a kousek chleba.“

„Hm. Já taky.“

Kristýna však od bratra očekávala víc: „Tak nám snad něco koupíš, ne?“

Kryštof se zmateně rozhlédl, jako by hledal obchod s potravinami.

„No... a... a kde?“

Kristýna však trvala na tom, že to má Kryštof vyřešit: „Musíme přece jíst.“

Vložila se do toho Ema: „Snad bude nějaký obchod v té vesnici, ne? Přece to, Kristýno, vydržíš.“

Po chvíli se všichni zvedli a pokračovali v cestě. Na rozdíl od včerejška, kdy parta s Cindou, Tomem, Vildou... ujížděla krajinou plná radostného očekávání, byli dnes všichni spíš rozpačití. Ema cítila hluboký smutek. Ne jenom kvůli Samuelovi, ale tak nějak celkově – kvůli životu. Najednou se bez jasného důvodu rozplakala – usedavě, dlouze, neutišitelně. Proč jen se všechno krásné vždycky pokazí?

Několik holek a kluků ji začalo utěšovat. „Co se jí stalo?“ ptali se Kryštofa a Kristýny. Ti však jen bezradně krčili rameny.

Rameny krčila i Ema, zatímco se jí po tváři kutálely další a další slzy.

Ocitli se na lesní cestě, která byla značená červenou turistickou značkou. Mezi spadáním listů vyrůstala světle zelená tráva a ve škarpe vedle cesty se to žlutilo pryskyřníky. Les byl tak klidný a konejšivý, že působil skoro jako obklad přiložený maminkou na rozpálené čelo. Ema přestala vzlykat a všichni tři sourozenci se mimoděk chytli za ruce, Kryštof uprostřed. Z dálky se ozývalo datlí klepání.

Šli dlouho a les se měnil, ale neměl konce. Skupina se rozdrobila na dvojice, trojice či čtveřice – někteří spěchali, jiní se loudali a dělali si časté zastávky. Z obavy, aby se neztratili, se sourozenci drželi spíš vpředu, na dohled Vildy. Při jedné přestávce si k nim Vilda zase přisedl. Byli rádi. Vilda o ně měl zájem – jako jediný z téhle skupiny. Byl skoro takový jejich ochránce a rádce.

„Přemýšlel jsem o tom,“ řekl Vilda, „měli byste se vrátit domů.“
Nechápali. Nedávno je přece Vilda chválil za to, že hledají svého bratra; že tím dělají něco užitečného. A teď se mají vrátit? Na druhou stranu, znělo to tak lákavě – vrátit se domů.

Jen Kristýna se zmožila na odpor: „Ale musíme přece najít Samuela a...“

„Právě že jsem o tom přemýšlel,“ přerušil ji Vilda. „Váš bratr přece ví, kde bydlí. Nebo ne? Zná snad svoji adresu?“

Všichni tři se po sobě podívali: „Jó, to jo,“ souhlasil Kryštof.

Ema byla jiného názoru. „No...“ vykřikla tak hlasitě, že se sem otočilo i několik dalších lidí. „Často se v adrese plete!“

Také Kryštof teď zvýšil hlas: „Zná ulici i číslo – já jsem ho z toho zkoušel!“

„Ale plete se,“ odporovala Ema. „Jednou řekl správně čtyřicet šest, a pak to zase obrátil a řekl šedesát čtyři.“

„Ne, řekl to správně,“ trval Kryštof na svém.

„To je jedno,“ vložil se do toho Vilda. „Stačí, když zná ulici. A dům přece taky pozná. Napadlo mě totiž, že až se někde objeví; až ho někdo najde – třeba policie, nebo když se k někomu přihlásí, stejně se bude chtít dostat domů. A co když tam vy nebudete? Musíte tam na něj čekat. To je nejlepší, co můžete udělat.“

„Ale co když se nepřihlásí ani ho nenajdou?“ namítla Kristýna.

„Pořád je větší pravděpodobnost, že to dopadne takhle, než že ho najdete vy. Jestli to má dopadnout dobře, a já věřím, že to dobře dopadne, tak vašeho brácha někdo přivede k vám domů.“

Při všem tom neštěstí a beznaději se to vlastně poslouchalo krásně: mít důvod vrátit se domů. Všichni si vzpomněli na prostor jejich bytu, který v sobě měli nesmazatelně uložený – byl to přece jejich domov. Rovnou jako

by se tam ocitli. Každý ve své mysli vyběhl po schodech nahoru a přitulil se k spícím rodičům.

Ano, rodiče tam jsou, a i když spí, tak žijí. A určitě se jednou probudí.

Ale pak si zase vzpomněli na svou zodpovědnost. Co když se rodiče probudí a Samuel tam ještě nebude?

„My se přece bez Samuela nemůžeme vrátit,“ špitla Kristýna.

Ani Kryštof si nebyl jistý, jestli by to šlo. To, co by právě teď potřebovali ze všeho nejvíc, bylo zeptat se na názor rodičů.

Ema byla dnes vůči sourozencům v opozici. A tak se přidala na stranu Vildy: „Je to pravda. Někdo tam Samuela přivede a my tam nebudeme. Kam ho potom dají?“

„Právě,“ podpořil ji Vilda. „Sice by se nic tak hrozného nestalo – dali by ho nejspíš do nejbližší školy a vy byste ho tam pak našli. Ale jaké by to bylo pro něj, když by se nedostal domů?“

„Jo,“ souhlasila Ema, které se přece už na začátku cesty – ještě v Králově – chtělo alespoň na chvíli vrátit k rodičům. „Myslel by si, že jsme se na něj vykašlali. Nerozuměl by tomu.“

„Ale když už jsme se dostali až sem...“ namítla zase Kristýna.

„Přece to teď nevzdáme? Víme přece, že je vezli přes ten Veliký Hradec.“

„Vysoký Hradec,“ opravil ji Kryštof.

„To je jedno,“ rozčílila se Kristýna. „Prostě Hradec.“

„Co kdybychom ho hledali ještě dva dny?“ napadlo Kryštofa a hned sám sobě připadal moudřejší než kdy předtím. „A když ho nenajdeme, vrátíme se.“

„I tak to můžete udělat,“ souhlasil Vilda a zvedl se. Byl čas jít dál.

3

Po další hodině dost svižného pochodu je cesta přivedla na malou silnici a ta je vyvedla z lesa. Najednou byly všude kolem rozkvetlé louky. Občas stálo mezi ovocnými stromy osamocené bílé stavení.

Po chvíli značená cesta ze silnice odbočovala a vracela se do lesa. Sourozenci se znepokojeně podívali po Vildovi, jestli se má jít opravdu tudy.

„Myslím, že se dá jít i po silnici. Jak chcete. Já půjdu lesem.“

Ěma potřebovala na záchod, a tak byla ráda, že se půjde lesem. Sotva se tam ocitli, vydala se daleko od cesty (les tu byl řídký).

Skoro všichni je předešli, ale nevadilo jim to. U cesty se zatřpytil rybník. Kryštof sebral ze země několik šišek a házel je co nejdál do vody. Holky si zase začaly hrát na lodě a čistily potůček na přítoku. Když se po chvíli od rybníka vrátili na cestu, byli už asi poslední ze všech, jen v dálce před sebou viděli dvě holky. Přidali do kroku. Opět se dostali na silnici a cedule při kraji ohlásila začátek vesnice. Bylo na ní napsáno:

„PLOUŽAK“.

Šli dál podle červené značky. „Jé, hele, fotbalový hřiště!“ vykřikl najednou Kryštof a hnal se dopředu. „A travnatý. S pravejma bránama!“

Opravdu, po pravé straně bylo velké fotbalové hřiště. Po levé pak něco jako sportovní hala nebo tělocvična. Kryštof byl ve svém živlu:

„Pravý hřiště. Zahrajeme si fotbal.“

„Hm, a jak asi, když nemáme míč, ty chytřej?“ utrousila Kristýna.

Minuli vchod do tělocvičny. Podél silnice tu byl zaparkovaný mikrobús a dodávka. Také nějaké luxusní auto s německou značkou.

„Jak se vlastně dostaneme do toho Hradce?“ napadlo Ěmu při pohledu na ta tři auta.

„Třeba by nás mohli svézt tím mikrobusem,“ napadlo Kristýnu. „Co kdyby ses šel dovnitř zeptat.“

Kryštof se zarazil. Nikdy nebyl moc šikovný na taková jednání. Ačkoliv ve škole nebo na hřišti býval hlučný, když šlo o to něco dojednat, většinou se styděl. Dveře do budovy však byly jenom přivřené a zevnitř se ozývaly hlasy. „Co mám jako říct?“

„Řekni, že se potřebujeme dostat do Velikého Hradce,“ viděla to úplně jednoduše Kristýna.

„Vysokého Hradce,“ opravil ji Kryštof už asi podesáté.

„Ježíšmarjá, třeba Obrovského Hradce – to je jedno.“

„Tak se jdi zeptat ty,“ váhal Kryštof.

To Kristýnu popudilo: „Kryštofe, já jsem snad přece holka, ne? Zatímco ty jsi kluk, a navíc starší. Tak se snad můžeš jít zeptat!“

„Já půjdu s tebou,“ nabídla se Ema. A rovnou vykročila ke dveřím.

Teď už se Kryštof neměl na co vymluvit. „Počkej,“ zadržel Emu. „Dáme jim za to nějaké peníze?“

Ema se zamyslela, i když jí to bylo vlastně jedno. „Asi jo. Nebo ne? Stejně nás nejspíš nevezmou.“

Vykročili tedy společně ke dveřím. Zdálo se jim, že zevnitř uslyšeli dětské zavýsknutí. V téže chvíli ale také uslyšeli volání. Přicházelo zvenku – ze silnice. Byl to Vilda. Mával na ně a křičel. Zastavili se, poslouchali. Nebylo rozumět. Až když Vilda přiběhl blíž: „Dělejte! Pojd'te! Domluvili jsme traktor – odveze nás všechny za pět set korun do Hradce.“

Nejvíce se ulevilo Kryštofovi. „Hurá,“ zakřičel a zvedl ruce nad hlavu. „Hurá.“

4

Traktor zarachotil, plechový komínek se zatřásl a vyplivl oblak kouře. Všichni trampové včetně Vildy, a také Kryštof, Ema a Kristýna, byli poskládaní na vlečném vozu. Sourozenci ještě prudce oddechovali – doběhli teprve před chvílí.

Bezdětný traktorista ve špinavém pracovním oděvu – místní sedlák – toho už od rána docela dost vypil. Ale ne zase tolik, aby nevěděl, na kterou stranu jet. Motor zaburácel a traktor se trhaně rozjel. Vlečný vůz, ve kterém se ještě včera rozvážel hnůj, se třásl, až všichni nadskakovali. Kryštof se hlasitě chechtal.

Po chvíli minuli ceduli, na které byl škrtnutý ten divný název vesnice: PLOUŽAK. Vesnické domy vystřídala po obou stranách pole. Ema si pomyslela, jaký je to nesmysl hledat Sama zrovna tady. Určitě tu není a nikdy nebyl. Líbilo se jí, co navrhl Vilda. Těšila se domů.

Traktor jel neskutečně pomalu. V prudkých sjezdech brzdil, takže se pohyboval krokem. A ve stoupání zase motor nestačil.

Zápach hnoje, který se zpočátku zdál hlavně Kristýně nesnesitelný, jako by se postupně ztratil.

Konečně se na obzoru mezi stromy objevily nevzhledné paneláky hradeckého sídliště. Pomalu si začínali uvědomovat, že zanedlouho budou muset vystoupit a nějak se rozhodnout, někam jít. Vtom se před nimi na silnici objevila policejní hlídka. Byl to skoro zátaras. Nezvykle mladí policisté právě kontrolovali drahé sportovní auto, které se před chvílí prohnalo kolem traktoru. „Hele, tak je chytli,“ zaradoval se Kryštof. „Ha, ha.“

Jenomže policisté auto nechali jet a vydali se k valníku plnému lidí. Jeden z nich měl v ruce samopal. „Tak kampak, kampak! Víte, že vlečný

vůz není určen pro přepravu osob? Připravte si všichni doklady!“

„Prosíme, slitujte se, jedeme ze slavnosti Země,“ zkusila to jedna holka. Ale policisty neobměkčila: „Vaše doklady! A slezte dolů! Hezky jeden po druhém.“

Ema s Kristýnou se po sobě znepokojeně podívaly: „My přece doklady nemáme. Ty máš, Kryštofe?“

„Ještě nemám,“ zabručel Kryštof. „Chtěl jsem si už pro občanku dojít.“

„Děti přece doklady mít nemusí,“ uklidňovala je Ema. „Po dětech je snad nikdo nechce.“

Trampové mezitím už jeden po druhém seskakovali z vozu, nesouhlasně se pochechtávali a podávali policistům doklady.

„Takže co? Co řekneme?“ zmatkovala Kristýna. „Ty jim to řekneš, Kryštofe?“

„Anebo vůbec nemusíme dolů, ne?“ tázala se Ema.

„To asi budeme muset,“ odporoval Kryštof. „Podívej, seskakují všichni.“

Opravdu, valník byl už skoro prázdný, protože policisté zatím nikoho nenechávali nastoupit zpátky. Dole byl i Vilda, který se o sourozence cestou přestal zajímat a povídal si s jednou holkou. Pomohl jí seskočit z vozu.

Kryštof seskočil také a pomohl dolů i sestřám. Pomyslely si, že mít staršího bratra není zas tak špatné. Přistoupili k policistům. „My ještě doklady nemáme. My jsme děti,“ řekla Kristýna.

„Děti?“ Policista byl zmatený – nevěděl, jestli se má tvářit vstřícně, nebo být naopak přísný. „A... co tady jako děláte?“ pokračoval. „Jak to, že jste tu bez rodičů?“

Všichni se zarazili, co to řekl za blbost. Bez rodičů? To je přece jasné, že bez rodičů. I jemu to teď došlo a chtěl to rychle přejít, ale Kristýna se do něj pustila: „Vy nevíte, že rodiče spí? Jak tady asi máme být s rodiči? Nevíte? To jsme je měli táhnout i s postelí?“

Její slova vzbudila smích okolostojících. Jediní, kdo se nesmáli, byli policisté. „Když rodiče spí a nemáte doklady totožnosti, nemůžete si takhle cestovat!“ zvýšili hlas.

„To je přece nespravedlivý!“ ozval se tentokrát Kryštof, kterému rovněž otrnulo. „To jako máme sedět doma? A co až nám dojde jídlo? A co

Samuel?“

„Takže ty se jmenuješ Samuel...“ přerušil ho menší z policistů. „Jak se jmenuješ dál?“

„Ale ne!“ chytla se Kristýna za hlavu. „Samuel je náš bratr, který se ztratil. Unesli ho a odvezli autobusem někam sem. My ho tady hledáme. Nevíte o tom něco?“

Policistovy rysy, až dosud jen naučeně přísné, se teď nepřátelsky stáhly. „Unesené děti? Tady? Jak vás to napadlo?“

Ema, která to celé mlčky pozorovala, si pomyslela, že tenhle policajt o tom určitě něco ví. Pamatovala si totiž, jak se v jedné detektivce, kterou směla s rodiči sledovat vždy ve čtvrtek večer, policista také takhle zatvářil a detektiv si toho všiml a potom se ukázalo, že ten policajt schoval kapesník, který našel na místě činu, protože si myslel, že patří jeho sestře... Bylo to jasné.

„Prosím vás,“ přihlásil se velmi slušně Vilda. „Můžu k tomu něco říct?“

„Vy jste právní zástupce těch dětí? Máte je svěřené do péče? Zodpovídáte za ně?“

„Ano, zodpovídám,“ nenechal se Vilda rozhodit. „Dneska každý zodpovídáme za děti, které zůstaly bez rodičů. Nevšiml jste si, jaká je doba?“

I další mladí lidé se začali přidávat a policista musel ustupovat. „Právě proto, že je taková doba, musí být pořádek!“ hájil se. „Odkud ty děti jsou? Jestli se to teď hned nedozvím, budu je muset předvést k nám na služebnu a vyslechnout.“

„Ty děti se vydaly hledat svého malého bratra, kterého jim někdo unesl,“ pokračoval Vilda. „Opravdu o tom nic nevíte? Celý autobus unesených dětí pryč odvezli někam sem k Vysokému Hradci.“

Ema dál pozorovala svého policistu a zdálo se jí, že sebou zase tak nějak nervózně trhl. Nemohla se dočkat, až to poví Kryštofovi a Kristýně. Policista teď předstíral údiv: „Autobus s dětmi? Tady? O tom bych musel vědět.“

Také o tom víš, pomyslela si Ema.

Sourozenci nadiktovali svá jména a adresu a čekali, co se bude dít dál. Teď, když se jich ostatní zastali, už se tolik nebáli. Kontrola se chýlila ke konci. Starý řidič traktoru seděl na stupátku a upíjel ze skleněné láhve.

„Ale dál půjdete po svých,“ prohlásil policajt, když si všechno zapsal. „S tímhle vás na silnici pustit nemůžu.“ Ukázal na valník a traktor.

„Pane policajte... to nám přece nemůžete udělat,“ žadonily všechny ty velké dospělé holky a Kristýně přišlo divné, že se chovají takto podlézavě a dětinsky.

„Už jsem řekl,“ trval ten mladý člověk v uniformě – ne starší než všichni kolem – na svém. „A vy, pane Horáku,“ obrátil se k traktoristovi, „nastartujte ten svůj tank, a ať vás tady nevidím. Fofrem zpátky!“

Po silnici se právě přiblížila dvě další auta. „A ne že mi tady budete postávat,“ dodal ještě policajt a už se trampům nevěnoval. „Koukejte se vydat k Hradci. A žádný zkratky! Na kraji města je další hlídka.“

Za tichého reptání a pochechtávání se trampí vydali při kraji silnice k městu. Ema spustila: „Ten policajt něco věděl, všimli jste si? Viděla jsem, jak se lekl, když se mluvilo o unesených dětech.“

„Možná pomáhal těm únoscům. Musíme to na něj nahlásit,“ napadlo Kristýnu.

„Nahlásit? A komu asi?“ pochyboval Kryštof. „Co když jsou do toho zapletený všichni?“

„Přece to nenecháme jenom tak? Co když je Samuel opravdu někde tady?“

Ema měla návrh: „Pojďte se zeptat Vildy.“

Vilda šel vpředu s tou holkou, která se jim vůbec nelíbila. Necháпали, co na ní Vilda vidí. A když teď za Vildou přišli, zdálo se jim dokonce, že se otráveně ušklíbla, a také hned ustoupila stranou – jako že tohle se jí netýká.

Pověděli mu tedy o svém podezření. Ale Vilda to neviděl tak jednoznačně. „Byl to zamindrákovaněj pitomec, to ano. Dali mu uniformu a on si hned myslí, že je pánem světa. Ale pochybuju, že něco ví. Jediný, na co se zmůže, kontrolovat řidiče a nevinný trampy. Lekl se, protože by si s něčím tak závažným nevěděl rady.“

Ema Vildovi důvěřovala a měla ho ráda. Líbilo se jí, když navrhoval, aby se vrátili domů. Ale tentokrát s ním nesouhlasila. Ne. Ten policista byl opravdu divný.

5

O dvě hodiny později stáli všichni na autobusovém nádraží ve Vysokém Hradci. Někdo zjistil, že za půl hodiny jede do Králova nějaký soukromý autobus – za tři sta na osobu. To bylo hodně drahé, ale jiná možnost nebyla. Vilda se na sourozence obrátil: „Pojedete domů?“

Tázavě se po sobě podívali. Najednou jim přišlo hrozné vracet se bez Samuela. Přece jen měli pocit, jako by ho opouštěli.

„My teď asi ještě nepojedeme,“ rozhodl Kryštof. „Že ne? Dohodli jsme se přece, že budeme hledat ještě dva dny.“

Ema souhlasila. Původně se sice chtěla vrátit, ale teď si byla jistá, že ten policajt něco tajil. A to znamená, že autobus s unesenými dětmi může být opravdu někde tady.

Souhlasila i Kristýna, která tolik toužila obejmout ztraceného bratra.

Přesto zatím zůstali na autobusovém nádraží. Od severu se blížily černé, možná dokonce bouřkové mraky. Nic veselého při pohledu na oblohu a nic veselého při pohledu do zanedbaných, skoro prázdných ulic.

„Tady přece taky musí mít nějakou školu, kam dali zdejší děti, o které se neměl kdo postarat,“ napadlo Kryštofa.

O půl hodiny později se loučili s odjíždějícím Vildou, který si zapsal jejich královskou adresu a také Kryštofovo telefonní číslo. Jenomže Kryštofovi se během chladné noci na Zlištejnu vybil mobil.

„Já si stejně myslím, že se budete muset vrátit domů a tam na bratra čekat,“ zopakoval Vilda. „Zkusím tam za vámi někdy přijít.“

„Jo, to bude dobrý,“ zaradovaly se holky. Byla to však jen krátká radost a na dlouhou dobu nejspíš poslední. Nevzhledný rozhrkaný autobus se rozjel z nádraží. Kromě trampů do něj nastoupilo také několik starých lidí, kteří se tvářili otráveně, že musejí cestovat s tolika mladými. Na poslední chvíli nastoupil také mohutný vyholený muž, na pažích tetovaný.

Zamávali. A pak zůstali sami – v tomhle městě, kde nikoho neznali. Přitom už mohli jet domů.

„Já mám hlad,“ vzdychla Kristýna.

„Já taky,“ přidala se Ema.

I Kryštof měl hlad. Neřekl však nic. Začínal vnímat zodpovědnost staršího bráchy. Sestry mají hlad. Na něm je, aby to nějak vyřešil.

6

Mladý student prodávající v obchodě rodičů se jim hodil. Hrací automat sice svůdně blikal v koutě (a holky tím směrem znepokojeně pohlédly), ale Kryštofa tentokrát ani nenapadlo hrát.

„Dneska tady mám výborný obložený chleby – vyrábí je jedno nově otevřený uzenářství,“ začal student nabízet – stejně jako minule. Za každý krajíc se šunkou, vejcem a sýrem si pak nechal zaplatit dvě stě korun.

„A co brácha? Našli jste ho na Zlištejně? Vidím, že asi ne.“

Až teď jim došlo, že to vlastně on je poslal na tu zříceninu. Dal jim špatnou, úplně nesmyslnou stopu.

„Dneska večer se o něm ale určitě něco dozvíte,“ pokračoval student tajemně. „I o vašich rodičích.“

Zbystřili pozornost. Dozvědět se něco o Samovi a o rodičích? Po ničem jiném netoužili. „Dneska večer? A jak?“ ptali se ho, přestože jim zkušenost říkala, že se mu nedá moc věřit.

„Protože dneska večer jedu s dobrým kámošem na zdejší hvězdárnu. Kámoš studuje astronomii a podařilo se mu navázat spojení s mimozemskou civilizací. Za to, že vaši rodiče spí, můžou mimozemšťani. Normálně sem přiletělo UFO. Dneska večer se jich můžete zeptat, co s rodiči bude dál.“

Kristýna si matně vzpomínala, že minule student mluvil o nějakém úplně jiném důvodu, proč rodiče spí. A teď najednou mimozemšťani?

„A on už s nimi mluvil?“ užasli Ema i Kryštof. „Copak se s nimi dá mluvit?“

„Dorozumívají se systémem gama-záření převedeného přes dalekohled na rádiové vlny – tomu nemůžete rozumět. Zkonstruoval si k tomu speciální mobil.“

„To jako že by ti mimozemšťani mluvili zrovna s ním?“ pochybovala Kristýna. „Proč zrovna s ním? To je ten tvůj kamarád tak důležitý?“

„Petr je třída,“ nezaváhal student ani na chvíli. „Chtěli se prostě s někým dorozumět. A jediný Petr byl schopný jim rozumět přes ty vlny. Ani v Americe v NASA jim nerozuměli – většina nejlepších vědců totiž spí. Chápete to? Vědci, a pořídí si děti.“

Student mluvil hodně přesvědčivě a sourozenci nakonec užasli: takže mimozemské civilizace skutečně existují? Tatínek jim o tom vždy vyprávěl jako o jedné z největších záhad. Říkal, že lidstvo se o existenci jiné vesmírné civilizace možná nikdy nedozví. Ale že to neznamená, že taková civilizace není. Nabádal je, aby si zkoušeli představit, jak asi takové civilizace vypadají. Teď se má setkání s nimi stát skutečností. A tatínek to navíc zaspí?

„A proč teda naši rodiče spí? Co o tom ti mimozemšťani vědí?“

„Petr s nimi mluvil zatím jen krátce. Pochopil, že to oni uspali všechny rodiče, protože se na naší Zemi chtějí setkat nejprve s dětmi. Báli se, aby proti nim rodiče nerozpoutali válku. Na nějaké vzdálené planetě se jim to prý už stalo.“

„Neřekli mu také, kdy se rodiče probudí?“

„Moc jim nerozuměl. On má doma jen malý dalekohled a ten se na konverzi gama-zářením do mobilu nehodí. Proto jedeme na hvězdárnu, kde je pořádný dalekohled. Dozvíme se víc.“ Student se na chvíli odmlčel a potom dodal, jako by to bylo samozřejmé: „Pojedete přece s námi...“

Sourozenci se po sobě podívali. Tohle bylo příliš vážné. Ema si pamatovala, před čím ji vždy varovala maminka: dát si pozor hlavně na starší kluky. Nikam s nimi večer nechodit. „No, já nevím...“ váhala.

„Ale Emo,“ naléhala Kristýna. „Chceme se přece něco dovědět o Samuelovi a o rodičích.“

Kryštof přemýšlel. Zdálo se mu, že o gama-zářením už někdy něco slyšel. Rádiové vlny mu také něco říkaly a na hvězdárně také už jednou byl.

Mluvili spolu potichu, aby je student neslyšel. „Já se tam bojím,“ trvala na svém Ema.

Kristýna se obrátila na Kryštofa: „Myslíš, že by nás ti mimozemšťani mohli zabít?“

„Počkej, oni tam přece nebudou,“ uklidnil ji Kryštof. „Budeme s nimi mluvit na velkou dálku. Myslím.“

„Myslíš, nebo to víš? Co tedy uděláme?“

Oči holek se upnuly na bratra. Ten se snažil přemýšlet, jestli jsou nějaké důvody tam nejít. Nebyly. „Nemáme asi jinou možnost, než to zkusit,“ řekl. „Chceme se přece něco dovědět. Nebo vás napadá, kam jinam jít?“

Oznámili své rozhodnutí studentovi. „Tak já hned volám Petrovi,“ zaradoval se. „Pojedeme jeho autem.“

„Co máte ještě k jídlu?“ zeptala se Kristýna.

7

Student se představil jako Zbyněk. Pozval je dozadu do skladu, kde měl židle a stůl. Došli si u něj na záchod a umyli se. Půjčil jim karty na hraní a dal jim jídlo a pití.

Všichni tři si začali připadat báječně a uvolněně – jako na nějaké party. „Ještě jedny brambůrky, prosím,“ hlásila po chvíli Kristýna.

Ema se samozřejmě přidala: „Mně taky.“

Když v krámě nikdo nebyl, Zbyněk si zahrál s nimi. Pak mu zazvonil mobil. „Jo... jo, jo,“ odpovídal úsečně tlumeným hlasem. „Jo, je to tak. Vezmi všechno. Jo.“ Z toho mála, co říkal, se nedalo poznat, o čem je řeč. A asi to byl záměr. Nakonec řekl: „Jo, jedou.“

Ema nevěděla proč, ale zamrazilo ji v zádech.

Zbyněk se zvedl od hry: „Musím ještě něco zabalit. Petr je do hodiny tady.“ A odešel dopředu do obchodu.

„Hele, vy vážně věříte na ty mimozemšťany?“ ujistila se Ema.

„To máš těžký, věřit nevěřit. Taky jsem nevěřil, že by rodiče někdy mohli takhle usnout. A usnuli,“ namítl celkem rozumně Kryštof. Opravdu si v posledních hodinách připadal nějaký starší.

Po chvíli se vrátil Zbyněk: „Tady jsem vám spočítal útratu. Dva tisíce čtyři sta osmdesát.“

Zalapali po dechu. Tolik peněz? Kryštofa polil pot. Co by takové útratě řekli rodiče?

Kristýna vyjekla nahlas: „Tolik?“

„Tady to máte rozepsaný. Je to v dnešních cenách,“ hájil se Zbyněk. „A co jste nesnědli, to si můžete vzít s sebou.“

Kryštof sáhl do kapsy na zip, kterou měl na kolenou kalhot. Po hmatu nalistoval dvě bankovky z balíčku peněz, který tam měl ukrytý. Všiml si, že ho Zbyněk sleduje. A také si po hmatu všiml, že balíček je už o hodně tenčí, než byl na začátku. Druhou část peněz měl schovanou na jiném místě – v kapse na vnitřní straně košile. To ho naučil tatínek během jejich prázdninové zahraniční cesty: Hlavně neměj všechno důležité na jednom místě.

Zaplatil a bylo mu hrozně. Co až mu peníze dojdou?

Zbyněk si peníze přepočítal a šel do pokladny pro drobné. „Tak rychle,“ pobídl je. „Petr už čeká. Sbalte se a pojďte.“

Šli za ním dopředu do obchodu. Teď teprve viděli, že venku lijí. Proud vody dopadaly na staré červené auto čekající před obchodem. Bylo už šero a před bledě svítícími reflektory vypadaly padající kapky jako tenké šňůrky. Najednou se jim nikam nechtělo. Holcám se zastesklo po Vildovi. Ten kdyby tady byl a poradil jim...

Zbyněk si toho váhání všiml: „Netěšíte se? Budete znát pravdu. Moji rodiče taky spí. Nemůžu se dočkat, až se všechno dozvím. Tak honem! Zamykám. Tady byste stejně už nemohli zůstat.“

Rychle přeběhli k autu a ohlédli se po Zbyňkovi. „Vlezte si dozadu,“ pobídl je. Než se tam poskládali, stačili promoknout.

„Ahoj, já jsem Petr,“ otočil se na ně neupravený kluk s nehezky podřobaným obličejem. Tohle že je znalec astronomie, kterého si mimozemšťani vybrali pro rozhovor?

Zbyněk nastoupil a Petr šlápl na plyn tak prudce, až se kola v louži protočila.

„Vem to rovnou do hvězdárny,“ řekl Zbyněk a jednou rukou do Petra šťouchl.

„Jasně, že do hvězdárny. Kam jinam?“ opáčil Petr.

Dlouho mlčeli a auto ujíždělo zmoklými ulicemi ven z Vysokého Hradce. První se odhodlala Ema: „A jak těm mimozemšťanům rozumíte, když neznáte jejich řeč?“

„My si vykáme?“ podivil se Petr.

„Promiňte... promiň,“ opravila se Ema. „Jak jim teda rozumíš?“

„Zkonstruoval jsem si takovej jednoduchej překladač,“ chvástal se Petr. „Je to přijímač rádiových vln z vesmíru – ty přesně mimozemšťané používají. Úplně obyčejný rádiový vlny.“

„A dalekohled? A gama-zářeni?“ zeptal se Kryštof.

„Dalekohled a gama-záření?“ nechápal Petr. „Chcete se podívat na hvězdy? Jenomže je zataženo, jak vidíš.“

Kristýna, Kryštof i Ema ucítili, jak se jim rychleji rozbušilo srdce. Mimoděk se k sobě přitiskli a chytli se za ruce.

„Říkal jsem jim, jak jsi zkonstruoval přijímač gama-záření přes dalekohled do mobilu,“ vložil se do toho Zbyněk.

„Aha. Samozřejmě, že jo. Přijímač gama-záření jsem zkonstruoval taky.“

Vysoký Hradec už zůstal někde v dálce. Kolem se míhaly vzrostlé stromy a jen občas nějaké stavení, většinou s potemněnými okny.

„Kam to jedeme?“ špitla vystrašeně Kristýna. „My nezůstaneme ve Velikém Hradci?“

„Samozřejmě, že ne,“ zlobil se Zbyněk, zatímco Kryštof si v duchu pomyslel, že to Kristýna zase spletla, že ne ve Velikém, ale ve Vysokém Hradci. To ale teď nebylo důležité. Ani on neměl dobrý pocit.

„Hvězdárny jsou vždycky za městem,“ pokračoval Zbyněk. „Ve městě je moc světla. Nedaly by se tam pozorovat hvězdy.“

Rozumná odpověď sourozence uklidnila. Ano, jedou do hvězdárny. A kdyby se jim nepodařilo navázat spojení s mimozemšťany, vrátí se do Hradce a prvním autobusem pojedou do Králova.

Ještě chvíli uháněli po hlavní silnici a potom Petr prudce zabrzdil. Odbočil na úzkou vedlejší silničku, podobnou těm, po kterých se jelo na hrad Zlištej. Mezitím se čím dál víc šěřilo a nepřestávalo pršet. Stěrače létaly po předních sklech a ještě to nestačilo.

„Máš klíče?“ napadlo Zbyňka.

„Jasně že mám,“ opáčil Petr.

8

Strach? Je snad tohle strach?, blesklo Emě hlavou, když si všimla, že jí drkotají zuby. Hrozně se jí chtělo čurat.

Kristýna si představovala, jak strašné by bylo, kdyby je mimozemšťani unesli na vesmírnou loď. Pak už by nikdy neviděli maminku, tatínka ani Samuela. Kristýna dobře věděla, že není samozřejmě žít. Za dlouhých večerů, když nemohla usnout, chodívala pod peřinu za maminkou a vyprávěla jí o své úzkosti ze smrti. Co až umřu, maminko? Já přece nechci umřít. Nechci nebýt. Myslíš, že po smrti opravdu nic není?

Maminka spíš jen naslouchala, a když už se odhodlala něco říct, znělo to jako otázka: To právě lidi nevědí a asi nikdy vědět nebudou. Proto někteří věří v Boha, ke kterému se po smrti mohou vrátit. Kristýna maminku přerušila: Ale tak to přece nemusí být. Bojím se, že to tak není.

Kryštof přemýšlel, jestli je tohle pořád ještě výlet, anebo už něco jiného. Neměl by Petra praštit zezadu do hlavy? V jednom filmu viděl, jak tohle udělal unesený člověk: praštil řidiče do hlavy, auto nabouralo, únosci se zabili a jediný unesený přežil. Kryštof o tom zatím jenom snil – často si představoval, že je hrdinou, že vítězí v nějakých závodech, že je mistrem světa ve fotbale, že je hrdinným vítězem nad únosci.

Jeli a jeli. „Kde už je teda ta hvězdárna?“ zeptala se Kristýna.

„Mně se chce hrozně na záchod,“ špitla Ema. „Můžete mi, prosím, zastavit?“

Zbyněk zpola otočil hlavu: „Už tam budeme. Pět minut a jsme tam.“

Vjeli do hustého lesa. Slabé reflektory jen matně ozařovaly kaluže na nerovné silniče a kmeny stromů se míhaly po stranách ve vzdálenosti několika málo metrů. Pak ale les skončil a silnice začala stoupat. Přijeli ke stavení s kulatou střechou. Hvězdárna. Opravdu tu byla. Všem se ulevilo a zároveň užasli: Takže budou mluvit s mimozemšťany? To všechno je pravda? Tváře jim rozčilením hořely a v hlavách jim hučelo.

„Vystupovat!“

Ema běžela za roh – ulevit si. Petr mezitím odemkl a rozsvítil. Byla to velmi malá hvězdárna, jen dvě místnosti. V první nevelký dalekohled s několika přístroji, ve druhé stůl a židle. Kryštof s Kristýnou stáli ve dveřích. Přihnala se Ema: „Počkejte na mě! Počkejte!“ Zářivkové světlo

nebylo moc přívětivé, přece jen to však byla suchá světlá jistota uprostřed neznámé tmavé krajiny, na kterou se snášel déšť.

„Tamhle si odložte,“ pokynul jim Petr do zadní místnosti. Bylo vidět, že to tu zná.

Následovali ho dozadu neradi – nemohli se vynadívat na asi dvoumetrový dalekohled.

„Nepustíte to už?“ zeptala se Kristýna. „Že bychom se už dověděli něco o rodičích.“

„To asi nepustíme,“ odpověděl Petr s podivným úsměškem.

„Nevidíte, že prší?“ Zavřel dveře oddělující obě místnosti a otočil klíčem.

Holky se zarazily: „Říkali jste ale, že budete poslouchat rádiové vlny a gama-záření.“

„Jo,“ přidal se bojovně Kryštof. „To jste říkali.“

„Gama-záření?“ zasmál se Petr. „Kdo vám tu blbost nakukal?“

Podívali se na Zbyňka. To on jim přece tohle všechno slíbil. „Říkal jsi, že se od mimozemšťanů všechno dozvíme,“ skoro prosila Ema.

„My jsme si zase s Petrem říkali,“ začal Zbyněk podivně dutým hlasem, „že bychom se chtěli dovědět, kolik u sebe máte peněz.“

Kristýně se úlekem zatmělo před očima. Takže past. Nikdy se tu neměli ocitnout, nikdy sem neměli jezdit. Kupodivu se nezhroutila ani nezačala brečet, i když cítila, jak jí to ve tváři škube. Místo toho se zmohla na vzdorovitou, hrdou odpověď: „Kolik máme peněz? Přece už žádný. Všechny jsme u tebe projedli. A vůbec: proč tě to zajímá?“

Zbyněk s Petrem se po sobě nejistě podívali. Ne, nebyli na svůj čin připravení; vlastně ani přesně nevěděli, co chtějí dělat. A už vůbec nepočítali s odporem. „Tak... zajímá nás to,“ odpověděl Zbyněk chvějícím se hlasem, ze kterého se dal vycítit strach, nejistota, ale i zlost. „Vzali jsme vás na výlet, ne? Víte, jak drahý je benzin?“

„My jsme na žádnéj výlet nechtěli,“ rozčílil se Kryštof. Tohle ho opravdu naštvalo. To přece vymyslel Zbyněk. „Ty jsi nám slíbil, že budeme mluvit s mimozemšťany!“ Kryštof si stoupl.

„Hele, mladej, moc si nevyskakuj,“ rozkřikl se teď i Zbyněk, který jako by potřeboval tuhle záminku, aby přestal být hodný. „A koukej navalit prachy, co máš v kapse kalhot! Dělej!“

Ema ustrašeně pozorovala Zbyňkovu rozezlenou tvář a nemohla tu změnu pochopit. Jak někdo může takhle porušit něco, co slíbil? Jak může

být takhle prolhaný?

Kryštof bojoval: „To teda nenaalím!“

„Nenaalíš? Tak si to vezmeme sami. Pojd', Petře!“ načež se k němu vrhli.

Kryštof se s nimi chtěl začít prát. Ale Ema si vzpomněla, jak dostal pěstí u cisterny s vodou. „Dej mu ty peníze, prosím!“ vykřikla. „Dej mu ty peníze. A vy ho nechte být! Prosím!“

Zbyněk Kryštofa držel za bundu a naváděl Petra: „Tamhle v tý kapse.“ Kryštof poslechl Emu a nebránil se, ani když mu Petr sáhl do kapsy a vyndal z ní zbývající bankovky. „Mám to,“ řekl Petr. Zbyněk Kryštofa pustil.

„Tak to bysme měli,“ rozhlédl se Zbyněk po zamčené místnosti. On i Petr stáli u dveří.

Kryštof se mezitím sesunul zpátky na židli. Najednou mu přišlo strašně líto, že se mu tohle stalo; že ho takhle ponížili a okradli. V jeho dospívající tváři se objevily slzy. Brečel.

„Peníze máte, tak už nás pusťte!“ rozkřičela se Kristýna. „Vy zloději hnusný?“

Ema se celá třásla a znovu se jí chtělo čurat.

Zbyněk s Petrem stáli zády k zamčeným dveřím a měli tak značnou převahu nad sedícími dětmi. Zbyněk spočítal peníze: „Jenom dvanáct tisíc? Vy si myslíte, že to stačí?“

„To by byl lacinej výlet na hvězdárnu, ha, ha,“ přisadil si Petr. „Za dvanáct tisíc nepošlete mimozemšťanům ani esemesku.“ Hlasitě se rozesmál.

Zbyňka něco napadlo a pošeptal mu to. Petr spiklenecky přitakal: „Tak jo.“

„Dostal jsem nápad, jak si můžete vydělat na všechno, co jsme pro vás udělali,“ obrátil se Zbyněk k dětem. „Můžete o tom tady přemýšlet.“ Načež odemkl. „Odevzdejte nám klíče od vašeho bytu a napište adresu, ale aby bylo jasné, že jste si ji nevymysleli. A jestli nám to chcete usnadnit, tak kde jsou kreditky vašich rodičů – jinak to tam budeme muset všechno rozhrabat.“ Oba dva vyšli do přední místnosti a chystali se zavřít. „Ale pospěšte si,“ dodal Zbyněk. „Za půl hodiny musí Petr zpátky do Hradce. Nevím, kdy bychom se sem potom znovu dostali.“ Načež zavřel a zamknul.

Sourozenci zůstali sami – úplně zdrcení. Místnost neměla okno; nic, co by je spojovalo se světem. „To je hrozný,“ bědovala Ema. „Přece nás tady nemůžou zavřít.“

Kryštof si otíral slzy a mlčel.

Rozvzlykala se i Kristýna: „Já chci domů.“

Po chvíli se ale přece jen uklidnili a začali přemýšlet: „Co kdybychom jim dali ty klíče a řekli jim jinou adresu,“ šeptala Ema.

„To se ale nedostaneme domů.“

„Když jim ty klíče dáme, stejně nás nepustí,“ uvědomila si Kristýna. „Přece bysme to pak mohli nahlásit na policii a ta by tam už na ně čekala.“

„Jestli by to policii zajímalo,“ namítl Kryštof.

Potom Kristýnu napadlo: „A proč jsme se tu vlastně nechali zavřít? Copak jsou tak silný?“

Začali o tom přemýšlet. Došli k závěru, že Zbyněk s Petrem jsou jen dva, sice větší, ale jen dva. A žádní hromotluci. Nejsou silní.

„Co kdybychom je zavolali, že pro ně máme ty klíče, a přepadli je?“ navrhla Kristýna.

Ema se toho bála: „Ale jestli to, Kristýno, nevyjde, tak se odsud nedostaneme.“

Znovu na ně na všechny padla úzkost. Jsou zavření v opuštěné hvězdárně uprostřed lesa, v potemnělé zmoklé krajině, daleko od nejbližšího města, daleko od spících rodičů. A nikdo o nich neví. Nikdy v životě by si nepomysleli, že se v takové situaci mohou ocitnout; že zrovna je může potkat něco takového.

Kdyby se jim tohle stalo před měsícem, před týdnem, před rokem, byli by úplně vedle. Avšak během posledních dnů, od chvíle, kdy rodiče usnuli, se hodně naučili. Pochopili dvě důležité věci: Zaprvé, že se musí spoléhat sami na sebe – vždy a za všech okolností. A zadruhé, že člověk se nikdy nesmí vzdát. A tak, místo aby přemýšleli o kreditních kartách rodičů a hledali klíče od bytu, aby je mohli odevzdat, spřádali plány na vzpouru. Kryštof měl v batohu nůž. Ale holky se lekly: „A ty by sis troufnul je tím nožem bodnout?“

Kryštof se zamyslel a musel připustit, že ne. Bodnout nožem člověka by nedokázal. „Ale mohl bych je praštit po hlavě mobilem,“ dodal po chvíli.

Ema měla v batohu ešus. „A já ešusem.“

„Musíme se na ně vrhnout všichni najednou. Překvapit je,“ upřesňoval Kryštof jejich plán. „Ty je zavoláš, že už pro ně všechno máme,“ pověřil Kristýnu. „Budeš sedět u stolu, aby se hned nelekli. Já s Emou si stoupneme vedle dveří, a jakmile vejdou, vrhneme se na ně.“

„A batohy si dáme rovnou na záda, abychom s nimi mohli utýct,“ doplnila plán Ema.

„Kristýno, ty bys na ně mohla hodit židli,“ napadlo Kryštofa.

„Jo. Praštíme je židlí. To je nápad.“

Všechno si připravili, uchopili mobil a ešus a židli. „Nesmíš to ale, Kristýno, zkazit jako vždycky,“ obávala se Ema.

„Já? Ty to nesmíš zkazit,“ bránila se Kristýna.

„Ty je, Kristýno, zavolej,“ pokynul Kryštof. „Teď.“

„Počkejte, počkejte, ještě ne...“ snažila se to Ema pozdržet. Bylo však již pozdě.

„Haló! Haló!“ spustila už Kristýna pronikavým hlasem. Uměla báječně předstírat. „Tak my už pro vás všechno máme! Haló! Zbyňku, pojd'te sem. Prosím!“

Po chvíli v zámku zarachotily klíče. Dveře se otevřely a v nich stál Zbyněk, za ním Petr. Kryštof s Emou vedle dveří ustrnuli. Všichni navzájem se uviděli. Zbyňkovi muselo být jasné, o co tady jde, jenže nebyl schopný tak rychle zareagovat – vůbec s něčím takovým nepočítal. Zatím se ale nedělo nic.

Ježíšmarjá! Odhodlají se vůbec? blesklo jim všem hlavou. Ta vteřina váhání trvala celou věčnost. Jako kdyby někdo stiskl spoušť fotoaparátu; jako kdyby se zastavil čas. Potom se Kryštof rozmáchl a praštil Zbyňka mobilem do hlavy. Začala vřava. Kristýna vyskočila a s židlí před sebou do Zbyňka vší silou vrazila. Jen Ema váhala.

Zbyněk se skácel a Kryštof s Kristýnou s bojovým řevem vyběhli přes něj do místnosti s dalekohledem. Petr se jim klidil z cesty. Ještě jedny dveře a ocitli se ve vlhké tmě před hvězdárnou. Poslední vyběhla Ema. Rozběhli se po silnici dolů.

„Kam běžíme?“ ptala se za běhu Kristýna. „Co když za námi pojedou autem?“

Kryštofa, také v běhu, něco napadlo. Pořád měl v kapse nůž, který si netroufl použít proti lidem. Zastavil se. „Tak já jim probodnu kolo.“

„Ne, nevracej se!“ vykřikla ustrašená Ema. Ale Kryštof ji neslyšel. Se zbrklostí sobě vlastní se hnál zpátky.

„Ach jo,“ bědovaly sestry a choulily se k sobě při kraji silnice. Co když ho chytí? Tak dobře jim to vyšlo. Proč jen se vracel?

Za pár vteřin byl Kryštof u hvězdárny. Dveře byly otevřené; dopadalo sem odtamtud až příliš světla. Ale zevnitř se ozývalo Petrovo volání: „Zbyňku! Zbyňku!“

Kryštof se přikradl k autu a bodnul do předního kola. Ale nůž se po gumě svezl. Zkusil to znovu a zase nic. Ruce se mu třásly, byl zadýchaný, rozechvělý. Zevnitř uslyšel Zbyňkův hlas: „Zatracený parchanti! Praštili mě. Musíme je dohnat.“ A po chvíli: „Určitě běželi po silnici. Doženeme je autem.“

Kryštof pochopil, že kolo neprobodne. A že už nemá čas. Něco ho ale přece jen napadlo. Zapřel otevřený nůž mezi důlek v silnici a plášť kola. Nůž měl pojistku a nemohl se zaklapnout. Až nastartují, kolo se probodne vlastní vahou.

Co kdybych jim rozkopal přední světla? napadlo ho ještě. To by ho ale uslyšeli. Navíc se zevnitř už ozvaly kroky. Kryštof se dal do běhu. Uslyšel za sebou hlasy: „Tamhle jsou! Sedej!“

Doběhl k holkám: „Pryč od silnice!“ volal polohlasně. „Rychle! A hlavně potichu!“

Vylezli na mokrou mez a rozběhli se přes rozmáčené pole. Na boty se jim nabalovalo bláto, takže těžkly s každým krokem, až vážily snad několik kilo. Od hvězdárny se ozvalo zakvílení nastartovaného motoru. Kola zaskřípěla a... Rána! Byly slyšet brzdy a otevírání dvířek. „Kurva!“ zaklel kdosi. „Do hajzlu! Co je s tím autem?“

Část osmá – Utéct

1

Večer, když už Samuel usínal, otrásl okenicí náraz větru. Do střechy začal bubnovat déšť. Okenice se prohnula a zvenčí ji pokryla vodní tříšť. Pryč byly myšlenky na útěk. Samuel si uvědomil, že tam, kde si přes den hrál, je teď mimořádně nevlídno. Obrys lesa, který ještě před chvílí pozoroval ze své postýlky, zmizel. Nakonec byl rád za střechu nad hlavou; za teplou postýlku, kterou sdílel s opičákem Hnědáčkem.

Když později usnul, tak i ve spánku k němu doléhalo burácení hromů.

Ráno v chalupě nesvítilo světlo a na záchodě se nedalo spláchnout. Simona s Fredym po sobě zlostně pokřikovali, Fredy se hrabal ve skřínce vedle dveří. „To musí bejt někde na trase,“ křičel. „Nefunguje nic. Ani mobil.“

„Tak se porad’ s Frantou,“ odpovídala Simona. „Ten se v tom vyzná.“

„Nepochopila jsi, co jsem řekl!“ obořil se na ni Fredy. „Mobil nefunguje – vypadla síť! Jsme úplně odříznutý!“

Samuel na rozdíl od Simony pochopil. Vichřice způsobila, že do chalupy nepřichází elektřina ani to nepochopitelné vlnění, díky kterému se dá telefonovat přes mobil. Vzal Hnědáčka a zalezl s ním nahoru k televizi. Z dlouhé chvíle začal stavět domečky z obalů DVD.

„Samueli!“ ozval se ze zdola Simonin pronikavý hlas. „Fredy, kde je? V pokoji není.“

Samuel pochopil, že si ho vůbec nevšimli. Líbilo by se mu zůstat tady ukrytý. Věděl však, že by z toho byly potíže. Raději zavolal: „Já jsem

tady.“

Na schodech se hned ozval dupot. Simona. „Miláčku, tady jsi...“ Vrhla se k němu a objala ho. „Představ si, že vítr asi přetrhal dráty. Nemáme elektřinu ani vodu.“

„Ani vodu?“ podivil se Sam. To nechápal. Napršelo přece tolik vody. „Proč ani vodu?“

„Protože vodu čerpáme čerpadlem. A to je na elektřinu. Když nejde elektřina, nemáme ani vodu.“

„Ani ji nemůžeme brát z potůčku?“

Simona se zarazila – jako by ji tahle možnost nenapadla. „Ty jsi hlava.“ Vzala Samuela dolů. Fredy si právě oblékal koženou bundu a bral do ruky cestovní kufřík.

„Ty někam jedeš?“ polekala se Simona.

„A co asi?“ odsekl nepříjemně Fredy. „Mám tady čekat na soudnej den? Musím přece sehnat někoho, kdo to spraví.“

„A nás tady necháš? Bez elektřiny? Bez vody? Fredy, vezmi nás s sebou!“

Že by jeli autem někam ven z tohoto lesa, to se Samovi líbilo. Někam do města, kde by byl blíž k rodičům i sourozencům.

Jenomže Fredy o tom nechtěl slyšet. „To je to poslední, co bych potřeboval. Nejedu na výlet, pochop to.“

„Ale já tady nemám co dělat,“ naříkala Simona. „A navíc... se tady bojím.“

„Aha,“ ušklíbl se Fredy. „A kdo mě přemluvil, abych koupil dům uprostřed lesa? Jak tady budeme krásně žít v přírodě... A kromě toho: Zapomněla jsi, že nás s ním nesmějí vidět? Chceš o něj přijít? Zůstaneš prostě tady. Hraj si s ním.“ Načež vykročil ke dveřím.

„Fredy...“ Ani se ho nesnažila přemluvit, tvářila se jen velmi nešťastně a Samuel nechápal, proč jí Fredy takhle ubližuje, jestliže ji má rád. Vyběhla za Fredym na dvůr k autu. „Kdy přijedeš? Kdy se vrátíš? Mysli přece na toho malýho. Už nejsme sami.“

S Fredym to ani nepohnulo. Netvářil se zle, spíš otráveně. „Jestli popadaly dráty, budu muset až někam do Ústí. Ne-li dál. Snad si nemyslíš, že se tím někdo bude chtít zabývat – v dnešní době. Já jsem si dům na samotě nevymyslel. Já ne.“

2

Motor auta dozněl kdesi v lese a hladina louží, jimiž projela veliká kola, se uklidnila. Samuel si k jedné takové louži dřep, ale Simona ho okřikla: „Domů!“

Ocitli se v tmavé chodbě. Simona zamkla. Opřená o zeď tu stála puška. Simona ji vzala do ruky. „Zahrajeme si Člověče, nezlob se?“

„Tak jo.“

Sedli si ke stolu dole v kuchyni. U dřezu se válelo neumyté nádobí a polovina stolu byla plná talířků a hrnečků. Simonina plet' se proti oknu zdála ještě povadlejší než jindy. Samuel si také všiml, že se v obličejí chvěje a škubou jí koutky úst. Pomyslel na svou maminku maminečku, která ho tak často brávala k sobě pod peřinku. I maminka měla vrásky – hlavně kolem očí, ale o to byl její úsměv laskavější.

„Jakou chceš barvu? Nebo necháš mamince vybrat?“ připravila Simona hru.

Mamince? Samuel zatoužil udělat jí nějakou schválnost. Třeba jí dupnout na nohu nebo tak.

Začali hrát. Dvě věci však rozptylovaly jeho pozornost: Simoniny vrásky a puška opřená o stůl.

Kdykoli Simona Samuela vyhodila, anebo když vyhodil on ji, pokusila se hravě zasmát. Jak byl na začátku rád, že bude mít co dělat, tak ho teď hra přestala bavit. Věděl, že Simonu naštvě, ale nedokázal to překonat. Začal házet tak, aby kostka padala na zem. Anebo do ní jen otráveně cvrnkal. A když se s třetí figurkou opakovaně nedostal do domečku, měl toho právě tak dost. Položil hlavu na stůl. „Já už nechci hrát.“

Simona se prudce postavila. Samuel jí ustrašeně pohlédl do očí. Několik okamžiků nebylo jasné, co se stane. Simona se třásla potlačovanou nevolí. Nakonec v ní však zvítězilo zoufalství. „Nechceš hrát?“ zašeptala prázdným hlasem. Vzala pušku a odešla z místnosti. Samuel slyšel její kroky na schodech, až zanikly někde nahoře. Chvíli si kutálel s kostkou a figurkami. Pak vzal Hnědáčka a šel se s ním podívat ven – jen kousek – k potůčku. Vpředu však bylo zamčeno. Šel tedy dozadu, kde se vycházelo na dvůr. Tady byly dveře otevřené. Boty, blesklo mu hlavou a přezul se. Vyšel ven na cestu. Našel klacík. Dřepł si a začal se šťourat v loužích. Hnědáčka si přidržoval loktem pod levou paží. Vichřice shodila ze stromů hodně malých větviček s jehličím. Sam je bral a posílal je jako lodičky po loužích.

Zabral se do hry a přestal vnímat čas. Došel až k lesu, kde se rozvodněný potůček nevešel do korytka a přetékal přes cestu do travnaté strouhy. V té chvíli to Samuela napadlo: Voda přece teče dolů. Tenhle potůček se vlévá do řeky a řeka do moře. A ta řeka se možná jmenuje Modrava a protéká Královem. To znamená, že musí utíkat podél potůčku a potom podél řeky. Se zájmem si zpěněnou vodu prohlížel. Tohle je tedy cesta domů.

Z úvah ho vytrhly cizí kroky. Simona běžela od chalupy a ječela zlostí. „Jdeš zpátky! Hned zpátky!“ Nešetrně Samuela popadla a táhla ho i s Hnědáčkem k domu. Byla úplně nepřičetná: „Ty si myslíš, že se můžeš jenom tak toulat? Nevíš, co se stalo? Že jsme tu sami – úplně odříznutý? Co kdyby nás někdo přepadl, ty...“ Nemohla přijít na to nejsprávnější oslovení. Alespoň se zastavila, aby mohla Samuelovi pohlédnout nenávistně do tváře. „Ty spratku nevděčný.“ Konečně přišla na to správné slovo. „Nevděčný!“ Pak ho odtáhla do domu. Samuel musel klusat, aby neupadl. Uvnitř se rozkřičela ještě víc: „Tohle si vyřídíme. Už nikam! Tady budeš!“ Popadla ho a smýkla jím do jeho pokoje. „Odsud se nehneš!“ Načež práskla dveřmi. Samuel uslyšel, jak otáčí klíčem.

3

Propadl zoufalství. Ještě nikdy se tak hrozně necítil. Chtěl brečet, křičet, chtěl naříkat. Ale nic z toho nemělo smysl. Plácl sebou i s Hnědáčkem na postel. Nevelký pokoj s postelí, skříní a dřevěnou podlahou, avšak se zamřížovaným oknem, se mu stal opravdu vězením. Neviděl žádnou cestu ven. Dokonce ani ve svých představách nenacházel cestičku, která by ho, byť jen v myšlenkách, dovedla ke Kryštofovi, k Emě, Kristýně, k rodičům.

Ne, tohle už není jeho život. Tohle není vůbec žádný život. Tohle snad dokonce ani není on. Protože co byl až dosud on? Přece milovaný synáček svých rodičů. Báječný Samíček. Občas, pravda, se na něj třeba zlobili, ale tím spíš se vnímal skrze ně; skrze jejich lásku. Bylo mu šest a byl synáčkem maminky, tatínka, bratříčkem bratříčka, bratříčkem sestřiček. Dosud, po celý život – dokonce ještě i v autobusu, kterým ho odvezli pryč, ještě i v tělocvičně, kde ho drželi. To až tady Simona a Fredy usilovali o to, aby jím nebyl.

Později se mu začalo chtít čurat. Chtělo se mu víc a víc, ale teprve když to začalo být nesnesitelné, vstal a zkusil vzít za kliku dveří. Zamčeno. Prudce klikou zalomcoval a druhou rukou zabušil. Nakonec do dveří začal kopat. Konečně zaslechl pomalu se vlekoucí Simonu. „Co tady vyvádíš? Sklapni!“

„Mně se chce čurat. Já už to nevydržím.“

Simona odemkla a hleděla na něj nechápavýma očima. Zdálo se mu, že ještě víc zestárla a nahrbila se. Opírala se o pušku, jako by to byla hůl. „Tak dělej!“ pokynula mu lhostejně a odešla po schodech nahoru. Chvíli váhal – nevěděl, co doopravdy může a co se od něj čeká. Najednou musel překřížit nohy. Rozběhl se na záchod. Začal čurat a byl to nakonec docela dobrý začátek života bez sourozenců a bez rodičů; života bez budoucnosti.

Vyčural se a potom se vrátil do pokoje. Nestalo se nic. Simona nepřiběhla a nerozkřičela se na něj.

Bezmyšlenkovitě čekal. Jak nezvyklé – pro něj, který chtěl každý okamžik vyplnit něčím zajímavým – něco vymýšlet, nějak si hrát, o něčem si povídat.

Až k večeru dostal hlad. Ne chuť, ale hlad. Byla to pouhá potřeba. Tak, jako šel předtím čurat, se nyní šel najíst. Na chodbě bylo šero a zima. Dům mlčel podivnou prázdnotou, přestože tu Simona určitě byla. Samuel vešel do kuchyně. Šlápl do louže vytékající z ledničky. Zastudilo to a trochu ho to probralo. Přece jen si něco pomyslel. Pomyslel si: Aha, to je proto, že nejde elektřina. Lednička potřebuje elektřinu k tomu, aby chladila, aby vytvořila led. A led, to je zmrzlá voda. Tahle voda, rozteklá po podlaze.

V nefungující ledničce našel nějaký sýr, a dokonce jogurt. Všechno to popadl a běžel s tím do pokoje. Zapomněl lžičku na jogurt a už se mu pro ni přes tmavou chodbu nechtělo. Ale musel. Právě když byl na chodbě, ozvalo se shora dávivé Simonino zakašlání. To proto, že kouří, uvědomil si. Vida, další myšlenka. Vklouzl zpátky do pokoje a zavřel za sebou. Najedl se. Z nicnedělání byl velmi unavený.

4

Probudil se uprostřed noci. Louku za zamřížovaným oknem ozařoval měsíc. Díky tomu bylo tady uvnitř trochu vidět. Samuel se posadil na posteli a hleděl na bílá oblaka plující jasnou noční oblohou nad špičatými korunami smrků. A vtom ho to napadlo. Přesněji, ta myšlenka se vrátila: Utéct.

Seskočil z postele a přešel ke dveřím. Byly otevřené. Lekl se. Noc kolem, hluboká tma na chodbě, neznámá krajina bez konce: jak by se mohl odvážit? Ale na druhou stranu, čekat, až se Simona vzbudí? Ta zlá stará Simona? Než aby připustil, že se stane jeho maminkou, odejde.

Vyšel potichu po schodech nahoru. Dveře do ložnice byly otevřené. Naštěstí i sem dopadalo zvenčí světlo. Simona ležela na posteli s otevřenými ústy a chraplavě oddechovala. Byla oblečená. U postele stála nedopitá láhev a na podlaze se válely vykouřené cigarety. O postel byla opřená puška. Samuel opatrně přistoupil blíž. Ucítel zápach alkoholu a kouře.

Jako by ho vedla neznámá síla, vzal pušku (překvapilo ho, jak je těžká) a zasunul ji pod postel. Tušil, že z pušky, která je schovaná pod postelí, se nedá vystřelit. Proto to udělal.

Stejně potichoučku, jako přišel, se vyplížil ven. Jestliže až dosud nepřemýšlel, teď se jeho myšlenky rozběhly naplno. Co všechno bude potřebovat? Hlavně boty. Chtěl si je obout, pak si ale uvědomil, že v domě se v botách chodit nesmí. Připravil si je ke dveřím. Oblékl si mikinu, kterou mu dali. A do náruče vzal Hnědáčka. Přemýšlel dál, až se z něj kouřilo. Co k jídlu? Šel do kuchyně. Ve chvílích, kdy měla Simona dobrou náladu, mu dávala čokoládové bonbónky. Měla je schované v proutěném košíku na skříní. Samuel vylezl na židli a natáhl se pro košík. Ten se naklonil a spadl.

Samuelovi se zastavilo srdce. Takový lomoz! Ale nic se nepohnulo – hlavně nahore ne. Sesbíral bonbónky a nacpal si je do kapes.

Zbývalo odejít. Vzal Hnědáčka a boty a zamířil k zadním dveřím. Byly zamčené, ale v zámku byl klíč.

Vyšel do studené noci. Tma už přece jen trochu bledla – obloha s měsícem a bílými obláčky nebyla tak černá. Udělal několik kroků a ocitl se na hliněné cestě, po které odjel Fredy. Voňavý vánek ho ovanul a bylo to, jako by se teď právě podruhé narodil. Někde za těmi lesy, někde za tou tmou, o které ale věděl, že se po zeměkouli posouvá od východu k západu, tušil svůj cíl. Samuel byl na cestě domů.

5

Když scházel z cesty do ještě tmavého lesa, pocítil strach. Koho by se tak chytil za ruku? Mimoděk se kolem sebe rozhlédl. Ale nikdo tu s ním nestál. Šlápl do trávy a zmáčel si boty v ranní rose. Rozednívalo se. Za chvíli se možná probudí Simona, uvědomil si. Jestli ho Simona chytí, nikdy se odsud nedostane. To věděl.

Ponořil se do smrkového houští. Malé smrčky ho celého zmáčely. Prošel jimi a potůček se tu klikatil v korytku obloženém kameny a mechem. Voda uháněla z kopce dolů.

Les bez konce Samuela obklopil. Neměl ponětí, kde je, nevěděl, jestli v tomhle lese žijí medvědi a vlci. Jeho jedinou jistotou byl potůček – kroutil se jako nit ukazující jediný správný směr.

Konečně se šero rozpustilo, les se probudil do jarního rána, ptáci zpívali. Kde je ta řeka? pomyslel si Samuel. Tady někde by už přece měla být. Ale nebyla. Šel dlouho, pořád dolů. V údolí bylo chladněji. Bolely ho nohy – v posledních dnech toho moc nenachodil. Už nemohl. Sedl si na kámen, Hnědáčka položil vedle sebe do mechu. Snědl čokoládový bonbónek – jeden, druhý, třetí. Pak mu blesklo hlavou, jestli by si neměl něco nechat na později. Anebo se stejně nají doma? Vzal si ještě čtvrtý a pátý. Dostal žízeň.

Kdyby tak Kryštof, Ema a Kristýna věděli, že je tady – že utekl, že se vydal za nimi... určitě by mu šli naproti. Jenomže oni to neví.

Potůček mu dál bublal u nohou. Samuel se sehnul pro malý klacík a hodil ho do zpěněné vody. Klacík se několikrát zatočil, zachytil se u břehu a až po chvíli se ho přece jen zmocnil proud. Sam se sehnul pro další klacík.

Chvíli si hrál, potom se napil vody z potoka a hrál si dál. Konečně se vydal na další cestu. Mezi stromy dopadly první paprsky slunce. Boty i kalhoty měl úplně promáčené, ale naštěstí se oteplovalo. Kdyby tak uměl létat... Zamával by křídélky a vznesl by se nad koruny stromů – nad celý tenhle nekonečný les, a hned by viděl, kde teče řeka.

Jak sestupoval níž, přibývalo tu velkých balvanů. Nejprve ho bavilo prolézat mezi nimi, hledat si tu nejlepší cestu a často jen úzkou skulinku. V takových chvílích mu Hnědáček pod paží překážel, někdy ho táhl za

sebou, anebo ho na chvíli položil na balvan. Samuelovi se zdálo, že se Hnědáček tváří nějak moc nešťastně, ba přímo zoufale. „Neboj,“ utěšil ho, když přelezli zase jeden velký kámen. „Za chvíli budeme u řeky a ta nás dovede domů. Mám doma medvídku a ovečku a Kristýnka má obrovského plyšového psa a Ema, ta má plyšáčeků plnou postýlku.“

„Kdo je Ema a Kristýnka?“ zeptal se Hnědáček.

„To jsou moje sestřičky. Jsou to dvojčátka, takže si je možná spleteš. Kristýnka je o dva centimetry vyšší.“

Načež se Hnědáček začal vyptávat úplně na všechno – jak to u Samuela doma vypadá, jestli má vlastní pokojíček a v tom pokojíčku postýlku, jestli má počítač a může na něm hrát hry.

„Jen někdy – když mi to maminka nebo tatínek dovolí,“ odpovídal Samuel.“

„Maminka a tatínek ti nedovolují hrát na počítači?“ divil se Hnědáček.

„Někdy mi to dovolí, ale ne pořád, protože kdybych hrál pořád, byl bych hloupý a neměl bych žádné kamarády. Ale Kryštof hraje na počítači víc – má totiž svůj notebook. Kryštof je můj mnohem starší bráška, víš.“

Nyní se Hnědáček začal vyptávat na Kryštofa, na tatínka i na maminku a Samuel trpělivě odpovídal: „Tatínek je hodný, ale někdy se zlobí. A někdy je zase přísnější maminka. A někdy se maminka s tatínkem pohádají, kdo je moc hodný a kdo je moc přísný.“

Hnědáček tomu nerozuměl – přece jen to byl jenom opičáček, a navíc plyšový. Avšak Sam mu všechno znovu a znovu trpělivě vysvětloval.

Tráva mezitím už vyschla – rosa se vypařila – a také Samuelovy kalhoty už byly suché. Samuel se už jenom vlekl – byl velmi vyčerpaný. Zdálo se mu, že Hnědáček je čím dál těžší.

Do lesního ticha se znenáhla vmísil nový zvuk – vzdálený šum. Jak Samuel postupoval, tak ten šum sílil a měnil se v hukot přicházející ze dna údolí. Voda. Tekoucí voda. Pod vysokým břehem obrostlým křovím se objevila horská bystřina. Tak měl tatínek pravdu, pomyslel si Samuel. Tedy, skoro. Ve skutečnosti si Samuel představoval, že přijde k veliké řece – tak velké, jako je Modrava, když protéká Královem. Zatímco tuhle bystřinu by dokázal přehodit kamenem.

Co ale bylo nejhorší: bystřina se hnala úzkou skalnatou strží a skoro se tudy nedalo jít. Roští, kterým se Samuel musel prodírat, zachytilo Hnědáčka a nechtělo ho pustit. Kdyby tady byl někdo z rodičů, sotva by Samuela přinutil tudy jít. Teď, když byl na všechno sám, však musel. Vždyť jediné, co čekalo za jeho zády, byl dům bez elektřiny a bez vody a v něm zlá vrásčitá Simona.

Samuel snědl další bonbónky. Moc už jich nezbývalo. Naštěstí nikdy nepotřeboval příliš jíst a ani teď neměl vysloveně hlad, jen se cítil slabý. Slabost ho přinutila lehnout si do jehličí na malé plošince nad hučící vodou. Ležel spolu s Hnědáčkem – i tomu došly síly a neměl žádné další otázky.

Doprostřed bystřiny dopadaly skrz stromy ostré paprsky slunce, voda se třpytila, až z ní oči přecházely. Samuelovi se zdálo, že v té záři vidí všechny barvy: modrou, červenou i žlutou. A najednou mu to došlo a hlasitě vykřikl: „Duha! To je přece duha. Pojd', Hnědáčku, musíme jít.“

Hnědáčkovi se nechtělo – odmlouval a bránil se, ale nakonec si dal říct.

Tak zase šli. Ale spíš než chůze to bylo plahočení. Občas skála vedla až do vody a Samuel musel šplhat do prudkého srázu – v té chvíli měl slzy na krajíčku a zlostně vzdychal: „Ach jo!“

Odpočíval čím dál častěji a čím dál méně mu záleželo na tom, co se děje kolem a co s ním bude. Ano, začínal být lhostejný. A při jedné takové přestávce, když si lehl do trávy na prosluněné mýtině, usnul. Přesto na sobě ještě dlouho cítil hřejivé paprsky, ale spal i poté, co dotek paprsků pominul a začal se hlásit chlad.

Vlastně ležel tak trochu na Hnědáčkovi – i hlavu si o něj opíral. A trochu se jím hřál.

V jedné chvíli se ocitl blízko probuzení – ano, věděl o sobě a tušil, jak se to s ním má a jak to asi vypadá kolem: že je noc, že dávno padla tma. Jenomže to vědět nechtěl. Odněkud zezadu z hlavy ovládal své myšlenky; podařilo se mu ovlivnit, aby se neprobudil. A dokonce si to uvědomil. Pomyslel si: To je zvláštní, že se dá hlava takhle i ve spánku ovládat.

Potom však vládu ztratil a v hlavě se mu usadil sen. Úplně se tam rozprostřel a prozářil tmou načervenalým světlem. To světlo bylo vlastně skoro člověk, až na to, že nemělo lidskou podobu. Ale opravdu: byl to člověk. Sam se mu hned pochlubil se svým poznatkem: „Víte, že se dá hlava i ve spánku ovládat?“

Světlo (člověk) neodpovědělo – světlo přece nemluví. Anebo mluví? Samuel najednou věděl, co chtělo říct. A tím pádem jako by to opravdu řeklo: „Není dobré, když se kluci jako ty musí toulat v noci po lesích, místo aby spali ve svých postýlkách.“

„To je proto,“ obhajoval se Sam, kterému se mezitím udělalo krásně teplo, „že maminka a tatínek spí. Oni usnuli a můj brácha ani sestřičky nevědí, že tady jsem.“

Zdálo se, že to světlo je opravdu ve skutečnosti člověk. A že za to nějak může a je mu to líto. Zdálo se dokonce, že si povzdechlo: „Jo, jo. Všechno se to nějak zamotalo. Nevím, co teď s tím.“ Světlo potemnělo; černá barva v něm na chvíli převládla nad červenou. Potom se však rozjasnilo. „Hlavně musíš vydržet, skřítku. Něco vymyslím.“

Zničehonic se ve snu rozjasnilo a objevil se Kryštof. Byli tam všichni – na nějakém letišti. A Kryštof říkal, že s ním mohou letět – myslel celá rodina. Ale tatínek nesouhlasil a řekl větu, kterou od něj Samuel už jednou slyšel: „Nezlob se, Kryštofe, ale to nedovolím.“

Pak se chvíli nedělo nic, jenom se setmělo a všechno ztichlo. Později se vrátil chlad a Samuelova hlava se zase musela ze všech sil snažit, aby se neprobudila. A potom, najednou, už to nezvládla. Samuel otevřel oči a hleděl jimi ze zmrzlého těla na zšeřelou louku před rozbřeskem. Chvíli, jen krátce, nevěděl, kde je. Cítil, že se nemůže pohnout, a ani to nezkoušel. Ještě že alespoň Hnědáček ho chránil zepředu – na krku, na hrudi a na bříšku. Tam, kde k sobě tiskl Hnědáčka, nebyl tak prokřehlý.

Zkusil pohnout rukou, kterou měl složenou pod hlavou. Kromě toho, že ji měl zmrzlou, si ji navíc přeležel, takže ji vůbec necítil – než se do ní začal bolestivě vracet život. Ruka brněla a píchala. Samuel se bolestí celý zkroutil a to byl už druhý pohyb, který zvládl. Co kdyby se posadil?

Zjistil však, že pohybem jako by ožíval i ten strašný chlad. Posadil se a zuby mu začaly drkotat. Tiskl Hnědáčka ještě pevněji k svým jediným teplým místům.

Vtom si uvědomil svůj noční poznatek: že se dá hlava ve spánku ovládat. Pocítil radost z poznání. Ta ho postavila na nohy. Stoupl si a nejspíše se vydal po proudu bystřiny. I při chůzi se choulil do sebe; šel trochu, jako by měl naděláno v kalhotách, a horní polovinou těla se snažil nehýbat vůbec. Mezitím se rozednilo. Znovu se prodíral lesem, který ale naštěstí nebyl tak hustý. A najednou se ocitl na cestě. Přicházela z široké lávky, která tu přemostovala bystřinu. Chůzí se v něm rozproudila krev. Pustil se po cestě – nezvratném důkazu, že tatínek měl pravdu. A tu se za jeho zády ozval řev motoru. Vylekaně se otočil a uskočil na stranu. Zpod motoristické helmy na něj zíraly chlapecké oči. Motorkář měl za motorkou napojený vozík plný dřeva. Sundal si přílbu a byl z něj opravdu kluk – snad jen o málo starší než Kryštof. „Co... co tady děláš?“ ptal se. Vypadal strašně udiveně a dobrácky. A Samuel se ho vůbec nebál. Bez váhání odpověděl: „Jdu domů.“

„Ale... kde bydlíš? Já tě neznám.“

„Já bydlím v Králově. A ty?“

„V Králově? Tak daleko? Jak tam chceš dojít?“

„Přece podél řeky.“

„To nemůžeš dojít. To je strašně daleko,“ sklonil se kluk – byl to takový hubený výrostek s mastnými vlasy – opravdu dobrák. „Nechceš svízt?“

„Tak jo,“ souhlasil Samuel.

Ukázalo se ale, že sedět za klukovými zády a držet se ho kolem pasu není snadné. A s Hnědáčkem to nešlo vůbec. „Tak já ti dám toho opičáka do vozíku na dřevo, jo?“

Samuel se Hnědáčka nechtěl vzdát. Ale jinak to nešlo – s Hnědáčkem se držet nemohl. Položili tedy Hnědáčka na dřevo, Samuel si sedl a kluk nastartoval. „Držíš se dobře?“ ujistil se ještě.

Samuel si pomyslel, co by tomu asi řekl Kryštof, kdyby to viděl. Pak ho napadlo něco jiného: „Víš, že se dá hlava ve spánku ovládat?“ zeptal se kluka. Ten ale neslyšel. A i kdyby slyšel, sotva by rozuměl.

Motorka nadskakovala na hrbolech, ale kluk jel velmi opatrně. Přesto Samuela brněly ruce.

Brzy však vyjeli z lesa a před nimi se objevila podhorská vesnice. Vpředu svítalo a na ulici ještě nikdo nebyl. Zato z pastviny se ozývalo bučení.

Kluk zastavil hned u druhé chalupy. „Počkej,“ vybídl Samuela. Odemkl vrata na dvůr.

Samuel se ze všeho nejdřív zajímal o Hnědáčka. Ukázalo se, že se na něj špalky překulily a ošklivě ho splácly. Samuel se ho marně snažil dát do původního tvaru. Ubohý Hnědáček. Nic strašnějšího si Sam v této chvíli neuměl představit. Rozbrečel se tak neutišitelně a opravdově, jako už dlouho ne. Slzy mu tekly proudem. Když to kluk uviděl, byl z toho také nešťastný. „Promiň. Promiň mi to,“ opakoval. „To se spraví.“

„Ty... ty... ty...“ snažil se ze sebe vypravit Samuel skrze vzlykot, „ty za to nemůžeš.“ A brečel dál.

Kluk odtlačil vozík i motorku se Samuelem na dvorek. „Složíme dřevo,“ řekl. „Slyšíš mě?“ Chytil Samuela za ruku. „Ježíš, ty seš zmrzlý! Co jsi v tom lese dělal?“

Samuel se celý otřásal vzlykotem. „Já... jsem... tam spal.“

„Spal jsi v lese? Tak malý? Víš co, udělám ti čaj.“

Šli dovnitř do chladné světnice, ale Samuelovi se tam zdálo být teplo. „Zabal se,“ řekl kluk a hodil mu deku. „Jak se jmenuješ?“

„Sa-mu-el.“

„Ty jsi Samuel? A já jsem Vojta.“

Sam se přece jen trochu uklidnil. „Odvezeš mě domů?“

„Myslíš do Králova? To je moc daleko. Já nemám peníze na benzin. Leda že by... Ale stejně by ses na motorce tak dlouho neudržel.“

„Udržel.“

Vojta uvařil čaj a přinesl Samuelovi vlněný svetr, který mu byl až po kotníky. Samuel srkal čaj a šilhal po sušenkách, které viděl na stole. Vojta si jeho pohledu všiml. „Máš hlad? No tak si vem.“

Najednou se rozlétly postranní dveře a v nich se objevil neupravený muž s červeným obličejem.

„Tatínku!“ vykřikl Vojta. „Tati!“ A hned k tomu muži běžel. „Ty ses probudil, tati?“

„A co jako?“ brblal muž rozespale. „Měl bych snad spát do oběda? A co to máš za návštěvu?“

„To je Samuel. Našel jsem ho v lese.“

„V lese? Cos dělal tak brzo v lese?“

„Byl jsem tam na dřevu, tati.“ Vojta se zarazil. „Tati, to je skvělý. Víš, jak dlouho jsi spal?“

„No tak, no tak,“ ohradil se Vojtův tatínek. „Zase tak pozdě snad není. Nebo je?“

Samuel to celé sledoval a usilovně přemýšlel. Takže tohle je tatínek a probudil se. To znamená, že se může probudit i jeho tatínek v Králově.

„A co tady s tím prckem budeme dělat? Co si myslíš?“ dorážel na Vojtu probuzený táta.

Vojta chtěl něco říct, ale zarazil se – asi si to rozmyslel. „Však ho hned odvezu, neboj. Půjčíš mi tři stovky?“

„Tři stovky? A to bys chtěl na co?“ Vojtův tatínek si sedl k nim ke stolu a nalil si čaj. Přestože Samuel pachy příliš nevnímal, tenhle tatínek hrozně smrděl. „A kde je chleba, Vojto? Všechno jsi sežral? A to chceš půjčit tři stovky?“

„Tati, prosím,“ prosil Vojta. „Podívej se na dvůr, co jsem navozil dřeva. A všechno z obecního lesa. Máme dřevo na tři zimy.“

„Z obecního? Tak to jo. Z našeho neber. No tak si ty tři stovky běž vzít. Víš, kde je mám.“

Vojta šel a Samuel zůstal s tím smradlavým tatínkem sám. Všiml si jeho černých nehtů.

„A kde ty ses vzal v lese?“ uhodil na něj Vojtův táta. „Řeknu Vojtovi, ať tě odvede na policii. A co ten zmáčkutej plyšák?“

„To je Hnědáček,“ vzlykl Samuel. „On se mi splácnul dřevem.“ A opět propukl v pláč.

„Splácnul? Ukaž.“ Muž se sice netvářil tak přívětivě jako Vojta, možná se dokonce nutil do nepřívětivosti, ale strach z něj nešel. „Já ti ho narovnáám.“

Samuel mu Hnědáčka podal. Nevěřil sice, že by se to mohlo povést, ale zkusit se to muselo. Muž plyšáka zkušeně prohmatl; plyšák se prohnul v jeho velkých nemytých rukou a najednou měl svůj tvar.

„Děkuju!“ vykřikl nadšeně Samuel a natáhl pro Hnědáčka ruku.

Muž ale ucukl. „Tak počkat! Ještě jsi mi neřekl, co jsi dělal v lese.“

„On mi pomáhal se dřevem,“ ozval se od dveří Vojta. „Je tady u někoho na návštěvě. A k ránu nemohl spát. Hele, tati, tak my jedeme.“ Vzal Samuela za ruku. „Pojd’.“

„Ještě Hnědáček,“ bránil se Samuel.

Vojtův tatínek ho Samuelovi podal. Samuel znovu poděkoval.

„Jé, ty jsi mu ho spravil, tati?“ zaradoval se Vojta. Od dveří se pak k tatínkovi ještě jednou otočil. „To je bezvadný, že jsi vzhůru, tati.“

Tatínek tomu stále ještě nerozuměl. „Ty s tím naděláš!“ ohradil se. „Dej pokoj, kluku!“

6

„Musíš se mě pevně držet,“ nakázal na dvorku Vojta Samuelovi. „Dovezu tě někam na autobus nebo na vlak. A jak ses teda dostal až sem?“

Samuel nevěděl, jak něco tak složitého jednoduše říct. „Utekl jsem Simoně. Byla zlá.“

Vojta sotva věděl, kdo je Simona, ale víc se neptal. Bylo vidět, že si Samuela oblíbil; měl ho od první chvíle rád. „Ale toho Hnědáčka si vzít nemůžeš,“ řekl nejistě. „Nemám ho kam dát.“

Samuel zůstal stát jako opařený. Teď, když byl Hnědáček zachráněný a narovnaný, by ho měl nechat tady? „A nešlo by...“ začal koktat.

Vojta viděl jeho nešťastný výraz a něco ho napadlo. „Anebo víš co, já si ho strčím vepředu pod oblečení.“ A nacpal si Hnědáčka pod vestu.

„Jóó,“ zaradoval se Samuel.

Projeli vesnicí, slunce už svítilo na třpytivě zelenou podhorskou krajinu. Samuel se držel tak křečovitě, že ho musel Vojta upozornit, aby trochu povolil – že ho to bolí. Projížděli vesnicí dlouho, protože Vojta jel velmi pomalu. Silnice byla naštěstí hladká – žádné, anebo jen malé hrboly. Projeli další vesnicí a potom jeli dlouho mírně do kopce.

Vojta zastavil na kopečku u kapličky, odkud byl výhled na nějaké město. „Já tě nemůžu dovézt až do Králova, víš.“

Samuel sice nechápal, ale neměl důvod Vojtovi nevěřit.

„Nemůžeš?“ Najednou si uvědomil, že asi už brzy uvidí sourozence – že se to asi opravdu povede. Hrozně se těšil domů.

„Nikdy jsem tak daleko nejel,“ omlouval se dál Vojta. „A musel bych ještě zpátky. A došel by mi benzin.“

Sedli si do trávy, Vojta vytáhl zpod vesty Hnědáčka a z kapes svačinu.

„Kryštof má hodně peněz – padesát tisíc,“ napadlo Sama. „Je to hodně peněz na benzin?“

Vojtu napadlo něco jiného: „Když se můj táta vzbudil, tak se možná vzbudí i tvoji rodiče.“

„No právě. Mě to taky napadlo“ doplnil Sam. A pokračoval: „Ty bys Kryštofovi půjčil motorku?“

„Kryštofovi? To je tvůj brácha?“

„Jo. Je mu už patnáct. Rád by se na motorce projel.“

„Já nevím,“ váhal Vojta. „Tak ty máš bráchu?“

„Bráchu a dvě sestřičky – Emu a Kristýnu. Taky někoho máš?“

„Mám malou ségru. Ale ta žije s mámou na Slovensku. Narodila se, až když máma od táty odešla. Ty máš doma oba rodiče?“

Tak si postupně představili své rodiny i své životy. A jak seděli u kapličky na té zemi, to zvláštní pouto, které mezi nimi bylo, kdy spolu jednali vlastně jako rovný s rovným, ale Vojta měl zároveň pocit, že se o Samuela má postarat, to zvláštní pouto se prohlubovalo. Samuel byl zvyklý mít kolem sebe lásku; plno lásky – až na poslední týdny to tak vždycky bylo. A tak ho Vojtova náklonnost vlastně ani nepřekvapovala. Bral ji samozřejmě, ale stejně samozřejmě měl i Vojtu rád. V jedné chvíli nahlas řekl: „Chtěl bys Hnědáčka? Jestli ho chceš, já ti ho dám.“

Část devátá – Návrat

1

Po dlouhém, předlouhém běhu, kdy běželi přes pole, prodírali se lesem a nakonec se ocitli na nepokosené louce, se konečně zastavili. Skoro se navzájem neviděli, jenom se vnímali – oni tři – sourozenci. Najednou jimi projel pocit vítězství. „Jóó!“ vykřikli skoro zároveň – sice tlumeně, ale přece jen příliš hlasitě na to, že chtěli zůstat utajení. Však se toho vzápětí lekli.

„Kam ale půjdeme teď?“ zeptala se Ema.

V botách jim čvachtalo a byli úplně mokří.

„Půjdeme pořád dál celou noc,“ navrhla Kristýna, která byla vítězným zápasem pořádně povzbuzená.

„Anebo můžeme někde tady přespat,“ navrhl Kryštof.

„Tady?“ vyděsily se holky. „Chceš, aby nás našli?“

„Když budeme ležet, tak nás nenajdou,“ hájil Kryštof svůj názor, který nebyl tak úplně jeho – jednou mu něco takového říkal skautský vedoucí. „Když se budeme hýbat, najdou nás spíš.“

„No jo, ale to nás zase můžou najít ráno,“ namítala Ema. „Já bych radši šla.“

Zkusili tedy jít. Přešli podmáčenou louku a bylo jim už skoro jedno, že jsou po kolena ve vodě a blátě. Když se ale na druhé straně dostali do hustého lesa a Emu škrábla větvička těsně pod okem, pochopili, že lepší možnost než si lehnout nemají.

„Zase spát ve spacáku s tou strašnou holkou,“ předstírala Ema zhnusení.

„No jo, ještě jednou mě musíš snýst,“ ohradila se Kristýna. Jak to řekla, uvědomili si, že je to opravdu tak: jestli tohle všechno dobře dopadne, bude to jejich poslední noc mimo domov. Ráno se dostanou do Vysokého Hradce a odtamtud do Králova – k spícím rodičům.

Tím pádem už tolik nedbali o to, aby spacáky nenavlhly. Položili je jen tak na jehličí. Hlavně že si mohli sundat zmáčené kalhoty a boty. Zimu

necítily – z dlouhého běhu byli spíš zpocení. Holky si nechaly spacák rozepnutý.

„Neslyšíte něco?“ šeptla Kristýna, když už nějakou chvíli leželi.

„Pst!“

Naslouchali. Les šuměl větrem. Vydával všelijaké zvuky, to ano. A pod každým tím zvukem si mohli představit Petra a Zbyňka, jak je hledají.

„Já myslím, že už to vzdali,“ šeptla Ema.

Kristýna nesouhlasila: „To si teda nemyslím.“

„Buďte zticha, ať můžu spát,“ vložil se do toho Kryštof.

„No jo, Kryštofek nemůže spát.“

Ztichli. Snažili se neposlouchat les. V hlavě se jim místo toho promítaly obrazy boje, který podstoupili ve hvězdárně. Nemohli se těch obrazů nabažít. Jejich první hrdinství.

Dlouho si každý zvlášť mysleli, že celou noc neusnou. Ale usnuli. Akorát že Kristýna s Emou se tentokrát i ve spánku přetlačovaly a strkaly. Emě se zdálo, že Kristýna chce zaujmout její místo vedle maminky. Úplně ji od ní odtlačovala a to Ema nemohla dopustit. Maminka sice spala, to ano, ale i tak k ní chtěla mít Ema co nejbliže. A najednou se v tom snu... maminka probudila. Udivenýma očima zírала na holky. „Mami, ty nespíš?“ užasla Ema. „Mami, ty ses probudila?“

Maminka se zamyslela a potom jako by si vzpomněla: „Jenom díky vám,“ řekla nejistě. „Že jste všichni zůstali naživu, jsem se probudila.“

Také Kryštofovi se zdály všelijaké sny. Promítaly se do nich hlavně dnešní události: zápas, útěk, pocity vítězství. Až k ránu se mu to v hlavě srovnalo a uklidnil se. Už se mu nepromítaly události, místo nich nabyl jakési tušení. Týkalo se Sama. Kryštof měl tušení, že teď jde hlavně o něj. Na Samovi záleží, jestli se rodiče probudí.

Ráno všechny vytrhly ze spánku výkřiky Kristýny: „Probudí se! Oni se probudí!“

Chvíli jim trvalo, než se probrali, a pak se ke Kristýně vrhli, aby jim to vysvětlila: „Co jsi viděla? Co o tom víš?“

Kristýna seděla vedle spacáku a nebylo jasné, jestli je opravdu probuzená. Když konečně promluvila, jako by sourozence nevnímala – říkala to spíš pro sebe: „Jestli se Samuel vrátí, tak se probudí.“

Ema s ní zatřásla: „Kristýno! Prober se! Řekni nám, co vidíš!“

Konečně Kristýna na Emu pohlédla. „Co jako?“ zeptala se nechápavě. „Já že něco vidím?“

„Jo, dorážela na ni Ema, která si na svůj sen o mamince pamatovala. Tím víc ji zajímalo, co se zdálo Kristýně. Ta si ale nevzpomněla.

Tou dobou Samuel odcházel od Simony; scházel z cesty a pouštěl se podél potůčku dolů. O tom jeho sourozenci neměli tušení.

Když se později vydali na pochod (v mokrých a zablácených botách), vzpomněl si Kryštof na svůj sen, přesněji na svůj pocit, že teď všechno záleží na Samovi. Kéž by i jemu přálo štěstí!

Pořád byli hodně ustrašení, až dorazili k silniče. Snad to ani nebyla ta, po které jeli k hvězdárně. Rozhodli se, že po ní nepůjdou. Místo toho se vydali po široké lesní cestě.

„Chápete, co je ten Zbyněk zač?“ napadlo Emu. „Normálně nás okradl. On by nás byl schopný snad i zabít.“

„My ale přece víme, kde má obchod,“ vzpomněla si Kristýna. „Musíme to nahlásit na policii.“

„Na policii?“ nesouhlasil Kryštof. „Ty jsi neviděla toho policistu, co si tam šel pro cigarety? Určitě se s ním zná.“

„Já myslím,“ uzavřela Ema, „že hlavní je dostat se domů.“

Přišli k rozcestníku žluté a červené turistické značky. Na červené šipce bylo napsáno: Vysoký Hradec autobusové nádraží, 14 km.

„Čtrnáct kilometrů? To neujdu,“ vzdychla Kristýna a posadila se.

„Pořád lepší, než jít po silnici, aby nás tam našli.“

„Já mám ale hroznou žízeň,“ zanaříkala Ema. „Taky už nemůžu.“

Měli ještě trochu vody ve dvou láhvích. Třetí – prázdnou – Kryštof vzal a šel se podívat po nějaké vodě. Na hliněné cestě stály louže od

včerejšího deště, z těch ale pít nemohli. Ani ze škarpy ne – ve vodě tam rostl zelený žabinec a v něm se motaly larvičky hmyzu a žabí pulci. Na jednom místě ale do škarpy kapalo z mechu. Kryštof nastavil láhev. Vody přibývalo pomalu a za chvíli ho bolela ruka. Přesto trpělivě čekal. Když byla po mnoha minutách láhev plná, vrátil se k holkám. „Dáte mi i ty dvě zbylé láhve? Taky je naplním.“

Holky souhlasily. Byly rády, že po vyčerpávajícím pochodu konečně sedí.

Tou dobou i Samuel odpočíval na své cestě lesem; házel klacíky do vodního víru.

2

Asi o čtyři hodiny později, hladoví, úplně zničení, před sebou konečně uviděli Vysoký Hradec. Kryštof kromě svého batohu táhl i jeden batoh holkám. Byl rudý a zpocený a hlasitě u toho hekal.

Značená turistická cesta vedla mezi loukami a poli skoro až k autobusovému nádraží. Jen poslední kilometr museli jít po chodníku a byla to stejná ulice, jakou šli k autobusovému nádraží už včera. Proč jen neodjeli s Vildou...

„Myslíte, že něco pojede?“ ptala se Kristýna.

„Něco přece jet musí,“ doufala Ema. „Včera také jelo... Ale co peníze?“ lekla se. „Všechno nám vzali.“

Tohle byla Kryštofova hvězdná chvíle. Vítězoslavně si poklepal na prsa. „Všechno ne. Půlku jsem schoval tady.“

Když se přiblížili k nádraží, uviděli, že k ostrůvku s lidmi právě přijíždí autobus. „Není to stejná doba jako včera?“ vykřikla Ema. „To bude ten stejný autobus. Rychle!“

Dali se do běhu, přestože boty, ztvrdlé od vyschlého bláta, je už hodně dřely. Běželi ze všech sil. Vždyť kdyby jim autobus ujel; kdyby ho nedoběhli, kdyby tady museli zůstat... Něco takového si vůbec nechtěli připustit.

Nikdo už nenastupoval a řidič chtěl právě zavřít dveře, ale všiml si jich. Z posledních sil dovrávorali k předním dveřím, Kryštof ohnutý pod dvěma batohy.

Mladý řidič byl v dobré náladě: „Nechcete si dát závod? Kdo bude v Králově dřív.“

Úplně zničení se svalili do prázdných sedadel. Chvíli se cítili jako v ráji; jako by se právě vznesli s vesmírnou lodí, jako by z jejich zad spadl veliký balvan. Zpola seděli, zpola leželi, zabořeni do sedadel, a nic neřikali. Po chvíli se do jejich uvažování vkradl stín. Začali si uvědomovat, že tohle není triumfální návrat. Vždyť ten, koho se vydali hledat, jejich milovaný malý Samíček, s nimi není.

3

Králov. Jeho ruch, jeho poloprázdné, přece však docela plné ulice. Zdálo se jim, že tu nebyli celou věčnost.

Nic se tu ale nezměnilo. Tramvaj, na jejíž zastávku se plouživým, kulhavým krokem přesunuli, dlouho nejela a potom byla úplně přeplněná. Ti, kdo v ní jeli, byli buď mladí, anebo divní. Stará paní jim nadávala kvůli batohům.

Jednou přestoupili a pak už se blížili k Sluncovu. Nikomu z nich nebylo do řeči. Ne, tohle není úspěch. Tohle je nezasloužený, byť jediný možný, návrat domů.

„Myslíte, že tam rodiče ještě jsou?“ špitla Kristýna.

„Kde by byli?“

„Jestli je třeba někdo neukradl.“

Skleněné dveře do domu byly stále ještě vytlučené. Střepy nebezpečně trčely z rámu. Kryštof začal hledat klíče. Tvrdil, že je má na dně batohu. „Tak dělej přece!“ pobízela ho Kristýna. Musel všechno prohrabat, než se k nim konečně dostal. Kristýna s Emou zkoušely zvonit. Zvonily dlouze i přerušovaně, bláznivě a vytrvale. Nic.

Alespoň že v domě fungovala elektřina. Zapomněli na obezřetnost a nahrnuli se do výtahu. Vyjeli do pátého patra. Hrdla se jim stáhla, když se přiblížili ke dveřím jejich bytu. Tentokrát měl Kryštof klíče už nachystané. Odemkl. Přivítal je jejich starý známý byt.

Hodili batohy na zem, odkopli boty a hnali se do ložnice k rodičům. „Maminko, tatínku, už jsme tady!“

Naskytl se jim týž pohled, jaký už znali. Jenomže dnes se jim zdál o hodně krásnější. Na polštáři viděli dvě milované tváře. Vyzařoval z nich klid a mír.

Vrhli se k nim na postel – holky první. „Maminko, tatínku...“

„Oni žijí,“ hlásila Ema.

„Počkej!“ odstrkovala ji Kristýna. „Já chci taky dát mamince ruku na srdíčko.“

Kryštof zůstal sedět na kraji postele. Těžko zvládal pohnutí. Ano, ti dva lidé, kteří tady spali, pro něj pořád ještě hodně znamenali. Přestože na tohle objímání byl už velký.

4

Později se umyli a Kryštof s Emou se pokusili připravit bramborové placky. Volali Kristýnu, ale ta nikde nebyla. Šli ji hledat a našli ji v Samuelově pokojíčku, přesněji u Samuelova stolečku, jak si prohlíží jeho fotku. „Myslíte, že se ještě vrátí?“ V očích měla slzy.

Tou dobou se už venku stmívalo a Samuel vyčerpáním usnul na studeném paloučku, přitulený k opičákovi Hnědáčkovi.

„Vilda přece říkal, že na něj máme čekat tady,“ nechtěla si Ema připustit tolik bolesti. „Že nic lepšího udělat nemůžeme.“

„Nechte toho a pojdte jíst,“ prohodil Kryštof jakoby nic. Hlas však měl rozechvělý.

K spánku se všichni tři uložili u postele rodičů. Uschlé kvítky pampelišek, které sem před časem přinesla Kristýna, byly už rozptýlené po celé ložnici. Střešním oknem probleskovalo několik prvních hvězdiček. Jestlipak se na ty hvězdičky někde dívá i Sam? pomyslela si před usnutím Kristýna. Tolik se vždycky zajímal o vesmír.

Ema se i teď večer snažila sama sebe přesvědčit, že všechno dobře dopadne – přece se jí o tom zdálo. Samuel se vrátí a rodiče se probudí. Spravedlnost zvítězí.

Kryštof znovu vzpomínal na to, jak se včera večer vrhl na Zbyňka a praštil ho mobilem. A jak potom nastražil nůž pod kolo. A jak to kolo opravdu prasklo. To bylo dobrý!

Probudili se až někdy po desáté. A ještě hodinu ospale mžourali jeden po druhém i po rodičích. Přestože rodiče spali, zdálo se jim, jako by nad nimi rozprostřeli svá ochranná křídla. Cítili se v bezpečí.

Když konečně vstali, zjistili, že v bytě už není vůbec nic k jídlu – poslední byly včerejší brambory. Kryštof navrhl, že půjde nakoupit. Ale holky se o něj bály. Nakonec že tedy půjdou všichni – to navrhla Ema, ale Kristýna chtěla zůstat s rodiči. „Tak to ne, Kristýno,“ rozzlobila se Ema. „Ty půjdeš taky.“

Chvíli to vypadalo, že se nedohodnou, ale nakonec šli. U Vietnamců se nic nezměnilo, jen muž z ochranky byl jiný. Sourozenci byli pořád ve

střehu. Když se pak vraceli domů, uslyšeli z otevřeného okna sousedního domu zavýsknutí a výkřik: „Mami! Ty ses probudila! Mami!“

Podívali se po sobě. Nic nemuseli říkat. Dali se do běhu.

Tohle byl nejšílenější úprk v jejich životě – ještě šílenější, než když utíkali z hvězdárny. Strkali se u vchodu do domu a když se tam dostali, Kryštof nečekal na výtah a běžel po schodech. „Ty seš!“ křičely na něj holky. „Počkej na nás přece! Kryštofe!“

Holky vyjely výtahem a Kryštof na ně čekal přede dveřmi bytu.

Vhrnuli se dovnitř a bez zouvání se hnali nahoru. Jaké však bylo jejich zklamání, když zjistili, že rodiče spí jako dřív. Začali jimi cloumat. „Probudte se! Jak to, že ještě spíte?! Slyšíte nás? Mami! Tati!“

Úplně schlíplí, nepopsatelně zklamaní se odploužili do svých pokojů.

Přesto se něco dělo. Odpoledne se naproti na balkoně objevili staří manželé, kteří určitě měli děti, i když už velké. Také na ulici jako by chodilo víc lidí. Jenom jejich rodiče pořád nic.

Kryštof se šel podívat na internet. Hlavní titulek: *Rodiče se probouzejí? A dál: Po celé zemi se od dnešního rána probouzí čím dál víc rodičů. Zatím není jasné, proč se to týká jen některých, zatímco jiní stále spí.*

Na sourozence padla úzkost. Co když se jejich rodiče neprobudí? Pořád je pozorovali. Skoro je nespouštěli z očí.

Den se už zase chýlil ke konci, a nic. Ema, která včera nejvíc věřila, nyní nejvíc pochybovala: „Oni se neprobudí.“

Začínalo se šěřit. A potom se to stalo. Maminka s tatínkem otevřeli... opravdu otevřeli oči – přesně stejně nejistě a udiveně, jako v Emině snu. Děti spustily nepopsatelný povyk, jásot i vzlykot. Radost střídalo dojetí, smích střídaly slzy. Rodiče nic nechápali. „Co je? Co blázníte? Kolik je hodin?“

Zazvonil zvonek. Nejprve si to v tom hluku a pohnutí ani neuvědomili. Až po chvíli jim to došlo: zvoní. Zvonilo dlouze, naléhavě: „Crrr, crrr, cr, cr, cr, crrr.“

„Moment!“ Kryštof zvedl prst. A všichni zmlkli. Ve šťastné předtuše se vrhli dolů.

Byl tam. Stál za dveřmi. Jejich milovaný... milovaný. Jejich bratříček, bráška, Samíček, Samuel, Samulínek, Sam. Jejich zajíček, myšáček, chytráček... Ani si nevšimli Vojty, který stál v motoristické přilbě za ním. Popadli Sama a nesli ho nahoru k rodičům. Opravdu to byl on – ten, který jim zamával z odjíždějícího mikrobusu. Je to možné? Tolik štěstí.

Donesli ho do ložnice, kde mezitím už na posteli seděli vyjevení rodiče. Samuel uviděl maminku a tatínka a sourozenci zmlkli, protože si všimli, že chce něco říct. Sam se nadechl a vypravil ze sebe poznatek, o který se toužil podělit: „Tatínku, víš, že se dá hlava ve spánku ovládat?“

Martin Vopěnka
Spící město

Ilustrovala Daniela Olejníková

Obálka Daniela Olejníková

Redakční úprava Viola Lyčková

Odpovědná redaktorka Hana Janoušková

Vydalo Nakladatelství FRAGMENT, Radiová 1122/1, Praha 10,
jako svou 2227. publikaci, 1. vydání, 2011

Epub konverzi provedlo Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o.

Copyright © Fragment, 2011

Text © Martin Vopěnka, 2011

Illustrations © Daniela Olejníková, 2011

Cover © Daniela Olejníková, 2011

Epub konverze © Nakladatelství FRAGMENT, s.r.o., 2012

Beletrie pro děti a mládež / Romány, povídky, příběhy /
edice Spící město

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného souhlasu majitelů práv.

e-mail: fragment@fragment.cz

<http://www.fragment.cz>

ISBN tištěné verze 978-80-253-1349-7 (1. vydání, 2011)

ISBN e-knihy 978-80-253-1637-5 (1. zveřejnění, 2012)

Ukázka z následujícího dílu: Spící spravedlnost

Spící spravedlnost

Martin Vopěnka

F RAGMENT

Obsah

Část první – Berte nás vážně!

Část druhá – Zametání stop a tlustá čára za minulostí

Část třetí – Na vlastní pěst

Část čtvrtá – Podezření

Část pátá – Všechno je jinak

Část šestá – Po stopách zmizelých

Část sedmá – Sbaleno k moři

Část osmá – V pasti

Část devátá – Na poslední chvíli

Část desátá – Veliká setkání

Část jedenáctá – Dětský parlament znovu zasedá

Část první – Berte nás vážně

1

Rodiče byli vzhůru už celý týden, ale nic nebylo jako dřív. Trvalo několik dní, než jim děti dokázaly vypovědět, co prožily v době, kdy všichni rodiče na celém světě z nepochopitelných důvodů spali. Ale i tak si některé zážitky a události nechaly pro sebe. Ema si zrovna dnes ráno, hned po probuzení, vzpomněla, že rodičům ještě neřekli vůbec nic o panu Šmejkalovi, který je na samém počátku pátrání po Samovi pozval k sobě do bytu a chtěl po nich, aby se vyfotili s jeho spící, anebo možná mrtvou paní.

Kristýna zase, sotva otevřela oči, zneklidněně pohlédla na dosud dřímající rodiče. Ema, Kristýna i Samuel tvrdošijně odmítali spát jinde než v ložnici rodičů.

Co když se rodiče zase neprobudí? napadlo hned Kristýnu. Co když už zase spí?

Úzkost se zmocnila jich všech. S úzkostí usínali a s úzkostí se probouzeli a jen přes den na ni chvílemi zapomínali. „Co kdybyste se ve spaní střídali!“ naléhala Kristýna na rodiče. „Kdyby se zase něco stalo, byl by alespoň jeden z vás vzhůru.“

Rodiče je však nesmyslně uklidňovali: „Nemůžete se bát, že se tak nepravděpodobná událost ještě někdy zopakuje.“

Na to se na ně Kryštof skoro obořil: „Ale poprvé přece taky byla nepravděpodobná.“

Kristýna se teď zvedla ze své matrace a vtlačila se mezi maminku a tatínka. Ema se hned také zvedla a přitiskla se k mamince z druhé strany.

„Netlač se tolik!“ napomenula ji Kristýna. „Vzbudíš je!“

Rodiče se však už probírali. Maminka se protáhla a v polospánku k sobě holky přitiskla. Zívla a zašeptala: „Zase nemůžete spát?“

Ze zdola od Samuela se ozýval šramot. Nejspíš si pouštěl autodráhu. V noci ale všechny zburcoval, aniž o tom věděl. Rodiče i holky se probudili jeho hlasitým nářkem. „Co se děje?“ vylekali se všichni. V měsíčním svitu Samuel seděl na posteli a nepřítomně zíral do dálky. „Maminko! Maminko! Oni tam jsou. Maminko, kde jsi?“

Maminka Sama objala. Snažila se mu dívat do očí a tiskla ho k sobě. „Samíku, Samí, já jsem tady. Maminka je s tebou.“

Avšak Sam, přestože měl otevřené oči, ji neviděl. Trásl se po celém těle a ve tváři měl strach. „Maminko...“ Po chvíli se vyčerpaně svalil zpátky na postel a vzápětí usnul.

Jediný Kryštof se netísnil v ložnici s rodiči. Chodil spát do svého pokoje, kde dlouho do noci vysedával u počítače. Přes ICQ si dopisoval se spolužáky, kteří stejně jako on trávili dny v nečinnosti. Ve školách se totiž neučilo a nic nenasvědčovalo tomu, že by se v dohledné době mělo. Spolužáci si ale tentokrát víc než kdy jindy měli co sdělovat. Obrazovka byla plná jejich zajímavých i těžko uvěřitelných příběhů. A Kryštof v líčení svého hrdinství nezůstával pozadu.

2

Celá rodina se sešla kolem půl desáté u snídani. Byla neděle, ale od všedních dní se příliš nelišila. Běžný školní ani pracovní život se ještě nerozběhl. Přestože rodiče spali jen několik týdnů, zdálo se, že země se z toho spánku bude vzpamatovávat několik měsíců, ne-li roků. Byl už květen a vláda tohle školní pololetí prostě zrušila. Debata se vedla jen o tom, jestli se bude opakovat celý rok, což se zdálo nejjednodušší, anebo jestli se chybějící měsíce na podzim rychle nahradí a žáci postoupí do dalších ročníků.

Ve školách stále ještě přebývaly tisíce nezařazených dětí. Při jejich záchraně často došlo k záměně nebo ztrátě údajů – hlavně u těch nejmenších. A i když se rodiče přihlásili, bylo třeba ověřit, že jsou to skutečně ti praví.

A také tu byla početná skupina dětí, jejichž rodiče stále ještě spali. O tomto podivném úkazu spekulovali novináři, myslitelé i vědci z celého světa. Ukazovalo se, že v drtivé většině případů spí ti rodiče, jimž alespoň jedno dítě během spánku zemřelo nebo zmizelo. Jako by nestačila jedna záhada – totiž samotný spánek všech rodičů. Hned tady byla záhada druhá: že se probudili jen někteří. Dokonce tatínek řekl, že mu z toho jde po zádech mráz, protože to na něj působí, jako by se jednalo o jakýsi planetární soucit, takže ti, kteří by po probuzení trpěli ztrátou milovaného dítěte, jsou tohoto utrpení ušetřeni.

„No jo, pak ale zase nemůžou své děti hledat a pomoci jim,“ odporovala Ema. „To by si přece ti spící rodiče nepřáli.“

„A jak k tomu přijdou děti, kterým se třeba ztratil brácha, a teď kvůli tomu nemají ani rodiče?“ namítala také Kristýna. „To je teda pěkně nespravedlivý soucit.“

„To znamená,“ přidal se i Kryštof, „že kdyby se Samuel nevrátil, tak byste se neprobudili?“

Samuel neřekl nic. Jen upřel své velké hnědé oči na tatínka.

Nezdálo se však, že tatínek zná odpověď. „Možná,“ řekl zamyšleně. „Ale spíš se mi zdá, že se neprobudili jen ti rodiče, jejichž dítěti už není pomoci.“

„Ale jak to ten planetární soucit mohl poznat?“ nechápal Kryštof.

„To právě nevím,“ přiznal tatínek. „Nikdo to neví.“ Tatínek se na chvíli odmlčel. „Zdá se, že budeme muset svou představu o světě od základu změnit. Jsou tady nějaké zákonitosti, o kterých jsme až dosud neměli tušení. Svět je jiný, než jsme si mysleli.“

Ema se obrátila na maminku. „Kdyby Samuel umřel...“ Hned se ale zarazila, co to řekla; omluvně se na Sama podívala a ten se rozpačitě uculil.

„Emo!“ okřikla ji Kristýna.

„Kdyby...“ koktala Ema, ... „přece víš, jak to myslím.“

Maminka jí přispěchala na pomoc. „Já ti rozumím, Emo. Nic takového by sis nikdy nepřála. Pro Samovu záchranu jste přece udělali tolik. Přesto se to mohlo stát.“

„No a kdyby se to stalo,“ pokračovala tedy Ema, „a my ostatní bysme byli v pořádku, tak bys chtěla, aby ses neprobudila?“

„Ne, Emo, to bych nechtěla. Bolelo by to; hrozně by to bolelo, ale já mám čtyři děti – vy všichni jste moji. Já přece nepřestanu být vaší maminkou, kdyby se jednomu z vás něco stalo.“

„Takže potom,“ vložil se do hovoru konečně i Sam, „ten souhlas naší planety... Jak jste to říkali?“

Všichni se dali do smíchu. „Prej souhlas... souhlas naší planety.“ Nemysleli to zle – byli jen rádi, že mají příležitost se po tom vážném hovoru zasmát. „Planetární soucit, ne souhlas,“ opravili ho.

„Tak teda ten planetární soucit je vlastně hloupý,“ nedal se odradit Sam, „že to dělá ze soucitu, ale přitom těm lidem vlastně ublíží, když oni to nechtějí.“

„Ale když měl někdo jenom jedno dítě,“ napadlo Kristýnu, „a to zemřelo, tak je možná rád, že se neprobudí.“

„Možná jsem to nenazval přesně,“ uvažoval dál tatínek. „Možná to vůbec nesouvisí s nějakým záměrem nebo soucitem. Když mohli usnout všichni biologičtí rodiče...“

„Biologičtí?“ nerozuměly děti.

„Biologičtí, tím se myslí praví rodiče – kterým se ty děti opravdu narodily – ne nějakí nevlastní,“ vysvětlila maminka.

„Když tedy všichni biologičtí rodiče mohli usnout,“ zopakoval tatínek, „znamená to, že v člověku nějaká informace o tom, že je rodič, zůstává. No a možná v něm nějak zůstává také informace o tom, jestli jeho dítě ještě žije. Někaký kód, který neznáme. Vždyť víte, co se každý den objevuje názorů, proč se to vlastně stalo. Mysleli jsme si, že o našem světě víme hodně a že ho umíme vědecky zkoumat, a teď se ukázalo, že ne.“

„A nemohl to všechno zařídit Bůh?“ napadlo Kristýnu.

„Ty věříš v Boha?“ ušklíbl se Kryštof.

„A ty ne?!“ obořila se na něj Kristýna. „Taky ses přece modlil, aby se rodiče probudili a aby se Samuelovi nic nestalo!“

„Já jsem se nemodlil!“ rozkřičel se Kryštof a ve tváři zrudl. „Já jsem si to jenom přál! To je rozdíl – modlit se, a přát si!“

Ale v té chvíli se ke Kristýně přidala Ema: „To teda pěkně lžeš, Kryštofe! Modlil ses s náma!“

Načež se mezi sourozenci strhla hádka. Maminka vstala od stolu. „Už se zase začínáte hádat? Myslela jsem, že vás to přešlo, když jste si museli pomáhat.“

3

Rozešli se do svých pokojů. Přesněji: rodiče je tam poslali. Prý si mají opakovat do školy. Nikomu se nechtělo.

První se z pokoje vynořil Kryštof: „A kdy teda půjdeme na policii? Chci, aby chytili Samuelovy únosce.“

Tatínek se ale zatvářil otráveně, což Kryštofovi přišlo nespravedlivé. Dokonce na Kryštofa vyjel: „Snad jsme o tom mluvili, ne?! Byl jsem tam už třikrát. A jsme domluvení na zítra. Nemůžu za to, že nestíhají. Přednost mají děti, kterým se dá pomoci teď hned, chápeš? Kdo ví, jestli se to vůbec povede zpětně vyšetřit.“

Shora to zaslechla Kristýna a přihnala se dolů. „To jako že by ty zločince nechali na svobodě? Unesli malé děti, zabíjeli je a prodávali, a nemá se to vyšetřit?“

„Vysloveně snad ty děti nezabíjeli, ne?“ namítl tatínek.

„To teda zabíjeli!“ vykřikla Kristýna. „Co ta holčička, co ji odnesli někam pryč – že ji dají vlkům? Přece už ji potom nikdo neviděl. Že jo, Same! Pojd' sem!“

„Nech Sama, sakra,“ zaklel tatínek. „Nenuť ho vzpomínat! Musí to v sobě zpracovat. Postupně nám všechno poví sám.“

„A to jako nemá svědčit?“ podivil se Kryštof.

„Ale ano, má svědčit. Až přijde čas, tak bude svědčit. Určitě. Ale musíme s ním zacházet jemně. Ne mu tu hrůzu pořád předhazovat. Všichni byste měli myslet víc na současnost a budoucnost. Jít ven. Začít se učit.“

Na takové moudro nebyla Kristýna zvědavá. Honem musela říct něco silného: „Ty jsi tu hrůzu prospal!“ odsekla. „Nic o tom nemůžeš vědět!“

Kryštof si všiml, jak to tatínka ranilo. Omlouval se jim přece, že v tak důležitých chvílích nemohl být s nimi. Přestože věděl; všichni věděli, že za to nemůže. Pitomá prostořeká Kristýna. Nahlas Kryštof řekl: „Všichni rodiče spali! To jsi, Kristýno, přehnala!“

4

Otevřenými okny proudil do bytu teplý jarní vzduch. Odpoledne už měla maminka dost všech těch dětských hádek a dohadů: „Tak, a půjdete ven!“ rozhodla. „Seberte míč a koukejte vypadnout na hřiště! Všichni! Teď hned!“

„Vypadnout?“ ohradila se Ema. „Proč jsi na nás sprostá, mami?“

„Nejsem sprostá. Ale už se nemůžu dívat na to, jak tady zahríváte.“

Ema věděla, že to maminka nemyslí zle. Maminka byla prostě taková: dlouho nekonečně trpělivá, chápající a laskavá, a potom náhle tvrdá a neústupná. „Ale my se bojíme jít sami na hřiště,“ vysvětlovala Ema. „Když jsme tam byli naposled, tak jsme se dověděli, že všichni rodiče usnuli. To bylo hrozný, chápeš, mami?“

„A ty myslíš,“ obrátil se na Emu Sam, „že bysme se to tam mohli dovědět zase?“

Ach jo, pomyslela si Ema. Sam si nic neuvědomuje, a tak ani nemá obavy a nakonec se určitě přidá k mamince.

V tom se bytem rozlehlo hlasité Kryštofovo skandování: „Na hřiště, na hřiště!“

„Jó, půjdeme tam,“ souhlasil nadšeně Sam. „Zahrajeme si fotbal.“

Ale holky nechtěly. Co když tam bude nějaká divná parta? Říkalo se, že část starší mládeže se k rodičům nevrátila. Potulují se po městech, kradou, kouří...

Maminka viděla, že s holkami nehne, a tak rozhodla jinak: „Jdu s vámi. Taky se potřebuju provětrat.“

Tak šli. Oblékli si jen trenýrky nebo tenké legíny a jednoduchá trička a maminka měla na sobě přiléhavou sportovní kombinézu, přes ni krátkou sukýnku a vlasy si svázala šátkem.

Sotva vyšli z domu, vlahý vzduch je objal a zmocnila se jich radostná nálada. Běželi, driblovali a házeli si s míčem.

Na hřišti se slunce opíralo do drsného gumového povrchu, který byl tím pádem teplý. Žádná parta tu nebyla, ale všude kolem se válely plastové i skleněné láhve, prázdné krabičky od cigaret a Kristýna zahlédla dokonce injekční stříkačku. „Fuj!“ zhrozila se. „Tady to vypadá.“

Dali se do hraní. Hrál Kryštof se Samuelem proti mamince a holkám. Kryštof bral hru hrozně vážně, lítal jako blázen, v soubojích strkal do maminky i do holek a křičel na Sama, když se mu nepodařilo udržet míč.

Maminka pobíhala po hřišti trochu legračně – nebyla žádná fotbalistka, ale na druhou stranu ji holky obdivovaly, jak je nakonec šikovná – obratnější než ony.

Brzy se všichni unavili a za stavu 2:2 si dali přestávku. Sedli si na teplý povrch, Ema se natáhla a guma ji hrála do zad. Byl to první normální den po vši té hrůze, kterou prožili. Ema si uvědomila, jak je šťastná.

Kryštof tolik šťastný nebyl. Zdálo se mu totiž, že poslední gól se neměl uznat, protože maminka zahrála rukou, ale holky křičely, že je maminka brankář. Přitom to bylo skoro v půli hřiště a Samuel se potom také nevyznamenal, když si nechal míč proklouznout vedle nohou. Kryštof chtěl rychle zase hrát.

Ani Samuel nebyl úplně spokojený – chtěl, aby teď maminka hrála zase chvíli s nimi. Maminka si ale sedla k němu na teplou zem a přitiskla ho k sobě, celá zpocená. Řekla: „Vždyť vy kluci nás stejně porazíte. Podívej, jak ti to jde. Hraješ líp než já.“

Samuel byl samozřejmě pyšný, že hraje lépe než maminka, a chtěl už rychle hrát. Ale Kristýnu fotbal nebavil. Navrhla, aby si zahráli na třetího nebo nějakou jinou hru bez míče, a místo fotbalu šla mamince natrhat sedmikrásky.

Domů se vrátili až v podvečer. Samuel hned ode dveří volal na tatínka, že oni, kluci, vyhráli 8:7, avšak tatínek byl zalezlý někde u počítače. Po chvíli se vynořil celý zamyšlený: „Tak jsem četl, že potřebují brigádníky do zemědělství – aby zachránili letošní úrodu a zásobování potravinami. Co

bys tomu, Kryštofe, řekl, že bychom se spolu přihlásili? U nás ve firmě se ještě nepracuje a ty školu také nemáš.“

„To jako že byste nás tady nechali?“ ohradila se Kristýna.

„Neříkali jsme, že zajdeme na policii?“ divila se i Ema.

Ani Kryštof se nezdál být nadšený. „Jo, říkal jsi, že konečně půjdeme na policii říct jim všechno o těch únoscích.“

„No jo,“ bránil se tatínek. „Samozřejmě že tam zajdeme. Netvrdím, že máme odjet hned zítra. Něco užitečného bychom ale dělat měli. Já vím, vy jste děti. Ale co já? Já tady nemůžu jenom tak sedět.“

„A co hledat ty vrahy!“ připomněla Kristýna. „To snad není užitečná práce? Já bych teda nejdřív pochytila všechny zločince, a až pak bych začala pracovat.“

Samuel to viděl jinak: „A kdybyste... kdybyste, no... vy jeli na tu úrodu,“ začal přerývaně, „mohl bych já jet za Vojtou?“ Přestože byl Vojta o mnoho starší, dokonce starší než Kryštof, vnímal ho Samuel jako svého kamaráda. A teď si vzpomněl, jak spolu jeli na motorce, když ho Vojta zachránil. A vzpomněl si také na plyšového opičáka Hnědáčka, se kterým v náručí utekl z domu uprostřed lesa a kterého pak nechal Vojtovi. „Říkali jste přece, že za Vojtou někdy pojedu. A za Hnědáčkem.“

To byla pravda. Když se tenkrát všichni vzpamatovali ze Samova úžasného návratu a z toho, že se rodiče probudili, teprve si všimli vysokého venkovského kluka stojícího u dveří. Pozvali ho dál, ale on že musí hned zase domů. Tak si na něj alespoň vzali adresu a dali mu peníze na benzin.

„Určitě se někdy za Vojtou vypravíme,“ ujistil ho tatínek. „Nebo ho pozveme sem. Jen co se všechno uklidní.“

Ze sprchy vyšla maminka jen v ručníku a s mokkými vlásky. „A nenašla by se nějaká brigáda tady v Králově? Přece jen bych byla radši, kdybychom zatím zůstali pohromadě.“

Chtěla říct ještě něco, ale přerušil ji dětský jásot. Rychle děti ztišila a hlasitěji pokračovala: „Ale souhlasím s tatínkem, že je potřeba začít něco dělat. Kdo nebude chodit na brigádu, bude se doma celé dopoledne učit.“

Tentokrát se žádný jásot neozval. Kristýna si naopak pomyslela, že jsou rodiče hrozní. Ještě před týdnem spali, zatímco oni – jejich děti – bojovali o holý život. A jedině, na čem teď rodičům záleží: aby se nepřestali učit.

5

Ráno se tatínek rozhodl, že půjde se Samuelem na policii. Zkusí konečně někoho přimět, aby zaprotokoloval Samovu výpověď – všechno, co Sam ví o únoscích, kteří ho odvezli nejprve na náměstí Blahoslavených a potom do obce Ploužak, kde ho prý drželi s mnoha dalšími unesenými dětmi v tavní tělocvičně.

„Cože?! A my ne?! My vypovídat nebudeme?!“ rozkřičela se Kristýna.
„Proč má vypovídat jenom on?!“

„Jó, proč jenom on? My chceme vypovídat taky!“ přidal se Kryštof. „My jsme přece taky viděli toho únoscce.“

„A nás přece taky přepadli!“ pokračovala Kristýna. „Drželi nás zavřený na hvězdárně. Okradli nás a určitě nás chtěli zabít.“

Tatínek se obával, že když se na policejní stanici přihrnou všichni a budou mluvit jeden přes druhého, policisté ztratí trpělivost. Když ale teď viděl tu rozhořčenost, začal couvat: „Museli byste mi slíbit, že se tam nebudete překřikovat. Bude mluvit vždycky jenom jeden a ostatní budou mlčet.“

„Ale co kdybych k tomu mohla něco doplnit – něco, na co třeba Samuel zapomene? Přece si to nenechám pro sebe, ne? Co když třeba Samuel řekne, že měl ten řidič bílý kalhoty a já budu vědět, že je měl černý? To mám jako mlčet?“

„No vidíte, říkám, že to nepůjde,“ zatvrdil se tatínek. „Nedáte si říct.“

„Tak bys snad mohla chvíli počkat, Kristýno,“ snažila se to zachránit Ema. „A barvu kalhot Samuel nepoplete.“

„To byl jen příklad, Emo!“ rozohnila se Kristýna. „Víš, co je to příklad?“

„Já myslím,“ vložil se do hádky od dveří i Sam, „že by mi Kristýnka mohla poradit. Co myslíš, tati?“

Vypravili se tedy na policii všichni. Byla to táž stanice, kde před několika týdny nahlásili zmizení Samuela a odkud později mladý policista volal Kryštofovi, že unesené děti odvezly autobusy z náměstí Blahoslavených. Doufali, že si policista vzpomene a že tam bude.

Samuel se cestou chytil tatínka za ruku. Chtěl tatínkovi pomoci, protože viděl, že je nějaký nespokojený. A když se ho Samuel zeptal, jestli se na policii dostanou na řadu hned, tatínek odsekl, že neví.

Venku bylo mnohem chladněji než včera a šedivý panelák, ve kterém sídlila policie, vrhal do ulice chladný stín. Zazvonili u bíle natřených, neprůhledných dveří. Namísto bzučáku se ozval nepříjemný ženský hlas: „Prosím!“

„Dobrý den,“ začal tatínek zdvořile, „tady děti by rády podaly svědectví ohledně nějakých zločinů z doby, kdy jsme my rodiče spali.“

„Já jsem teda nespala!“ ohradila se stroze žena. „A vy jste kdo?“

„Já jsem otec těch dětí.“

„Aha. A vy myslíte, že máme čas se tímhle zabývat.“

„Já si myslím,“ zvýšil teď hlas i tatínek a Samuel mimoděk pevněji stiskl jeho ruku, „že máte povinnost se tím zabývat.“

Sourozenci skoro nedýchali. Cítili, že tatínek za ně bojuje proti onomu nepříjemnému hlasu přicházejícímu zevnitř. Vnímali také, že tatínek začíná být rozčilený a možná začne křičet.

Tatínek opravdu přidával na důrazu: „Mluvil jsem minulý týden s poručíkem Votýpkou! Dohodli jsme se, že přijdeme po neděli.“

„Je ale pondělí dopoledne,“ opáčila paní a sourozenci se na sebe podívali s udiveným úšklebkem.

„Pondělí dopoledne je snad po neděli. Nebo ne?!“ nedal se tatínek a děti se rozesmály.

Žena neměla co dalšího říct a v zámku dveří se rozezvučel bzučák. Ocitli se v nehostinném zádveří. Všechno tu bylo nevlídné – ještě nevlídnější než v čekárně u lékaře – tam bývaly alespoň barevné plakáty a někdy dokonce hračky. Starším dětem se vybavilo, jak tady byly, když jim ukradli Samuela. Tenkrát tohle prostředí ani moc nevnímali – byli vyděšení. Všichni si na ty strašné chvíle vzpomněli a Kristýna Sama objala kolem ramen.

Za skleněnou přepážkou seděla paní v uniformě a vůbec si jich nevšimla. Po chvíli tatínek přistoupil k okénku a zeptal se už zase zdvořile

a trpělivě: „Mluvila jste tedy s panem Votýpkou?“

„Musíte počkat!“ vyštěkla paní. „Poručík Votýpka je na výjezdu. Nevím, kdy se vrátí.“

Tak tedy čekali. A vůbec je to nebavilo. „A vy si nepamatujete,“ napadlo tatínka, „jak se jmenoval ten policista, který s vámi tehdy mluvil?“

Nepamatovali. Kristýně se zdálo, že jim to tatínek zaslívá. „Kdybys prožil to, co my, taky by sis to nepamatoval,“ bránila se.

„No jo, vždyť jo,“ uklidňoval ji tatínek. „Jenom se ptám. A jak vypadal, víte?“

„Měl světlý vlasy,“ vzpomněla si Ema.

„A beďara pod nosem,“ dodala Kristýna.

Všichni se rozesmáli. „Toho už mezitím možná nemá.“ „Anebo má zase nového.“

Najednou se vstupní dveře otevřely. Dovnitř napochodovali tři policisté a mezi nimi dva spoutaní mladí muži, vlastně skoro kluci, ne o mnoho starší než Kryštof.

Ema ucítila, jak jí po zádech přeběhl mráz. Navzdory všemu, co prožila během spánku rodičů, měla až teď pocit, že se ocitla v blízkosti opravdových zločinců. Na rukou se jim leskla ocelová pouta, a navíc byli připoutaní jeden ke druhému. A ti, kdo je provázeli, z nich nespouštěli oči. Co hrozného asi museli spáchat? Nic menšího než vražda to nemohlo být. Tím si Ema byla jistá.

Železné dveře za nimi rychle zapadly a děti i s tatínkem zůstaly v nehostinné čekárně. Trvalo to dlouho a Samuel se snažil někoho ze sourozenců přemluvit, aby s ním hrál kámen, nůžky, papír. Ale nikomu se nechtělo. Nakonec si nechal říct tatínek. „Tatínku,“ napadlo Sama při hře, „když jsi spal, tak jsi vlastně mezitím nebyl tatínek.“

Na ta slova se tatínek zmatčně zarazil: „Proč bych nebyl tatínek? Pořád jsem tatínek. Jak to myslíš?“

„No ale když jsi nemohl nic udělat...“ Najednou Sama napadla ještě jedna věc: „Je to tak, že tatínek musí svoje děti vždycky chránit?“

Tatínek vzal Sama k sobě na klín a pohládl ho po vláskách. „Je to tak, že správný tatínek své děti chrání vždy, když má možnost. Když je někde daleko, třeba na nějaké pracovní cestě, tak v té chvíli své děti přece chránit nemůže. Což neznamená, že by v té chvíli nebyl tatínkem. A stejně tak když

spí a nemůže se probudit – jako to bylo s námi... Ať se stane cokoliv, budu vždycky tvým tatínkem. A vždycky tě budu ze všech svých sil a možností chránit.“

Ta odpověď Sama uspokojila. Jak seděl u tatínka na klíně, cítil se jistý a silný.

6

Konečně železné dveře zabzučely a... vyšli z nich zločinci, které před chvílí přivedli v poutech. Avšak už nespoutaní – volní. Poručík Votýpka je sice provázel, ale místo aby je hlídal, přistoupil k okénku, za kterým seděla vrátná, a houkl na ni: „Báro, dveře, prosím!“

Rozezvučel se další bzučák a ti dva vyšli ven. Ema si to ani nestačila srovnat v hlavě – úlekem jí ještě bušilo srdce, když se poručík obrátil na ně na všechny: „A vy tady chcete co? Kde jste nechali maminku, dědečka a babičku?“

„Babičku?“ nepochopila Kristýna nadsázku. Babička přece bydlela na venkově. Kristýna by ji bývala ráda navštívila – zatím na to ale nebyl čas – alespoň si telefonovali. Babička byla v pořádku, ale zpočátku úplně zmatená – vůbec nechápala, o kolik se mezitím posunul čas. Myslela si, že spala nanejvýš dva dny. Že to asi muselo být déle, pochopila, až když zjistila, že jí mezitím pošel pes Borek, zavřený na dvorku – chudáček, asi hladem a žízní.

Tatínek si teď stoupl a řekl: „Dobrý den, pane poručíku,“ – byl zase tak slušný; dětem se zdálo, že až příliš. „Mluvil jsem s vámi minulý týden. Tady Samuela v době, kdy jsme my rodiče spali, unesla nějaká banda. Drželi ho s asi čtyřiceti dalšími dětmi v nějaké tělocvičně na venkově a prodávali je – nejspíš do Německa. Chceme... Samuel vám to chce všechno vypovědět. Abyste po těch obchodnících s dětmi mohli zahájit pátrání.“

„A ostatní?“ podíval se Votýpka po Kryštofovi, Kristýně a Emě. „Je taky někdo unesl?“

S Kryštofem to škuslo – rád by odpověděl, ale ovládl se.

„Ostatní byli u toho, když Samuela odváželi,“ vysvětlil tatínek. „A potom po něm statečně pátrali. Rádi by vám toho také hodně řekli.“

Votýpka se rozpačitě podrbl na hlavě. Do výslechu dětí se mu zjevně nechtělo, ale tatínkovo slušné jednání ho zaskočilo. „No... sepsat to samozřejmě můžu. Ale mezi náma...“ Votýpka ztišil hlas, jako by říkal něco důvěrného, „máme pokyny přímo z ministerstva řešit přednostně současnou bezpečnostní situaci. A ta, jak víte, není jednoduchá. Takže: nebude to pro nás pro všechny nakonec ztráta času? Budeme děti zbytečně nutit, aby na tu hrůzu vzpomínaly?“

To už Kryštof nevydržel: „My na to chceme vzpomínat!“ vykřikl hlasitě a drze.

Přidala se Kristýna: „My si čas uděláme. Spíš by nás trápilo, kdybysme o tom vypovědět nemohli.“

Emu zajímalo něco jiného – proč pustili tamty dva zločince, když jim tolik záleží na současné bezpečnostní situaci? To si však raději nechala pro sebe.

Votýpka viděl, že se dotěrné rodiny nezbaví. „No tak dobře. Sepíšu to. Ale nahoru půjdete pěkně každý zvlášť,“ podíval se na děti přísně. „A bez táty. První ten malý.“

Děti se po sobě podívaly. Přesněji: oči všech spočinuly na Samovi.

„Počkejte,“ ohradil se tatínek. „Takové malé dítě přece nemůže jít k výslechu samo.“

„Naopak,“ opáčil Votýpka vítězoslavně. „Musí! Jinak by mohl být vámi ovlivněný.“

Tatínek chtěl ještě něco namítat, ale Samuel, který vlastně ani nepochopil, v čem by měl být problém, řekl: „Já myslím, že nevádí, když tam nebudeš se mnou. Žejo, tati.“

Zřejmě si tím získal i poručíka Votýpku, protože ten obdivně vykřikl: „Ty máš ale kuráž, kluku. To se mi líbí.“

Než si Samuel stačil uvědomit, s čím vlastně souhlasil, železné dveře za ním zaklaply a on se ocitl na zšeřelém schodišti. Votýpka šel do schodů rychle a Sam spěchal za ním. Nahoře se dostali do dlouhé neosvětlené

chodby a až tady Samuel zapochyboval, jestli se rozhodl správně. Votýpka se po něm otočil: „Neboj, sfoukneme to rychle. Za chvíli tě tátovi vrátím.“

7

Samuel byl pryč už víc než půl hodiny a mezi sourozenci v čekárně se rozhořela hádka. Ema se rozhodla, že nahoru nepůjde. Nedovedla si představit, že by bez tatínka nebo alespoň bez některého ze sourozenců vkročila do těch železných dveří.

Kristýna ji za to nazvala zrádkyní a zbabělkyní: „Tobě je jedno, jestli ty únosce najdou?“

„Není mi to jedno, Kristýno,“ bránila se Ema. „Prostě se bojím.“

„Samuel se nebojí,“ vmísil se do toho Kryštof. „Přitom je malý.“

„Nechte mě všichni bejt!“ rozkřikla se Ema a chytila se za hlavu.

Byl to hodně hlasitý výkřik a paní ve vrátnici už toho začínala mít dost: „Vy si myslíte, že jsem povinná tohle poslouchat!“ obořila se na ně. „Taky bych vás odsud mohla vykázat! Můžete čekat venku!“

„To bychom, myslím, nemohli,“ zastal se dětí tatínek. Ale i jemu docházela trpělivost. Obrátil se k nim: „A vy toho už sakra nechte! A ty, Emo, když nechceš vypovídat, proč tady s námi čekáš? Můžeš jít domů.“

Ema svěsila ramena; celá jako by se schoulila do sebe, až jí i Kristýně začalo být líto.

„Chci tady být s vámi,“ špitla Ema.

„Ale vážně,“ vyzval ji tatínek. „Můžeš se sebrat a jít domů.“

„Když tady chce být,“ zastala se jí konečně Kristýna, „tak ať tady je, ne? Proč by tu s námi nemohla čekat?“

Paní ve vrátnici už jen kroutila hlavou a cedila skrz zuby cosi o slabošské výchově a o dnešních dětech, které by rodičům pomalu rozkazovaly – a není divu, když si to rodiče nechají líbit.

8

Mezitím Samuel seděl v malinké místnosti se stolem, počítačem a skříní, zaplněnou čímsi, co mělo veliké hřbety, ale určitě to nebyly knihy. Votýpka Samovi nabídl židli a sám si sedl za stůl. Samuel na něj upřel své důvěřivé oči, o kterých často od dospělých slyšel, že jsou velké, pronikavé a neodolatelné.

„Tak ty si myslíš, že tě unesli,“ začal policista a znělo to spíš jako oznámení než jako otázka. Samuel nevěděl, jestli už má odpovídat. Řekl jenom: „Hm.“

„Počkej, ale nejdřív si zapíšu tvoje jméno a adresu... Víš ty vůbec adresu? A datum narození?“

Samuel všechno nadiktoval a zrak mu sklouzl dolů – jak byl malý, viděl pod stolem policistovy nohy i kožený pás.

„Nebylo to náhodou tak,“ začal Votýpka jakoby od začátku, „že se ty lidi o vás chtěli jenom postarat? Třeba to nedělali úplně dobře – byla taková doba – každý se snažil nějak pomoci. Viděl jsi snad na vlastní oči, že by někoho zbili, nebo dokonce zabili?“

Samuel přemýšlel. Chtěl odpovídat po pravdě. Pravda byla, že ti lidé občas říkali, že jim chtějí pomoci. Ale při nastupování do autobusu mu dali facku. A dvě malé děti řidič vysadil z auta a nechal je samotné. Rozhodl se: „Dali mi třeba facku,“ řekl potichoučku – tak tiše, že to sotva bylo slyšet. „A jednu holčičku odnesli vlkům,“ vzpomněl si. Pak se ale zamyslel: „No, možná ji nedali přímo vlkům, protože vlci u nás nežijí, že jo. Možná nás tím jenom chtěli strašit.“

„No právě,“ souhlasil policista. „Určitě vás tím jenom strašili. A že ti dali facku, to samozřejmě nebylo správné. Asi si s tolika dětmi nevěděli rady.“

Samuel cítil, že se rozhovor ubírá nějakým divným směrem. Měli by přece mluvit o něčem jiném. Nevěděl ale, jak by on sám mohl hovor usměrnit. Přemýšlel, až se z něj kouřilo, a přitom vzpomínal, co všechno

prožil a jaké zoufalství chvílemi cítil. Konečně ho něco napadlo: „Nejdřív nás v tělocvičně bylo hodně. A potom jsem šel na záchod a mezitím děti ubylo.“

„Jak ubylo?“ zachmuřil se Votýpka. Nechceš snad říct, že za tu chvíli, co jsi byl na záchodě, děti někam zmizely.“

„Slyšel jsem hlasy mluvit nějakou cizí řečí a bál jsem se, tak jsem zůstal na záchodě. A oni je odvedli: Jirku, Vlášu... Všechny moje kamarády.“

Votýpkovi začal zvonit mobil. „Votýpka,“ představil se. „Prosim tě, jo? Jo, pojedu tam. Ale mám tady nějaké děti, znáš to. Musím je vyslechnout. Voprúz! Jo. Spolehni se. Jo.“ Strčil mobil do kapsy a obrátil se zpátky k Samuelovi: „Co tam teda napíšeme?“

„No... nejdřív mě vezli v mikrobuse na náměstí Blahoslavených. Ten pán řekl, že mě odveze do školy, ale odvezl mě na náměstí Blahoslavených.“

„Říkal jsi ale přece,“ skočil mu policista do řeči, „že jste byli v tělocvičně. Tak vás nakonec do školy odvezli.“

„No... to byla jiná škola,“ špitl Samuel skoro jen pro sebe. Viděl, že se mu nepodaří říct to, co by říct chtěl, ani to, co by chtěl slyšet tenhle policista. A obojí to považoval za svoji chybu.

9

Konečně se železné dveře otevřely a v nich se objevil rozpačitý, holkám se zdálo, že dokonce velmi smutný, Samuel. Ema k němu hned přiskočila a objala ho. „Stalo se ti něco?“

Kristýna nezůstala pozadu a divoce se k Samuelovi vrhla: „Co je? Co se stalo?“

„Z toho vašeho bráchy něco vypáčit,“ ulevil si Votýpka. „Kdo půjde další? Ať to máme za sebou.“

Kryštof s Kristýnou se po sobě podívali, zatímco Ema, skloněná k Samuelovi, raději ani nezvedla zrak. Kryštof pochopil, že je to na něm.

„Tak já jdu.“ A následoval Votýpku do dveří a potom nahoru po stejných schodech, po kterých šel před chvílí Samuel. Na rozdíl od něj to tady Kryštof už znal. Tehdy byli vypovídat ve druhém patře, zatímco tentokrát zůstali s Votýpkou v prvním.

„Musím tě upozornit,“ začal v kanceláři poručík, „že z toho, co jsem se dověděl od tvýho bráchy – moc toho teda nebylo – to na mě dělá dojem, že se někdo spíš snažil nekvalifikovaně pomáhat, než že by se jednalo o únos.“

Kryštof byl hrdý, že může podat vysvětlení. Nebyl si sice úplně jistý, co znamená nekvalifikovaně, zato naprosto přesně věděl, že mezi pomocí a únosem je sakra velký rozdíl. „Pomáhat?“ vyvalil na Votýpku oči. „To jako ty únosci? A jak?“

„Byli jste snad svědky nějakého násilí?“

„Násilí?“ Kryštof nechápal, kam policista míří. „Myslíte, jak nás ti dva přepadli na hvězdárně?... Ale to jsme se jenom bránili. Zavřeli nás tam a okradli. Já jsem vzal těch padesát tisíc k sobě. Pamatoval jsem si, že když jsem byl s tatínkem na prázdninách, nosil tatínek peníze pro jistotu u sebe na různých místech, tak jsem si dal půlku peněz do kapsy dole na kalhotách a druhou do náprsní kapsy. Jednu půlku mi vzali, ale druhou ne.“

Ted' zase nechápal policista: „Někdo vás přepadl kvůli penězům? Nebyl to tedy únos, ale přepadení?“

„Byl to únos! Tamto byl samozřejmě únos!“ vyjel Kryštof – nervózní, že mu policista nerozumí. „Nejdřív nám unesli Samuela, a když jsme se ho vypravili hledat, tak nás dva velký kluci z Vysokýho Hradce přepadli. Jeden tam má obchod po rodičích, vlastně ted' už asi ne. A studuje tady v Králově. Jmenuje se Zbyněk.“

„A když tedy vašeho bratra unesli, jak to, že je tady? Živý a zdravý. Vy jste ho snad našli a osvobodili?“

„Ne, nenašli, on utekl. Teda, ne přímo těm únoscům, ale nějakým lidem, kteří si ho od těch únosců koupili.“

„Šestiletý kluk uteče a sám se vrátí domů? Není to nějaký divný? To byli ty únosci nebo ty lidi takový žabaři?... Ne, ne. Mně se zdá, že máte moc bujnou fantazii. Nedívejte se tolik na ty bláznivé filmy, ve kterých se děje všechno možný. Policejní práce, chlapče, to je zatraceně málo romantiky. To je...“

Kryštof začínal být zmatený. Jde tedy poručíku Votýpkovi o to, aby ten zločin vyšetřil, nebo ne? A co z něj pořád dělá pitomce! Skoro blázna. Malé

dítě, které nerozezná únos od pomoci. „Byl to únos!“ vykřikl už opravdu rozčileně. „A my jsme to tady tehdy nahlásili! Potom jsme byli v klášteře, kde nám říkali, že Bůh se o Samuela postará. A ten policista mi volal, že ty malý děti odváželi v autobusech z náměstí Blahoslavených. Tak jsme z toho klášteera utekli.“

„Z klášteera?“ Votýpka přestal zapisovat do počítače a vyvalil na Kryštofa oči. „A to je zase co: klášter?“

Kryštof viděl, že mu Votýpka ani trochu nerozumí. A přitom to přece říkal tak jasně. Kryštof nevěděl, kudy dál. Byl zoufalý.

V čekárně zatím všichni ze Samuela marně páčili, na co se ho vlastně policista ptal a co Samuel říkal. Když se pak železné dveře otevřely a v nich se objevil rozčilený, ve tvářích rudý Kryštof, Kristýně se rozbušilo srdce. Nešťastně se podívala po Emě a potom po tatínkovi, jako by u nich hledala pomoc. Věděla však, že Ema nepůjde.

Alespoň že tatínek si její úzkosti všiml a snažil se ji uklidnit: „Nic to nebude. Víím, že to zvládneš. Řekneš jim, jak to bylo.“

Jenomže Kryštof rozčileně rozhodil rukama a vychrlil ze sebe: „To teda neřekneš! Ani se tě nebudou ptát. Nevěří nám!“

10

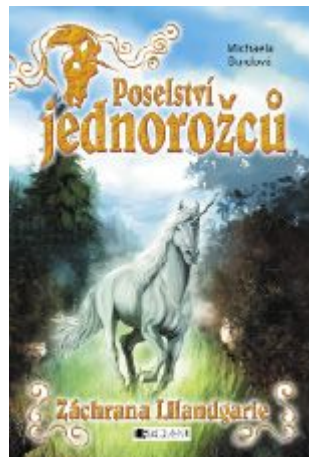
Také Kristýna policejní stanici už znala, a jak stoupala po schodech, vybavovalo se jí úplně všechno z toho strašného dne, kdy Samuel zmizel – najednou byl prostě pryč – nenávratně ztracený v tom strašném zmatku, zatímco rodiče spali.

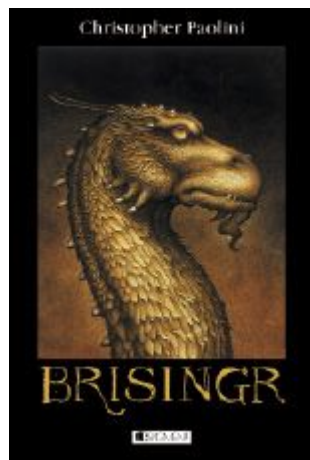
Votýpka se v kanceláři rozšafně posadil za stůl, dal si nohu přes nohu a snad se ani nechystal psát. „Zatím z toho nejsem moudrý,“ pronesl zvesela, „copak se dozvím od tebe, slečno?“

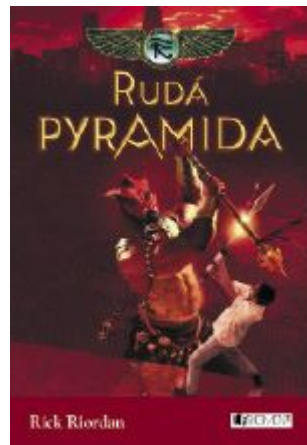
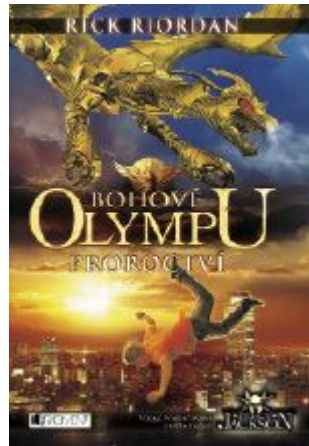
Kristýna ucítila, jak se jí srdce znovu rozbušilo, ale rychle se zklidnila a snažila si srovnat myšlenky. „Ode mě se dozvíte pravdu,“ řekla nakonec a znělo to snad až příliš vyzývavě – určitě víc, než chtěla.

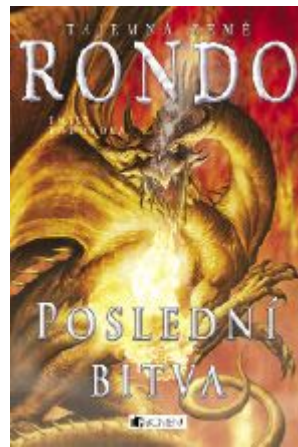
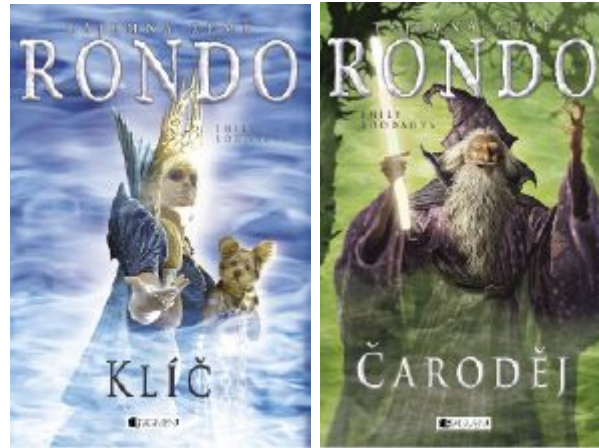
„Pravdu?“ uculil se Votýpka. Kristýně byl protivný. Viděla jeho druhou bradu, ošklivě visící pod mírně odulým obličejem. Viděla i jeho břicho vytékající ze služebních kalhot.

Nenechte si ujít další skvělé knihy!

Kompletní nabídku titulů naleznete na
www.fragment.cz